

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/20 • 16 Mayıs 2008 • 50 YKr

İÇİNDEKİLER

Sınıf mücadelesinin yeni dönemi...	3
İMF programlarına karşı mücadeleye! . . .	4
“İstihdam paketi” mecliste...	5
Kürt hareketine yönelik yeni saldırı hamlesinin netleştirdikleri	6
Türk-İş ağaları 1 Mayıs sonrası sessizliklerini bozup karşı saldırıya geçtiler...	7
ATO'nun araştırmasının çarpıcı sonuçları...	8
Ölüm kampı: Tuzla tersaneler cehennemi!	9
Patronlar sarayda, işçiler mezarda! . . .	10
Kayseri İşçi Kurultayı'na hazırlanıyoruz!	11
3. Çiğli İşçi Kurultayı başarıyla gerçekleşti!	12-13
İşçi ve emekçi hareketinden....	14-15
<i>Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun 2008 1 Mayıs deklarasyonu:</i>	16-18
Devrimci yayınlar 1 Mayıs'ı değerlendiriyor...	19-20
Kamp-Üs Festivali başladı...	21
İP/TGB provokasyonu boşa düşürüldü! 22	
ÇÜ'de devlet terörü sürüyor...	23
Mayıs'tan Haziran'a katliam ve direniş 24	
Taksim 1 Mayısı üzerine...	25
Birmanya'da kapitalizm felaketi!	26
Lübnan'da derinleşen krizin gerisinde emperyalist-siyonist saldırganlık duruyor	27
Piyasalaşan eğitime karşı mücadeleye! 28	
TC ve Güney ilişkilerinde yeni durum	
M. Can Yüce	29
Sitemizin Nisan ayı rakamları...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/20 ● 16 Mayıs 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs devrimci siyasal mücadele tarihinde önemli bir gündür. İki temel sınıfın karşı karşı geldiği ve kendi sınıf tutumlarını ortaya koydukları bir mücadelenin adıdır. Bu yılki 1 Mayıs toplumun gündemine tüm ağırlığı ile girmiş ve yarattığı tartışmalarla toplumda bir saflaşma yaratmıştır. Açık ki bu saflaşma 1 Mayıs sonrası mücadeleyi etkileyecek faktörlerden biri durumundadır.

Bu yıl devletin uyguladığı faşist terör ve zorbalık geri tepmiş, binlerce işçi, emekçi ve devrimciye karşı uygulanan zorbaca şiddet teşhir olmuştur. Ancak, ne yazık ki, devrimci güçler, devletin bu faşist zorbalığını geniş işçi ve emekçiler içinde etkili bir teşhire konu etmeyi başaramamıştır. Devletin faşist terörünü geriletecek, çok yönlü bir teşhir faaliyetinin örgütlenmesinin uygun fırsat ve imkanları ne yazık ki çok kolay heba edilmiştir.

Bilindiği ve dahası kanıksandığı gibi, 1 Mayıs'ın geride kalması ile birlikte devrimci siyasal yaşama sonbahar dönemine kadar süren bir durgunluk ve hareketsizlik havası hakim oluyor. Kuşkusuz böyle bir sonucun ortaya çıkmasında devrimci hareket açısından siyasal faaliyet planında sürekliliğin yaratılmaması ve bu temelde sürece müdahale etmedeki yetersizliklerin belirleyici bir etkisi var.

Sınıf devrimcileri ise kendi iddiaları ve konumları gereği siyasal faaliyetteki bu kesintiye ve boşluğa asla izin veremezler. Devrimci siyasal mücadelede süreklilik esastır. Her siyasal öznenin kendi çizgisi ve bu çizginin sınıf temellerinin yaratılması çabası farklı zeminlere dayanıyor. Sınıf devrimcileri için, 1 Mayıs da dahil tüm zamanlarda, sınıfı devrimcileştirme çabasının merkezinde durdukları ölçüde bir kesintinin ve kopukluğun yaşanması sözkonusu olamaz. Dolayısıyla yaz dönemi, faaliyetimizin planlı ve hedefli niteliğinin zayıflatılmadığı tersine daha planlı ve hedefli bir zeminde ilerletildiği bir dönem olabilmelidir. Nitekim, bugün ortaya konan yerel düzeydeki planlamalar bunu göstermektedir. Bir dizi yerelde örgütlenen ve örgütlenme hazırlıklarının sürdüğü işçi kurultayları bunun somut örneklerini ifade ediyor. Metal TİS'lerinin gündemlediği bu dönemde sınıf hareketine bu cepheden de müdahale etme çabası ve yanısıra 15-16

Haziran büyük işçi direnişinin 38. yıldönümünde gerçekleştirilecek eylem ve etkinliklere güçlü bir temelde hazırlanmak bir başka alana işaret ediyor.

Sermaye sınıfının saldırıları kesintisiz olarak devam ediyor. Sermaye meclisi SSGSS saldırısının ardından “istihdam paketi” başlığı altında sosyal yıkım saldırılarını meclisten geçirerek işçi ve emekçilerin kıvrıntı düzeyinde kalan son haklarını da ortadan kaldırıyor. Bu saldırıları başka yeni saldırıların izleyeceği de biliniyor. Sınıf devrimcileri tüm bu saldırılara karşı sınıf kitlelerini örgütleme ve sınıfın eylemli gücüyle bu saldırıları geri püskürtebilecek bir maddi kuvvet yaratma çabasında yoğunlaşmayı başarabilmelidir.

* * *

Ekim Gençliği'nin Mayıs 2008 tarihli 109. sayısı çıktı. Okurlarımız *Ekim Gençliği*'ni kitapçılardan ve Eksen Yayıncılık bürolarından temin edebilirler.

Ekim Gençliği
Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi
Mayıs 2008 * Sayı: 109 * Fiyatı: 1 YTL

Taksim iradesi ve kararlılığı ile...

Piyasalaşan eğitime karşı mücadeleye!
... Er ya da geç ayaklar baş olacak!
Geçmişin devrimci mirası ve TKİP
Denizleri savunmak, devrimi savunmaktır.
Kamp-Üs festivalinde biz varız.

109. sayı

Piyasalaşan eğitime karşı mücadeleye!

Sınıfın, devrimin ve komünizmin büyük şairi Nâzım'ı saygıyla anıyoruz!

Ekim Gençliği çıktı! Kitapçı ve bayilerde...

“Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selâm! Paranın padişahlığını, karanlığını yobazın ve yabancının roketini yenecek işçi sınıfına selâm! Türkiye işçi sınıfına selâm! Selâm yaratana!”

Sınıf mücadelesinin yeni dönemi...

Sınıf hareketi 2008 1 Mayıs'ında önemli bir dönemeci başarıyla geride bırakırken, 2007'de yakalanan ivme de korunmuş ve yeni döneme taşınmış oldu. Önümüzdeki süreçte sınıf mücadelesi 1 Mayıs'ın kazanımları üzerinden şekillenecek.

Sınıf savaşımının durgun görüldüğü dönemlerde bile 1 Mayıslar mücadelenin seyrini bir biçimde etkilemiştir. İşçi ve emekçi kitlelerin mücadeleyi yükselttikleri dönemlerde ise bu mücadelenin gidişatını tayin edebilecek derecede önem kazanabilmiştir. Sonuçta nasıl yaşanırsa yaşansın 1 Mayıslar, sermaye iktidarı ile işçi sınıfı ve emekçilerin karşılıklı konumlanışlarını belirleyen bir dönüm noktası olma özelliğini hep korumuştur.

Uzun bir aradan sonra ilkin 2007'de, ardından da bu yıl 1 Mayıs özüne yaraşır bir biçimde kutlandı. Mücadeleci bir çizgide kutlandığında, 1 Mayıs'ın sonrası dönemi ne ölçüde etkileyebildiğini 2007 1 Mayısı çok açık bir biçimde gösterdi. Sermaye iktidarının 1 Mayıs'ın etkilerini zayıflatma yönündeki tüm çabalarına rağmen, sınıf hareketi Taksim 1 Mayısı'nın yarattığı moral ve özgüven üzerinden adım adım 2008 1 Mayısı'na yürüdü. Bu bir yıl içinde, uzun yıllardan sonra ilk kez önemli grevler, çok sayıda mevzi direnişler ve genel kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Yaşananların, görüldüğünden öteye bir etki gücüne sahip olduğunu, gelişen hareketliliğin geniş kitleleri etkilediğini ise sınıf tabanında yaşanan kaynaşma ortaya koydu. Yıllardır AKP eliyle yürütülen saldırılar karşısında pek bir varlık gösterememiş olan sınıf kitlelerinde biriken tepkilerin nihayet dışa vurmasına da geçtiğimiz yıl tanık olduk. Buralardan sağlanan özgüven, etkili bir taban basıncı olarak, önce ara kademe sendika bürokrasisini, ardından da sendikal bürokrasinin tepe noktalarını değişik bir tutum almaya zorladı. Tabanın mücadele isteği ve yarattığı basınç, Türk-İş gibi bir konfederasyonda dahi yerel şubelerin merkeze rağmen ileri tutumlar almalarına neden oldu.

Daha birçok yönüyle 2008 1 Mayısı, sınıf hareketinin seyir defterine, en az geçen yılın 1 Mayısı kadar aydınlık bir sayfa olarak eklendi. Sermaye iktidarının acımasız terörüne rağmen

yaşadığı acizlik ile sınıf ve emekçi kitlelerin, onların devrimci öncülerinin başarısı karşısında, sermaye cephesinin en gerici kuvvetleri dahi ileri bir söylem kullanmak zorunda kalıyorlar. Gündemlerin başdöndürücü bir hızla değiştirilebildiği Türkiye'de, üzerinden iki haftadan fazla bir zaman geçmesine rağmen 1 Mayıs, hâlâ sermaye basınının gündeminde önemli bir yer tutmaya devam ediyor. 1 Mayıs'la aynı güne denk getirilen Güney Kürdistan'a yönelik saldırı ve ardından yaşanan gelişmeler, bunlar üzerinden sergilenen şoven çabalar da eskisi kadar etkili olmuyor.

Sınıf mücadelesinin seyri açısından bunun yarattığı imkânları en ileri düzeyde değerlendirmek, önümüzdeki sürecin en önemli görevi durumunda.

Mevcut koşullar bu görevin üstesinden gelmeye artık çok daha elverişli. Bu hem sermaye cephesinde yaşanan gelişmeler planında, hem de sınıf ve emekçi kitle hareketi yönünden böyle.

Sınıf ve emekçi kitlelerin, uzun yılların suskunluğu içinde epeyce öfke ve tepki biriktirdiği, son bir yılın olayları ile döne döne kendini göstermişti zaten. "Türkiye'yi düze çıkarma" söylemiyle işçi ve emekçileri etkilemeyi başarabilen AKP, yeni hükümet döneminde bu söylemin ceremesiyle karşılaşmaya başladı. Tayyip Erdoğan'ın işçi sınıfı ve emekçileri aşağılarken ister istemez itiraf ettiği gibi, sınıfa yönelik büyük tarihi saldırılara imza atan AKP, daha düne kadar pek de bir tepkiyle karşılaşmamıştı. Yeni hükümet döneminin ilk aylarında dahi işçi ve emekçilerde beklenti yaratmayı sürdürdü. Bu süreç boyunca kitleleri etkileme yönündeki en temel uğraşı ise cemaat işleyişine oturan bir sadaka-dilenci toplumu yaratmak oldu. Fakat seçim sonrası dönemde AKP'nin yalanlarını sürdürmek için mum bulmasının eskisi kadar kolay olmadığı daha açık bir biçimde görülmeye başlandı.

İşçi ve emekçilerde yaratılan beklentilerin yalnızca yalanlar üzerine kurulu olduğu artık daha geniş işçi ve emekçi kesimler tarafından biliniyor. Nitekim işçi ve emekçi kitle hareketi, geçtiğimiz bir yıl boyunca, fakat özellikle 2008'in başından beri önemli çıkışlar yaptı.

Bu gelişmelerin yanısıra, özellikle geçen yılın sonlarından itibaren dünya kapitalizminin krizinin Türkiye üzerindeki etki ve sonuçları hissedilir derecede artmaya başladı. Şimdi çok daha etkili

isimler tarafından sermaye çevrelerini ve devletini hayli endişelendiren açıklamalar yapılıyor. Kriz sancıları karşısında hükümet olarak AKP'nin şimdiye kadar yapabildiği tek şey ise, üzerini kapatma, her şeyi güllük-güllüstanlık göstermeye çalışmaktan ibaret. Buna, kapatma davasından itibaren, krizin etki ve sonuçlarını davayla ilişkilendirmek,

hatta dosdoğru davaya bağlamak çabası eklendi. AKP hala "düze çıkmış Türkiye" söylemini sürdürmeye çalışıyor. Ama bu arada enflasyon yükseliyor, alım gücü azalıyor, işsizlik ve yoksulluk tırmanmaya devam ediyor. Yolsuzlukta ise AKP, tüm seleflerini fersah fersah aşmış durumda.

Bunun en yalın göstergesi, AKP'nin dayandığı sermaye kesimlerinin birkaç yıl içinde her alanda devasa vurgunlar yapmaları. Bu koşullarda değil işçi ve emekçileri oyalayacak adımlar atmak, mevcut durumu sürdürebilmek bile olanaksız.

Sosyal yıkım saldırılarını da eskisi gibi engelsizce gerçekleştirmek kolay değil. İşçi ve emekçiler "İstihdam paketi" gibi saldırı hamlelerini, SSGSS karşıtı mücadele sürecinin deneyimleri ve birikimiyle, dahası 1 Mayıs'la taçlanan eylem kararlılığıyla karşılayacak durumdadırlar.

Sermaye düzeninin siyasal alandaki krizi ise, halihazırda onun en önemli sıkıntı kaynaklarından biri olmayı sürdürüyor.

Sermaye iktidarı artık ekonomik krizi, önceki 7-8 yıldaki rahatlıkla sınıf ve emekçilere fatura edebilecek bir uşaktan da giderek yoksun kalıyor. Madalyonun diğer yüzünde ise gelişen sınıf ve emekçi kitle hareketini denetim altına alıp paralize edebileceği bir düzen solu seçeneğinden yoksunluk var.

AKP kapatma davasını bir avantaja dönüştürüp, yıllardır biriken faturadan paçayı sıyırma çabası sergileyebilir. Ancak bunu yapmayı başarsa bile, bu başarı ancak sermaye iktidarı içindeki dengeler bakımından bir anlam ifade edebilecektir. Dünyada ve Türkiye'de yaşanan süreçler, sınıf ve emekçi kitleleri denetim altında tutmanın kolay olmayacağını özellikle son bir yılın gelişmeleri üzerinden göstermektedir.

Sermaye iktidarının en büyük açmazlarından biri olan Kürt sorununda da yeni bir dönemin içindeyiz. Bunu Taksim saldırısıyla eşzamanlı olarak yeniden başlatılan Güney Kürdistan'a yönelik saldırılar ve devamı gelişmeler ayrıca teyit etmektedir. Büyük kara harekatı fiyaskosuyla özgüveni kırılmış olan sermaye kuvvetleri yeniden saldırılara girişeler de, artık Kürt halkındaki başarı umudunu kıramayacaklarını biliyorlar. Bu saldırılar aracılığıyla yaratmaya çalıştıkları şoven atmosfer de Taksim 1 Mayısı'nı gölgeleyemiyor. Sermaye iktidarının gündemi bu yöne çekmekte yaşadığı zorlanma da, militan bir sınıf hareketinin, onun bir bileşeni olarak devrimci 1 Mayıs'ın nelere kadir olduğunu bir başka açıdan gösteriyor.

Önümüzde uzanan dönem, yeni saldırılara, yeni çalkantılara, sınıf cephesinde ise yeni çıkışlara gebe. Sınıf mücadelesinin seyri açısından 1 Mayıs'la açılan mücadele sayfasının nasıl doldurulacağı, 1 Mayıs'ın yarattıklarıyla birlikte bu dönemin imkanlarının nasıl değerlendirileceğine bağlıdır. Dolayısıyla, sermaye cephesinin tüm kirli hamlelerine karşı, öncesi ve sonrasıyla 1 Mayıs ruhunu sınıf ve emekçi kitleler içinde diri tutmak, oluşan birikimi örgütlü güce dönüştürmek, önümüzdeki aylar için tanımlanan görev ve sorumluluklarımızın en önemli boyutu olarak ele alınmalıdır.

İMF ile “program sonrası izleme” süreci başladı...

İMF programlarına karşı mücadeleye!

Geçtiğimiz aylarda sermaye medyasında, sermaye hükümetinin İMF ile yeni bir anlaşma yapmayacağına dair haberlerden geçilmiyordu. Bu haberlerin söylenti olduğu tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

İMF'nin dayattığı ekonomik ve sosyal saldırıların adı olan “19. stand-by anlaşması” Ocak 2005'te imzalanmıştı. 11 Mayıs günü 19. stand-by tamamlandı. İMF İcra Direktörleri Kurulu, 3 milyar 644 milyon dolar tutarında kredi içeren yedinci gözden geçirmeyi onayladı. Böylece “program sonrası izleme” sürecine geçildi.

Anlaşmanın tamamlanması, İMF'ye verilen sözlerin bittiği anlamına gelmiyor. Tam tersine, “izleme” süreci içinde İMF direktiflerini vermeye, sermaye hükümeti de direktifler doğrultusunda görevini yerine getirmeye devam edecek. Bu çerçevede daha şimdiden yeni İMF programı uygulamaya sokuldu.

“Program sonrası izleme” çerçevesinde İMF, sosyal yıkım programının içeriğine ilişkin olarak sermaye hükümetinin tüm uygulamalarını denetlemeye devam edecek. Zira İMF'ye çok önemli sözler verildi. İşçi ve emekçilerin ekonomik ve sosyal yıkımını daha da derinleştirecek “program sonrası izleme” süreci birçok yeni saldırıyı içinde barındırıyor.

Bütçe harcamaları kısıllacak, borçları ödemek için gelirler artırılabilecek!

Harcamaları kısmak için personel alımının en alt düzeye çekilmesi hedefleniyor. Sefalet ücretiyle çalıştırma dayatması devam edecek. Özelleştirme saldırıları sürececek. Elektriğe zam otomatige bağlanacak. Kısacası İMF'nin direktifleri doğrultusunda ekonomik-sosyal yıkım saldırıları hızından hiçbir şey kaybetmeyecek.

İMF'ye sunulan niyet mektubunda şunlar söyleniyor:

“Ayakta tedavi hizmetlerinden, hizmet basamağına göre artan oranlarda farklılaştırılmış katkı payı alınmasına ilişkin duyuru yakın zamanda yapılacaktır. Katkı payları birinci basamak sağlık hizmetleri için 0 ila 2 YTL aralığında, ikinci basamak sağlık hizmetleri için 5 ila 10 YTL aralığında ve üçüncü basamak sağlık hizmetleri için de 8 ila 10 YTL aralığında olacaktır. Sevk alınması halinde, ikinci ve üçüncü basamak sağlık hizmetlerinden alınan katkı paylarına yüzde 100 oranında iskonto uygulanacaktır.”

Niyet mektubunda yer alan bu ifadeler, sağlık alanında yürütülen soygun politikasının sürdürüleceğini anlatıyor. Bütçe harcamaları içinde sağlık harcamalarının azaltılması için SSGSS Yasası bir an önce uygulamaya sokulacak.

Bir başka saldırı konusu emekli maaşları. Sermaye hükümeti bu yönde atacağı adımları da niyet mektubunda şöyle dile getiriyor: *“Yeni yasanın yürürlüğe girmesi öncesinde, emekli maaşlarında yapılacak ayarlamaların yeni Kanunda yer alan endeksleme katsayılarının öngördüğü artış oranlarını aşmaması temin edilecektir.”*

Zamlar ve özelleştirmeler devam edecek!

Sermaye hükümeti İMF'nin taleplerinin harfiyen yerine getirilmesi için ek kaynak paketini daha şimdiden hazırlamış bulunuyor. Ek kaynak paketinin

her bir maddesi işçi ve emekçilerin yaşamını daha da çekilmez hale getirecek önlemlerden oluşuyor.

Niyet mektubunda işçi ve emekçilere yönelik zam saldırısı ayrıntılı olarak tanımlanıyor. Örneğin 1 Temmuz 2008'den itibaren elektrik zamları otomatige bağlanacak. Elektrik kayıp ve kaçaklarından doğan maliyetin faturası işçi ve emekçilere çıkarılacak: *“Belediyelerin sokak aydınlatması dahil gecikmiş borçlarının çözümlenmesine ve elektrik sektörünün mali performansı üzerinde önemli olumsuz etkisi olan teknik kayıp ve kaçakların azaltılmasına yönelik detaylı bir eylem planı üzerindeki çalışmalar sürmektedir”*

Ayrıca özelleştirmelere de aynı hızla devam edileceğinin altı çiziliyor.

İMF programlarının yarattığı sonuçlar...

Türkiye İMF'ye 1947 yılında üye oldu. İMF'yle ilk stand-by anlaşmasını 1961 yılında imzaladı, bugüne kadar toplam 19 stand-by anlaşması yaptı.

İMF ile yapılan stand-by anlaşması ile geçirilen son 8 yılda iç borçlar yüzde 365, dış borçlar ise yüzde 107 oranında arttı. Toplam iç ve dış borç yüzde 181.9 oranında artış gösterdi. Son 8 yıl içinde dış ticaret açığı yüzde 410'a ulaştı.

1999 yılı sonunda Türkiye'nin 42 milyar dolar düzeyinde bir iç borç stoku bulunuyordu. İMF gözetiminde geçen yaklaşık 7.5 yıllık süreçte iç borç stoku 153 milyar dolar artarak 195.4 milyar dolara kadar yükseldi. Milli gelirin yüzde 121 oranında arttığı bu dönemde iç borç stokundaki artış ise yüzde 365.2'ye ulaştı. 1999 yılında yüzde 22,7 olan “iç borç stokunun milli gelire oranı” 2006 yılı sonunda yüzde 44,8 oldu. Türkiye'nin 1999 yılında toplam 103,1 milyar dolarlık dış borcu bulunuyordu. İMF ile program uygulanan dönemde dış borç yüzde 107 oranında artarak 213,4 milyar dolara (Mart 2007) kadar çıktı.

İşçi ve emekçilere yönelik İMF patentli saldırı programlarının gerisinde emperyalizmin ve işbirlikçi

tekelci burjuvazinin ihtiyaçları ve çıkarları yatıyor. Tüm sermaye hükümetleri bu saldırı programlarını uygulamakla yükümlüler. Bu çıplak gerçek orta yerde durduğu halde, sendika bürokratları son eylemlerde ısrarla hükümetin istifası konusunu işliyorlar, hükümet istifa ederse saldırıların sona ereceği gibi bir hava yaratmaya çalışıyorlar. Böylece, işçi ve emekçilerin bilincini karartıyor, onlara yanlış hedef gösteriyorlar.

Sınıf devrimcileri “program sonrası izleme” süreci adı altında yürütülecek saldırı programlarını anti-emperyalist mücadeleyi güçlendirmek için bir olanak olarak kullanacaklar. Sınıfın ve emekçilerin tepkisinin “Hükümet istifa!” hedefi üzerinden saptırılmasına karşı çıkacaklar, “Emperyalistlerle imzalanmış bütün anlaşmalar iptal edilsin!”, “Dış borçlar geçersiz sayılsın!” istemlerini yükseltecekler, “Emperyalist sömürü ve yıkım politikalarının faturasını ödemiyoruz!” şiarıyla sosyal yıkım programlarına karşı mücadeleyi örgütleyecekler.

Eskişehir'de saldırılara öfke!

tahammülsüzlüğün bir göstergesi olduğu dile getirildi.

Ankara ve Adana'da polislin pervasızca saldırılarına vurgu yapılarak, polis destekli sivil faşistlerin Eskişehir'de de 26 Nisan'da bir kişiye ve 1 Mayıs akşamı ise iki kişiye sopalarla saldırıldığı belirtildi. Saldırılarına karşı mücadele kararlılığı dile getirildi.

“Devlet terörü ve faşist saldırılar bizi yıldırılmaz!” pankartının açıldığı eyleme 140 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

“İstihdam paketi” mecliste...

“İşsizlik Sigortası Fonu” patronların yağmasına açılıyor!

Sermaye iktidarı 1 Mayıs sonrasında işçi ve emekçilere saldırı mahiyetinde iki önemli adım atmış bulunuyor. Bunlardan birincisi, daha önce mecliste kabul edilen SSGSS yasının Cumhurbaşkanı tarafından da onaylanması idi. İkincisi ise patronların sabırsızlıkla bekledikleri “istihdam paketi”nin meclis genel kurulunda görüşülmeye başlanmasıdır.

Hazırlıkları aylar öncesine dayanan, yakın zaman önce meclis komisyonlarında görüşülüp onaylanan yasa tasarısının birkaç gün içerisinde genel kuruldan da geçeceği anlaşılmaktadır. Sermaye bu saldırı yasını apar topar meclisten geçirmek için uğraşırken, sınıf ve emekçi hareketi cephesinde ise bu konuda adeta yaprak kıpırdamamaktadır. Haftalardır bununla ilgili yazılıp çizildiği, sendikalarca açıklamalar yapıldığı halde, “istihdam paketi” saldırısına karşı pratikte hiçbir şey yapılmamaktadır.

İstihdam paketi nedir, ne değildir?

Bugün işsizlik, milyonlarca işçi ve emekçinin boğuştuğu, acil çözüm bekleyen en temel sorunlardan biri durumundadır. İşsizlik, sermayenin bilinçli politikalarının bir ürünüdür, kapitalist sömürü sisteminin ayrılmaz bir parçasıdır. Dolayısıyla da genel olarak düzen siyasetçilerinin, somutta da AKP hükümetinin, işsizlik sorununu çözmek gibi bir niyet ve amacı yoktur. Son 5-6 yıldan bu yana sabah akşam “ekonomi iyiye gidiyor” denildiği halde işsizliğin bir türlü azalmamasının gerisinde sermayenin bu bilinçli tercihi vardır.

Fakat sermaye işçi ve emekçilerin bu en temel sorununu kendi çıkarları için istismar etmekten de çekinmemektedir. Söz konusu “istihdam paketi” bunun en bariz örneğidir. Hükümet “istihdam paketi” adı verilen yasa tasarısının daha fazla kişiye iş olanağı yaratmak için hazırlandığını iddia etmektedir. Ancak çıkartılmak istenilen yasanın içeriğine baktığımızda, “daha fazla kişiye istihdam” sözünün koca bir yalandan ibaret olduğu görülmektedir. Yasada yer alan hükümler, bu düzenlemenin işsizlik sigortası fonundan patronlara kaynak aktarmayı ve yükümlülüklerini azaltmayı amaçladığını açık biçimde göstermektedir.

Yasa onaylanırsa, 18-29 yaş arasında işe giren gençlerin sigorta primlerindeki işveren payı 5 yıl süreyle işsizlik sigortası fonundan karşılanacaktır. Yani patron genç işçi çalıştırmakla prim yükünden kurtulmuş olacaktır. Gene patronların çalıştıracığı “özürlü”lerin prim yükü de işsizlik sigortası fonundan ödenecektir.

Yasa, işsizlik sigortası fonu bünyesinde bir “Ücret Garanti Fonu” kurulmasını öngörmektedir. Belirtmeye gerek yok ki, işsizlik sigortası kesintilerinden beslenecek bu yeni fon da, işi kitabına uydurup maaşları ödemekten kaçınan patronlara bir kıyak niteliği taşımaktadır.

Aynı zamanda yasa “Kısa Çalışma Ödeneği” adı altında yeni bir düzenleme yapılmasını da hükme bağlamaktadır. Buna göre “talep yok, müşteri yok” gibi bahanelerle fabrikada üretime ara verilip işçiler zorunlu izine yolladıklarında, işçilerin ücretleri patronun cebinden değil işsizlik sigortası fonundan ödenecektir. Fakat patronun neden olduğu bu tür durumlarda bile işçinin para alabilmesi, tıpkı işsizlik

sigortasında olduğu gibi prim gün sayısını doldurma şartına bağlı olacaktır.

İşsizlik Sigortası Fonu’nda biriken paranın önemli bir bölümünün gene “istihdam yaratmak” bahanesiyle GAP’a aktarılması da yasanın temel hükümlerinden biridir.

Bütün bunlar yeterli gelmemiş olacak ki, işverenlerin sigorta primleri yüzde 5 oranında azaltılıyor ve aradaki farkın devlet bütçesinden karşılanacağı belirtiliyor. İşçilerin ağır prim ve vergi yükünü aşağı çekmeyen, sosyal güvenlik kurumlarına devlet bütçesinden kaynak aktarmaya yanaşmayan, hatta bu kurumların harcamalarını “kara delik” olarak gören düzen politikacıları, sıra patronlara kaynak aktarmaya gelince son derece eli açık davranıyorlar.

Diğer yandan, yasayla özel sektör işyerlerinde özürü ve hükümlü çalıştırılması konularındaki zorunluluklar yumuşatılıyor. İşyerlerinde hekim ve sağlık personeli bulundurma zorunluluğu kaldırılıyor. Büyük işyerlerinin, emzirme odası, kreş, anaokulu ve spor tesisi açma yükümlülükleri de ortadan kaldırılıyor.

Hükümet bütün bunların istihdamı arttıracığını iddia ediyor. Daha doğrusu böyle bir yalanın arkasına saklanıyor. Bütün bu sayılan politikalar en etkili bir biçimde hayata geçirilse dahi, önümüzdeki yıllarda işsizliğin artacağına dair araştırmaların ve raporların ise üzeri örtülüyor.

Sendikalar saldırıya kayıtsız!

Maddelerinden de anlaşılacağı üzere, hükümetin hazırladığı “İstihdam paketi”nin asıl amacı, İşsizlik Sigortası Fonu’nun patronlara yağmalatılması ve yeni hak gasplarıdır. Bu özellikleriyle yasa, işçi ve emekçilere dönük açık bir saldırı niteliği taşımaktadır. Bu durum son derece açık olduğu halde, konfederasyon yönetimleri bu saldırıya karşı basmakalıp açıklamaların ötesine geçen bir tepki ortaya koymamaktadır.

DİSK yönetimi 1 Mayıs sonrasında yaptığı bir açıklamada konuya değinmiş, yasanın işsizlik sigortası fonunun amacı dışında kullanılmasını (sermaye tarafından yağmalanmasını değil!) öngördüğünü, kadın emeğinin ikincil statüsünü pekiştirdiğini, genç işçi çalıştırmanın teşvik edilmesi nedeniyle eski işçilerin işten atılmalarının ve dolayısıyla da çalışma yaşamında kıdemsizleşmenin önünü açtığını tespit etmiştir. Ancak açıklamada bu tespitlerle yetinilmekte, sanki bu söylenenler önemsiz şeylermiş gibi herhangi bir mücadele çağrısı yapılmamaktadır. 1 Mayıs’ta sermayenin terörü ile işçi sınıfının Taksim iradesi arasında sıkışan, daha doğrusu ezilen DİSK yönetiminin yeniden harekete geçmek için gerekli gücü kendinde bulamadığı anlaşılmaktadır.

Fakat DİSK yönetimi gene usulden de olsa bir açıklama yapmış ve kendi sınırları içinde meseleyi teşhir etmiştir. Türk-İş ise bir tepki bile ortaya koymamıştır. SSGSS karşıtı mücadele sürecinden ve 1 Mayıs’tan iç çatlıkları derinleşerek çıkan Türk-İş yönetiminin asıl gündeminin saldırı yasaları değil bunlar olduğu görülmektedir.

Nitekim 1 Mayıs’tan sonra ilk kez Kayseri’de 11 Mayıs’ta gerçekleştirilen İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği

Semineri’nde konuşan Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, katıldığı seminerin konusuyla da yakından alakalı olduğu halde “istihdam paketi” hakkında fazla bir şey söylemiyor. Konuşmasının büyük bölümünü 1 Mayıs’la ilgili “iç sorunlar” a ayıran Mustafa Kumlu, 2821 ve 2822 sayılı yasalarda yapılacak değişiklikler ile “istihdam paketi”ne sadece birer paragrafta değiniyor. “Paketin istihdamı artırmaya yönelik kimi olumlu yanları vardır” diyerek lafa başlayan Mustafa Kumlu, paket içerisinde kıdem tazminatı fonu kurulmasına dair bir hüküm bulunmadığını, “Türk-İş’in önderlik ettiği(!)” 13-14 Mart eylemleri nedeniyle kıdem tazminatı fonu ile ilgili hükmün yasa tasarısından çıkartıldığını söylemektedir, hepsi bu kadar. Bu sözler mevcut “istihdam paketi”ni onaylamak anlamına geldiği için Türk-İş’ten konuyla ilgili bir tepki beklemek de anlamsız olacaktır.

Sendikaların, fakat özellikle de Türk-İş’in kayıtsız tutumunun gerisinde, hükümetin Sendikalar Yasası ile Grev ve TİS yasalarında yapmayı planladığı değişiklikler bulunmaktadır. Mustafa Kumlu’nun Kayseri’de yaptığı konuşmada bu konudan “Taslağın bir an önce yasalaşmasını ve örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılmasıyla örgütsüz işçi kardeşlerimizi şemsiyemiz altında toplamaya bir an önce başlamayı istiyoruz” diye söz etmesi boşuna değildir. Anlaşılan o ki, sendika ağaları yeni yasalar üzerinden ağızlarına bir parmak bal çalınacağı beklentisi içindedirler.

Sendika ağalarının bu tür ham hayallerini bir yana koyalım. Eğer işçi sınıfı, bugün gündemde olan “istihdam paketi” ile İMF ile imzalanan “izleme anlaşması”nın gereği olan başka saldırı politikalarına karşı çıkmadığı, mücadeleyi yüksetmediği takdirde ne örgütlenme özgürlüğünün önündeki engeller temizlenir ne de sermayenin kıdem tazminatını ortadan kaldırmaya dönük planları sona erer. Sınıf mücadelesi kurnazlıkla, pazarlıkla yürümez, bu şekilde hak kazanılmaz ve de korunmaz. Sınıf mücadelesinde belirleyici olan örgütlü güçtür. Sınıf çıkarlarını savunma konusunda ortaya konulacak kararlılıktır. Sendikacılara bunu hatırlatacak ve harekete geçmeye zorlayacak olanlar ise 1 Mayıs’ta Taksim iradesini yaratanlardır.

Kürt hareketine yönelik yeni saldırı hamlesinin netleştirdikleri

Türk sermaye ordusuna ait savaş uçakları 1 Mayıs gecesi Kandil Dağı'nı bombaladı. Ertesi gün de devam eden bombardımana karşı düzen cephesinde önce bir temkinlilik hali hakimdi. Daha önceki operasyonlarda azgın bir savaş dili kullanan ve savaş kışkırtıcılığı yaparak zafer senaryoları üreten medyanın suskunluğu dikkat çekiyordu. Anlaşılan o ki, medya Mart ayında yapılan kara hareketi fiyaskosunun etkilerini üzerinden atamamıştı. Savaş çığırtkanlığı havasına yavaş yavaş giriyor ve harekete geçmek için Genelkurmay'ın işaretini bekliyordu. Nitekim, Genelkurmay'ın işaretiyle birlikte "mehmetçik medya" nitelemesinin hakkını vermeye başladı.

Genelkurmay Başkanı, tam da medyanın istediği türden, bir genel yayın yönetmenin yapabileceği tarzda bir işaret verdi. Genelkurmay Başkanı'nın manşetlere düşen açıklamasına göre "yakında bir sürpriz olacak"tı. "Sürpriz" beklentisi, medyanın yalan haberler uydurmak için arayıp da bulamadığı bir malzeme oldu. Burjuva medyanın yalan uydurmaya kodlanmış mekanizmaları ardı sıra senaryolar üretmeye başladılar. "PKK dağılıyor"du, yakında "PKK liderleri paketlenip Türkiye'ye getirilecekler"di. Bu senaryoların kaynağı durumundaki Genelkurmay, internet sitesine gece yarısı koyduğu haberlerle "mehmetçik medya"yı yönlendirdi.

Genelkurmay'dan yayılan haberleri işleyip açan ve gündelik bir propaganda malzemesi olarak kullanan medya tarafından topluma empoze edilen düşünce, PKK için "yolun sonunun görüldüğü" biçimindeydi. Buna göre, Kandil'in bombalanmasıyla birlikte gerilla kuvvetleri dağılmış, PKK yöneticileri, başta Cemil Bayık ve Behroz Erdal, panik havasında kaçmıştı. Cemil Bayık'ın akıbetinin ise belli olmadığı açıklanıyordu. Artık PKK'nin gerilla kuvvetleri tasfiye aşamasındaydı, PKK için başarı umudu kalmamıştı vb... Dahası bu askeri yenilgiyle birlikte Güney Kürdistan yönetimi de Türk sermaye devletinin yanında saf tuttuğuna göre, tek çıkış yolu silahları tümünden bırakmak ve sermaye devletinin adaletine sığınmaktı, vb., vb...

Ancak durumun hiç de böyle olmadığı birkaç gün sonra, yaklaşık 200 kişilik bir gerilla gücünün Şemdinli'deki bir karakola yaptığı baskınla ortaya çıktı. Karakolun büyük zarar görmesi ve Genelkurmay'ın açıklamasına göre 6 askerin ölüp, çok sayıda askerin de yaralanması, işlerin hiç de düzenin lanse ettiği gibi gitmediğini göstermekteydi. Bu arada PKK tarafından yapılan açıklamalarda da, Türk Genelkurmay'ının iddialarının "külliyan yalan" olduğu ifade edildi. Buna göre, "PKK dağıldı iddiaları aslında Türk ordusunun kara hareketiyle birlikte yaşadığı fiyaskodan kurtulmak için uydurulmuş bir yalandır", "1-2 Mayıs tarihlerinde yapılan bombardımanlar ve eşzamanlı olarak İran ordusu tarafından başlatılan saldırılar 6 PJAK gerillası dışında bir kayıba yol açmamış"tır.

Askeri planda durumun ne olduğu bilinmese de, şu kadari kesindir ki, ortada hiç de Genelkurmay Başkanlığı'nın çizdiği gibi bir başarı tablosu yoktur. Kaldı ki, yakın zamanda fiyaskoyla biten hava ve kara hareketleri çok daha kapsamlı ve şiddetliydi. Dolayısıyla dün yapılamayanın bugünkü türden sınırlı operasyonlarla yapıldığı iddiasının hiçbir inandırıcılığı yoktur.

Ancak, düzen cephesi tarafından çizilen bu sahte

askeri başarı tablosunu sadece yakın dönemin askeri fiyaskolarının üstünü örtmek olarak değerlendirmek sorunu basite almak olur. Zira, bu türden manipülatif operasyonlar, genel bir planın parçası olarak yürürlüğe sokulmaktadır. Asıl amaçlanan, Kürt hareketinin direncini kırmak ve düzene yedeklemektir. Sözde "askeri başarı" kurulan ablukanın bir parçası olarak gündeme getirilmekte, Kürt hareketindeki saflaşmaları derinleştirmeye ve devletin denetiminde bir Kürt burjuva siyasetinin yolunu açmaya hizmet etmektedir. Son hava saldırıları ile eşzamanlı olarak yapılan siyasi hamleler bu bakımdan oldukça anlamlıdır. DTP'nin şahin olarak lanse edilip tutuklanan başkanının tahliye edilerek askere alınması ve genel başkanlıktan istifa ettirilmesi, aynı günlerde bir DTP heyetinin Talabani ve Barzaniler ile görüşmek üzere bölgeye hareket etmesi, diğer taraftan Talabani ve Barzaniler'in bu kez göstermelik olarak dahi Türk sermaye ordusunun saldırılarına tepki vermemeleri dikkat çekmektedir. Kürt basınından görüleceği üzere, PKK yönetimi de DTP yönetiminin bu girişimleri karşısında rahatsızlığını bir biçimde dile getirmektedir.

Kürt hareketi bünyesinde yaşanan sıkıntılar ve gerilimler henüz tam olarak dışa vurmuş değildir. Fakat, belirtmek gerekir ki, ABD tarafından Türk sermaye devletinin önüne konulan Kürt planı, Kürt yoksullarının mücadele enerjisine yaslanan güçlerin tasfiyesi ile birlikte Kürt burjuvazisinin inisiyatifini geliştirmek ve böylelikle Kürt hareketi üzerinde tam denetim kurmaktır. Böylece ABD çıkarları ekseninde bölge halklarına yönelik bir saldırı koalisyonu oluşturmak kolaylaşacaktır.

Bölge ölçeğinde ABD stratejilerinin önüne şu ya da bu biçimde bir engel olarak çıkan güçler saldırılarla yüzyüzedirler. Filistin'de Mahmut Abbas rejimi ile işbirliğine gidilerek Hamas üzerinde kurulan abluka uzun süredir devam etmektedir. Geçtiğimiz günlerde Irak'taki Mehdi Ordusu'na karşı kapsamlı bir tasfiye operasyonu yürütülmüştür. ABD planlarının önünde engel olarak görülen Lübnan Hizbullah'ına yönelik başlatılan saldırılar da bu bakımdan benzerlik göstermektedir.

Tüm bu örneklerin ortak yanı, ABD'nin Ortadoğu düzeninde kendilerine yer vermediği, engel olarak gördüğü güçlere yönelik tasfiye operasyonları olmasıdır. Diğer bir ortak yan ise, askeri saldırılarla tasfiye edilmek istenen bu güçlerin karşısına ABD'nin stratejik hedeflerine yedeklenen ve onun piyonları

olarak çalışacak türden güçlerin çıkarılmasıdır.

Açıktır ki, Türk sermaye devletinin PKK'ye yönelik yoğunlaşan saldırıları karşısında ABD pasif bir destekçi değil, hareketin planlayıcısı ve ana kumanda merkezidir. Başka bir ifadeyle Ortadoğu, ABD ve işbirlikçileriyle onun karşısındakiler olarak bölünmektedir. Bölgenin ezilen halkları bu saflaşmada, ABD ve işbirlikçilerinin hedefi durumundadır. Her türden direniş imkanının ezilmesi yoluyla Ortadoğu, ABD ve işbirlikçileri için engelsiz bir egemenlik sahası haline getirilmek istenmektedir.

Bu koşullarda bölgenin ezilen halkları ve Kürt halkı için vurulması gereken hedefler de netleşmektedir. Açıktır ki bu hedefler, ABD emperyalizmi ile birlikte işbirlikçi egemen sınıflar ve onların halkı temsil etmek iddiasındaki taşeronlarıdır.

Bu hedeflere karşı halkların devrimci dayanışması ve direnişi büyütülmeli, bu gerici saldırı koalisyonu dağıtılmalıdır.

Halk Gerçeği'ne durdurma!

Devletin baskıcı yasaları işlemeye devam ediyor. Son olarak Halk Gerçeği dergisinin 11 Mayıs 2008 tarihli 6. sayısına el konuldu, dergi bir ay süreyle durduruldu. Derginin toplatma gerekçesi olarak, "3, 9, 10, 11, 12, 13, 15, 19, 29, 30, 33, 38, 44, 47. sayfaları, dergi kapağı ve bu kapağın iç kısımlarında" yer alan yazılar gösterildi. Mahkeme kararında ise "DHKP-C propagandası yapıldığının anlaşılması" sonucu derginin toplatıldığı iddia ediliyor.

Toplatılan sayfalarda ise şu yazılar yer alıyor: 1 Mayıs değerlendirmesi, 1 Mayıs'a katılanlarla röportajlar, Hak-İş'in misyonu nedir?, Haklar ve Özgürlükler Cephesinin 1 Mayıs açıklaması, Adana ve Ankara'da hukuksuz tutuklamalar, yurtdışında 1 Mayıs kutlamaları, İTÜ şenliği ve Deniz Gezmiş anmaları, kontrgerilla tarafından öldürülen devrimci gazetecilerin isimleri, Grup Yorum'un Mehmet adlı türküsünün sözleri...

Devlet, 1 Mayıs'ta İstanbul'da uyguladığı faşist baskı ve terörün ardından devreye hukuk terörünü sürmüş bulunuyor. İstiyorlar ki, Taksim'de sergilenen direniş anlatılsın... İstiyorlar ki, devletin uyguladığı baskı ve terör teşhir edilsin...

Ancak devrimci basını hiçbir baskı ve terör durduramadığı gibi, cüppeli terör de durduramaz!

Devrimci basın susturulamaz!

Türk-İş ağaları 1 Mayıs sonrası sessizliklerini bozup karşı saldırıya geçtiler...

İhanetleri cezasız kalmamalı!

1 Mayıs'ta işçi ve emekçileri ortada bırakan ve devletin Taksim'de estirdiği faşist terörün suç ortağı haline gelen Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu suskunluğunu bozdu ve kendisine yönelik eleştirilere yanıtlar verdi. Kayseri'de konuşmayı tercih eden Kumlu, suskunluğunun acizlikten değil Türk-İş'i yıpratmamaktan kaynaklı olduğunu ileri sürdü ve Taksim konusunda bilinen teranelerini tekrarladı.

Kumlu'ya göre Taksim'e çıkmayı, "*Taksim yaralarının sarılması inancı*"ndan dolayı istemişlerdi. Fakat hükümetin "provokasyon" olacağı yönündeki endişelerini dile getirmesi üzerine bu isteklerinden vazgeçmişlerdi. Çünkü Kumlu'ya göre, "*Türk-İş'in hükümeti yıkmak, bunun için toplumsal muhalefet örgütlemek gibi bir görevi yoktur. Bizim görevimiz, ülke sorunlarına karşı duyarlı bir şekilde, temsil ettiğimiz topluluğun hak ve çıkarlarını korumak genişletmektir. Bu çerçeveden bakıldığında, attığımız her adımı kazanımlar için ve kazanımlar çerçevesinde atmak durumunda olduğumuz açıktır.*" Oysa Taksim'de ısrar "sığ bir mücadele anlayışı"nın ürünüdür. Türk-İş'in böyle bir mücadele anlayışı yoktur.

Kumlu, bu kadarla da kalmamakta, bir adım daha ileri giderek kendilerini dinlemeyerek bayrak açıp Taksim ısrarını koruyan Türk-İş'e üye sendika yöneticilerini tehdit etmektedir: "*Sonuçta 'Türk-İş 1 Mayıs'ta Taksim'deydi'* diyenler, Türk-İş Yönetim Kurulu'nun ve Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun iradesine uygun davranmamıştır. Yaşananların değerlendirilmesi elbette ki bünyemiz içinde yapılacaktır."

Acizlik üzerine söylenenler bu tehdit dolu cümlelerden sonra gelmektedir. Böylelikle anlaşılmalıdır ki, Kumlu ve ekibi muhalif sendikacılara karşı bir sindirme hareketine başlamış bulunmaktadır. Kumlu'nun yaptığı bu çıkış her şeyden önce buna yorulmalıdır. Elbette bu tavır beklenmedik değildir. Bir mafya şebekesi olarak kurumsallaşmış bulunan Türk-İş yönetimi, 1 Mayıs'taki işçi ve emekçi dalgası karşısında sindiği yerden uygun koşullar oluştuğunda çıkacak ve başını kaldırmış sendikacılara dişini geçirmek üzere harekete geçecekti. Zira, sözkonusu olan sadece bir çetenin ayrıcalıkları değil, aynı zamanda kurulu düzenin onyıllar boyunca yarattığı egemenlik sisteminin temel bir ayağının korunmasıdır. Bundan dolayı, işçi ve emekçi hareketinin kendisine giydirilmiş kefeni yırtması anlamına gelen Taksim çıkışı, en somut sarsıntılardan birini de Türk-İş bünyesi üzerinde göstermiştir.

Dolayısıyla, Taksim çıkışının yarattığı sarsıntının atlatılmasının ardından düzenin ilk olarak onarmak üzere yöneleceği alanların başında Türk-İş geliyordu. Mustafa Kumlu ve ekibinin Taksim kararlılığı karşısında tehditler savurmasının gerisinde bu olgu yatmaktadır. Öyle ki, mücadeleden yana tutum belirleyen sendikacılara saldırırken, CIA'nın mutfağından alınma "*partiler üstü sendikacılık*" gibi eskimiş ideolojik argümanlara sarılmaktadırlar. Böylece, 1 Mayıs'ta bir kez daha görüldüğü üzere, sermayenin safında iktidarın 5. kolu olarak çalıştıkları gerçeğinin üstünü örtmeye çalışmaktadırlar.

"*Her adımı kazanımlar için ve kazanımlar çerçevesinde atmak*" lafı da yine CIA'nın mutfağından çıkma, o köhnemiş cephanelikten alınmadır. Ama işçi ve emekçiler nazarında bu lafin

hiçbir inandırıcılığı yoktur. Çünkü, bugün ortalama işçi dahi biliyor ki, haklar ancak mücadeleyle alınıyor ve mücadeleyle korunabiliyor. 12 Eylül'ün açtığı yolda işçi sınıfı dağıtılıp güçten düşürüldüğü içindir ki, sermaye ve hükümetleri gassetmedik hak bırakmadı. Son olarak da yine Türk-İş ağalarının kazanım olarak yutturmaya çalıştığı bir sürecin ardından SSGSS gibi öldürücü bir yasa geçirilebildi.

Türk-İş yönetiminin, "partiler üstü sendikacılık" iddiası, yasalar dahilinde ve düzenin icazetinde "mücadele" çizgisi bizzat yaşamın içinde iflas etti. Öyle ki, işçi sınıfı ve emekçiler için son 20 yıl içerisinde bu anlayışla kazanılmış tek bir haktan bahsedilemeyeceği gibi, kayıpsız gün yoktur!

Diğer taraftan, işçi ve emekçilerin kazanıma en yakın oldukları ve düzenin saldırılarını geçici olarak engelledikleri her durumda, düzenin icazetini aşan militan mücadele ruhu vardır. Türk-İş yönetiminin sahip çıkıp, gericiliğine dayanak gösterdiği 13-14 Mart eylemlerinde de aynı gerçek görülmüştür. Öyle ki, Türk-İş bürokratlarının bu eylemleri zayıflatma girişimlerini ve eylemin belirlenmiş çerçevesini aşarak ortaya konulan iradedir ki, 13 Mart, özellikle de 14 Mart eylemini başarılı kılmıştır. Bu eylemlerin ardından gündeme getirilen hükümet manevrası da, bu eylemlerle dışa vuran militan mücadele ruhu ve isteğini bastırmayı hedeflemiştir. Türk-İş ağaları bu eylemden sonra teslim bayrağını çekip güya artık meclis diplomasisiyle "mücadelelerini" sürdüreceklerini söylemişlerdir. Sonuç ortadadır. SSGSS saldırısı makyajdan öteye gitmeyen düzenlemelerden sonra

hayata geçirilmiştir. Türk-İş ağaları bu açık ihanetin hesabını vermek yerine mücadeleden yana tutum alan sendika yöneticilerini 1 Mayıs üzerinden sindirmeye çalışmaktadır.

Elbette ki, Türk-İş ağalarının hedefi muhalif sendikacılarla sınırlı değildir. Muhalif sendikacıların bastırılmasıyla asıl olarak hedeflenen yüzü

mücadeleye dönük olan ve son süreçte ciddi bir özgüven kazanmış bulunan sınıf güçleridir. Zira muhalif sendika yöneticilerini de ayakta tutan ve ağa takımına karşı kafa tutmaya zorlayan bu alandaki birikimdir. Eğer bu birikim dağıtılabılırsa, tabanda mayalanan mücadele gücü zayıflatabilir, böylece muhalif sendikal güçler de kolaylıkla itaate zorlanabilir. İşte Türk-İş ağalarının hesapları

6 Nisan 2008 / Kadıköy

budur.

Bu son nokta, tersinden, Türk-İş ağaları eliyle başlatılan bu saldırının nasıl püskürtüleceğini de göstermektedir. Eğer kritik halka sınıfın mücadelecisi birikimlerinin korunmasıysa, bu çerçevede yapılması gereken, bu birikimleri örgütlemek ve devrimci bir çizgide sınıfın geniş bölüklerine ulaştırmaktır. Bugün saldırıların doğrudan hedefi olarak görünen sendikal güçlerin yapması gereken, bir yandan Türk-İş yönetiminin saldırılarına karşı tok bir duruş sergilemek, diğer yandan ise sınıfın mücadelecisi bir çizgide örgütlenmesi yönünde hareket edebilmektir. Bu başarıldığında, Türk-İş ağalarının etkisizleştirilmesi zor olmayacaktır.

Tersane eylemlerinden...

Limter-İş GİSBİR'e yürüdü!

Limter-İş Sendikası 10 Mayıs sabahı GİSBİR'e yaptığı yürüyüşle Selah Tersanesi'nde yaşanan iş cinayetini protesto etti. Tuzla tersanesi önünde toplanan Limter-İş ve katılımcı kurumlar saat 07.45'te GİSBİR'e doğru yürüyüşe geçti. Baret, Emekli-Sen, üniversite öğrencileri, EKD ve EMEP'in yer aldığı eyleme Tersane İşçi Kurulu da destek verdi. Yaklaşık 150 kişilik gruba polis Sedef Tersanesi önünde müdahalede bulundu. Kısa bir arbededen sonra kitlenin yürüyüşüne izin verdi.

GİSBİR önünde yapılan basın açıklamasında, ölümlerin sorumlularının tersane patronları olduğu, yaşanan iş cinayetlerinin çözümünün ancak kurulacak bağımsız bir heyetle çözüme kavuşturulacağı ifade edildi. Basın açıklamasından sonra eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

DİH'ten Selah Tersanesi önünde açıklama!

9 Mayıs günü Selah Tersanesi'nde gerçekleşen patlamayla ilgili olarak, 13 Mayıs günü Devrimci İşçi Hareketi (DİH) bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Selah Tersanesi karşısında gerçekleşen basın açıklamasına yaklaşık altmış kişi katıldı. Emekli Sen'in de destek verdiği basın açıklamasında sembolik olarak getirilen tabut ilgi çekti.

Basın açıklamasında Meclis Araştırma Komisyonunun göstermelik olduğunu söylenecek tersane işçilerinin talepleri sıralandı. Açıklamaya öğlen paydosuna çıkan işçiler de katıldı. Getirilen tabut Selah Tersanesi önüne bırakılarak basın açıklamasına son verildi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

ATO'nun araştırmasının çarpıcı sonuçları...

12 milyon aile sefalet, 100 aile servet içinde yüzüyor!

Ankara Ticaret Odası'nın (ATO) geçtiğimiz günlerde yapmış olduğu bir araştırma ülkede yaşanan yoksulluğu ve artan sefaleti bir kez daha gözler önüne serdi. Kamuoyuna sunulan bu vahim tablo kuşkusuz emekçiler açısından şaşırtıcı olmamıştır. Zira emekçiler, iliklerine dek sömürdükleri bu düzende bu gerçekliği bizzat etinde kemiğinde hissederek yaşıyorlar. Ancak AKP hükümetinin, TÜİK rakamları ve medya üzerinden bugüne kadar propaganda ettiği sahte mutluluk tabloları, bu kez de ATO'nun açıkladığı veriler üzerinden yalanlanmaktadır.

ATO'nun yaptığı araştırmaya göre, ülkede 52 milyon 278 bin 252 kişi yoksulluk sınırı altında, 10 milyon 871 bin 672 kişi ise açlık sınırı altında yaşamaktadır. Yani bu araştırmanın sonuçlarına göre; ülkenin yüzde 74.1'i yoksulluk, yüzde 15.4'ü ise açlık sınırı altında bir gelire yaşamını sürdürmektedir.

Araştırmada Türk-İş'in 2007 yılı için aylık olarak hesapladığı açlık ve yoksulluk sınırının ortalamasının dikkate alındığı, buna göre de açlık sınırının 664.6 YTL, yoksulluk sınırının ise 2 bin 95.1 YTL olarak kabul edildiği açıklanmaktadır. Her ne kadar yaşam koşullarını tam olarak yansıtmasa da, Türk-İş'in verileri, TÜİK'in verileriyle karşılaştırıldığında gerçeğe daha yakındır. Zira TÜİK'e göre 2007 yılı için dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 231 YTL, yoksulluk sınırı ise 598 YTL olarak kabul edilmektedir. Bu akıl almaz verilere dayanılarak, ülkede açlık ve yoksulluk çeken nüfusun oranı son derece düşük ve önemsiz "bir ayrıntı" olarak gösterilmektedir.

Yine ATO'nun yaptığı araştırmaya göre, 2007 yılında Türkiye'deki hane geliri aylık 1602 YTL olarak tahmin ediliyor. Buna göre, gelirden en az pay alan birinci yüzde 5'lik dilimdeki ailelerin aylık ortalama geliri 251 YTL, ikinci yüzde 5'lik dilimdeki ailelerin geliri 450 YTL ve üçüncü dilimdekilerin ortalama geliri ise 571 YTL'dir.

Söz konusu ilk üç dilimin ortalama aylık geliri 664.6 YTL olan açlık sınırının altındadır. Böylelikle toplam 2 milyon 595 bin ailenin 2007 yılında açlık sınırının altında bir gelire yaşamını sürdürmek zorunda kaldığı açıklanıyor. Bu ailelerdeki nüfusun ise 10 milyon 872 bin kişi olduğu tahmin ediliyor. Buna göre, Türkiye'deki ailelerin yüzde 15'i, nüfusun ise yüzde 15.4'ü açlık sınırının altında bir gelire sahip bulunuyor.

Gelir dağılımı sıralamasında dördüncü yüzde 5'lik dilimdeki ailelerin 2007 yılı ortalama aylık gelirinin 667 YTL ile açlık sınırının çok az üzerine çıktığı, nüfusun yüzde 4.9'unun yaşadığı bu dilimdeki ailelerin açlık sınırının altına düşme riskini en fazla taşıyan grup olduğu belirtiliyor. Beşinci dilimdeki ailelerin ortalama geliri 755 YTL, altıncı dilimdekilerin geliri 840 YTL, yedinci dilimdekilerin geliri 931 YTL diye devam eden gruplandırmalarda, yoksulluk sınırına en yakın grubun onbeşinci dilimdeki aileler olduğu belirtiliyor. Bu dilimin geliri ise 1.876 YTL düzeyinde kalıyor.

Yani gelir dağılımında 1-15'inci yüzde 5'lik dilimlerde yer alan 12 milyon 973 bin aile, 2 bin 91.5 YTL olarak belirlenen 2007 yılı ortalama yoksulluk sınırının altında ortalama bir aylık gelir elde ediyor. Yoksulluk sınırının altında gelir elde eden aileler, Türkiye nüfusunun yüzde 74.1'ini meydana getiren 52 milyon 278 bin kişiden oluşuyor. Ailelerin sadece yüzde 20'sinin aylık ortalama hane geliri, 2 bin 91.5 YTL olan yoksulluk sınırının üzerine çıkıyor. Gelir dağılımında 16'ncı sıradaki yüzde 5'lik dilimin 2007 yılı aylık ortalama hane geliri 2 bin 94 YTL olarak

hesaplanıyor. Nüfusun yüzde 5,3'ünü barındıran bu dilimdeki ailelerin de tüketici fiyatlarındaki artışlara ve gelirlerindeki reel azalmaya bağlı olarak yoksulluk sınırının altına inme riski taşıdığı açıklanıyor.

ATO'nun verileri, emekçilerin yaşam koşullarını çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır. Her geçen gün derinleşen sefaletin boyutları rakamsal olarak ifade edilmektedir. Ancak bu haliyle bile tablonun bütününe özetlemekten uzak olduğunu ifade etmek gerekiyor. Zira resmedilen gerçekliğin bir kısmıdır sadece. AKP hükümetiyle hız kazanan neoliberal saldırılar sonucunda artan yoksullaşmayı ve sefaleti, aşevleri ve halk ekmek büfeleri önünde uzanan kuyruklara, bir kilo un için birbirini ezen yoksul emekçi kitlelerinin görüntülerinden birkaç YTL için işlenen cinayetlere, maddi sıkıntılardan ötürü artan intihar vakalarından yoksulluktan kaynaklı toplumda artan yozlaşmaya kadar somut birçok olgu üzerinden örneklemek mümkündür.

Yine de rakamların diliyle konuşmaya devam edecek olursak, AKP'nin 2003-2007 yılları arasında yaklaşık 7.5 milyon kişiye 6.1 milyar YTL yardım dağıtmış olmasını toplumda yaşanan yoksullaşmaya bir başka örnek olarak gösterebiliriz.

Meclis'te verilen bir soru önergesiyle ortaya çıkan tabloya göre; 2003 yılında 651 milyon 990 bin YTL, 2004'te 1 milyar 347 milyon 846 bin YTL, 2005 yılında 1 milyar 304 milyon 664 bin YTL, 2006 yılında 1 milyar 389 milyon 547 bin YTL, 2007 yılında 1 milyar 413 milyon 757 bin YTL tutarında bir meblağ AKP hükümetince Sosyal Yardım ve Dayanışma Fonu'ndan aktarılmıştır. Yani nüfusun onda biri bizzat hükümetin yeşil kart, gıda, kömür ve para yardımlarıyla ayakta durabiliyor. Toplumun bu süreçte yaşadığı muazzam yoksullaşmaya katlanabilmesi için gerçekleştirilen bu yardımlarla aynı zamanda "sadaka kültürü" de hâkim hale getiriliyor. Bu sayede toplum bir yandan dilencileştirilirken diğer yandan uygulanan sömürü koşullarına biat etmesi sağlanıyor.

Hükümetin yaşanan yoksulluğu ve sefaleti gözlerden saklayabilmenin bir yolu olarak başvurduğu yöntemlerden biri de, TÜİK'in enflasyona ilişkin düzenli olarak açıkladığı verilerin kullanılış tarzıdır. İçinde emekçilerin kullanmadığı bir dizi kalemin yer aldığı harcama sepetine göre, belirlenen enflasyon rakamları sürekli düşük çıkmakta ve böylelikle emekçiler avutulmaya çalışılmaktadır. Oysaki kira, toplu taşıma, gıda ve de enerji gibi emekçilerin temel tüketim harcamalarına gelen zamlarla gerçek enflasyon emekçiler için hiçbir zaman tek hanelere düşmemiştir.

Birleşik Metal İş Sendikası'nın '08 Mart ayına ilişkin verdiği enflasyon rakamları bu durumu çarpıcı bir şekilde gözler önüne seriyor. Kira artışı yıllık bazda yüzde 16, ekmek yüzde 19, süt ve süt ürünleri yüzde 15, kuru bakliyat yüzde 29 ve yağ gibi bir dizi gıda fiyatında artış oranının yüzde 24'lere vardığı açıklanıyor. Elektrik ve suya yapılan yüzde 20'lik artışlar da gözönüne alındığında, ücretlerin nasıl eridiği, alım gücünün nasıl düştüğü ve yoksullaşmanın nasıl katmerleştiği yeterince açık.

Peki, yaşanan bu tabloya kader denilebilir mi? 52 milyon kişinin yoksulluk sınırı altında, 11 milyona yakın kişinin ise açlık sınırının bile altında yaşaması

TÜRKİYE'DE GELİR DAĞILIMI VE AÇLIK VE YOKSULLUK SINIRLARI (2007)			
Gelire göre aile dilimleri	Nüfus (Kıg)	Aile Sayısı	Aile Başına Ortalama Aylık Gelir
			(YTL)
1. %5	3.287.979	864.893	251
2. %5	3.960.929	864.893	450
3. %5	3.622.716	864.893	571
AÇLIK SINIRI	10.871.624	2.594.679	
4. %5	3.486.106	864.893	667
5. %5	3.294.893	864.893	755
6. %5	3.224.333	864.893	840
7. %5	3.424.463	864.893	931
8. %5	3.280.381	864.893	1.023
9. %5	3.369.006	864.893	1.116
10. %5	3.533.191	864.893	1.211
11. %5	3.574.884	864.893	1.315
12. %5	3.532.163	864.893	1.430
13. %5	3.482.194	864.893	1.555
14. %5	3.631.071	864.893	1.713
15. %5	3.593.945	864.893	1.876
YOKSULLUK SINIRI	52.278.262	12.973.391	
16. %5	3.797.351	864.893	2.094
17. %5	3.587.863	864.893	2.350
18. %5	3.589.892	864.893	2.706
19. %5	3.704.350	864.893	3.293
20. %5	3.628.546	864.893	3.884
TOPLAM (ORTALAMA)	70.586.266	17.297.865	1.662
Paylar (%)	Nüfusun (%)	Ailelerin (%)	
Açlık Sınırının Altındaki Ailelerin Oranı	15,4	15,0	
Yoksulluk Sınırının Altındaki Ailelerin Oranı	74,1	75,0	

hangi gerekçelerle izah edilebilir? Bu tablo herhangi bir Asya ve ya Afrika ülkesinde değil, "ekonominin canlandığı", "sürekli büyüdüğü" iddia edilen bir dönemde ülkemizde yaşanıyor.

Bu dizginsiz sefalet emekçilerin kaderi değildir. Bu düzende birilerinin daha fazla zenginleşebilmesi için birilerinin de daha fazla fakirleşmesi gerekmektedir. Peki, zenginleşen kimlerdir? Bunun cevabını da *Ekonomist* dergisinin 2007 yılında yapmış olduğu bir araştırma sonuçları veriyor. 2006'da 150 milyar dolarlık bir varlığa sahip olan Türkiye'nin en zengin 100 ailesi, 2007 yılında bu miktarı 170 milyar dolara çıkartmış durumdadır. Üstelik bu yüz aile içinde serveti 1 milyar doları aşanların sayısı 2007'de 44'e ulaşmıştır. Servet ve zenginlik toplumun ufak bir kesiminin elinde birikirken, yoksulluk ve sefalet giderek toplumun daha geniş bir kesimine yayılıyor.

Ancak bu durum ne sadece bizim ülkemize özgüdür, ne de bunun tek sorumlusu AKP hükümetidir. Bugün dünyada 3 milyar işçi ve emekçi yoksulluk sınırı altında bir ücret alırken 1.5 milyar insan açlıkla boğuşmaktadır. Türkiye'deki artan yoksullaşmayla küresel çaptaki yoksullaşmanın gerisindeki nedenler aynıdır. Kapitalizmin küresel çapta süren hükümlerinin sonuçlarıdır yaşananlar. Ve bugün bu sonuçlar ATO gibi sermaye kuruluşlarını bile bu araştırma sonuçlarını yayınlama yoluna itiyorsa, sırf kendi sömürü düzenlerini daha fazla ayakta tutabilmek adına gerekli tedbirlerin alınmasını istemelerinden dolayıdır. Zira Mısır'da yaşanan "ekmek isyanlarının" kendi ülkelerinde yaşanmasından, o büyük "kıyamet günü"nden korkuyorlar.

İşçi ve emekçiler, bu yoksulluğun ve sefaletin sorumluluğunu sadece mevcut hükümetin icraatlarında değil, bu kararları uygulatan sermaye sınıfının iktidarında aramalıdır. İşte o zaman, servet ve zenginlik içinde yüzen egemenlerin korkusunu kabusa dönüştürmek mümkün olacaktır.

Ölüm kampı: Tuzla tersaneler cehennemi!**“İş cinayetlerine karşı örgütlü mücadeleye!”**

Kuralsızlığın kural sayıldığı Tuzla tersaneler havzası bir ölüm kampına dönmüş durumda. Selah Tersanesi'nde sıfır bir geminin yapımı esnasında makina dairesinde yaşanan gaz sıkışması sonucu yaşanan patlama, İzzet Güder isimli tersane işçisinin yaşamını yitirmesine yolaçtı. Kenan Can, Hüseyin Erdöndü, Çınar Kaygusuz, Selim Bahar, Serkan Üleyir ve Selah Tersanesi'nde mühendis olarak görev yapan Selin Bahakır da yaralandılar.

23 Ağustos 2007 tarihinde de Güney Akarsu isimli bir işçi Selah Tersanesi'nde yaşanan iş cinayetinde yaşamını yitirmişti. Selah'ın sahibi ise Tuzla Tersanesi'nin organize iş cinayeti şebekesi GİSBİR'in eski başkanı olma “onuru”nu taşıyor.

Selah Tersanesi'nde yaşanan patlama, tersane patronlarının Tuzla tersaneler civarına astıkları “İş Sağlığı ve Güvenliği Haftası” pankartlarının altında gerçekleşti. İşçi kanıyla beslenen patronların aslında kendi ceplerinden dışarıda hiç kimsenin sağlığını ve geleceğini düşünmedikleri bir kez daha tüm açıklığıyla görüldü.

Tersane işçilerinin iş cinayetlerine karşı gerçekleştirdikleri 27 Şubat direnişinin öncesinde tersanelerle ilgili adım atma ve sözde denetleme sözü veren Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in “Yatıyoruz Tuzla, kalkıyoruz Tuzla” sözlerindeki samimiyetsizlik bir türlü arkası gelmeyen işçi ölümleriyle kanıtlandı. Tersaneyle ilgili kurulan meclis araştırma komisyonu da, geçen süreçte yaşanan ölümlere rağmen, işçileri oyalamaktan başka bir işe yaramadı. Burjuvazi ve onun temsilcileri burjuva yasaların sınırlarında dahi “işçi sağlığı ve iş güvenliği tüzüğü”nün Tuzla tersanelerinde uygulanmasını sağlamadılar.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na bağlı İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürlüğü ise adeta patronların savunuculuğuna soyunmuş durumda. Genel Müdür Kasım Özer, TBMM'de oluşturulan komisyona tersanelerde yaşanan ölümlerin “facia” gibi gösterilmesine karşı çıkarak, tam bir arsızlık örneği olan şu açıklamayı yapabildiği:

“Tersanelerdeki kazaların artması, işin kötü olduğundan değil, işçi sayısının son 2 yılda artmasından kaynaklanıyor. Dar alanlarda çok sayıda işçi çalışıyor. İnsanlarımız yüksekte çalışırken, ya kişisel koruyucu donanım kullanmıyorlar ya da fizyolojik olarak yüksekte bulunmadığı için dengesini kaybedip düşüyorlar. Tansiyonu düşüyor, gözü kararıyor, vesaire... Köyden hiç ayrılmamış insanlar, sanayi işlerine girdiğinde üzüntü verici kazalar oluyor. Aslında diğer sektörler incelendiğinde tersanelerdeki iş kazaları çok küçük bir yer tutuyor. Yeraltı maden ocağında gaz patlamasında 250 insan ölüyor. Tersanelerde son 2 yılda peş peşe ölümlerin olması ve bu işin başka nedenlerle gündeme getirilmesi, tersanelerde sanki ‘facialar varmış’ gibi gösteriliyor. Ama oranlara baktığımızda o kadar büyük değil.”

Selah Tersanesi'nden ise patlamanın ardından şu açıklama yapıldı: “09 Mayıs 2008 saat 14:30 sularında Selah Tersanesinde H-52 no'lu projenin ana güvertesinde çalışma ve personel olmayan bir mahalde sebebi henüz belirlenemeyen bir nedenle patlama olmuş, patlama hitamı bir işçimiz maalesef yaşamını yitirmiştir. Patlamanın sebebi ilgili mercilerce incelenmekte olup bilahare taraflarınca gerekli açıklama yapılacaktır.”

Aslında İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürü tersane patronları adına açıklamayı çoktan yapmıştı. İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürlüğü'nün, tersane işçilerine kendi yayınları aracılığı ile yaptığı tek uyarı, “İşinle dalga geçersen belki kolundan ve bacağından da vazgeçersin” başlıydı. Tersane işçilerine böyle “alaycı” bir dille ancak kan emici tersane patronlarının çanak yalayıcıları seslenebilir.

Tersane patronları, neden oldukları iş cinayetleri konusunda tam bir umursamazlık içindeler. Özer'in komisyonda yaptığı konuşma sonrasında burjuva basının sorularına cevap veren Sedef Tersanesi sahibi Murat Kalkavan, “Sektörden 100 bin kişi geçimini sağlıyor. Tersaneler siyasilere için rant alanına dönüştü. Tersanede 30-60 YTL yevmiyeyle çalışan

işçiler, asgari ücrete göre çok iyi durumda. Bunun neresi kötü?” diyerek, her gün ölüm haberlerinin geldiği tersaneler cehenneminde “hayırsever” rolünü oynamaya kalkabiliyor.

İşçi sınıfı ne kolundan ne bacağından ne de onuruyla sürdürdüğü yaşamından vazgeçecektir! Tersane işçileri dün olduğu gibi bundan sonra da iş cinayetlerine, sigortasız çalışmaya, ücret gasplarına karşı yürüttükleri uzun soluklu mücadelelerine, tersane patronlarına ve onların örgütü GİSBİR'e papuç bırakmadan devam edeceklerdir. Tersane işçilerinin sınıf onurunu ayaklar altına alan, basit işgüvenliği önlemlerini almak yerine işçileri ölüme gönderen kapitalist patronlara ve onların barbarlık düzenine karşı örgütlü mücadeleyi yükselteceklerdir!

Milletvekillerinin sağlık giderleri de emekçilerin sırtında!**Sağlık hakkı ve güvenceli bir gelecek için mücadeleye!**

Milyonlar açısından sağlık hakkının gaspı ve güvencesizlik anlamına gelen SSGSS Yasası Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından imzalanarak yürürlüğe girdi. Artık toplumun geniş bir kesimini sağlık güvencesinden ve sosyal haklardan yoksun bir gelecek bekliyor. Ancak elbette bu geniş kesime yasayı yapanların kendisi dahil değil. Yasa yapıcılar, işçilere reva görülen üç kuruşluk asgari ücretin neredeyse dörtte biri tutarında prim kesilmesine ön ayak olurken, kendilerinin ceplerine giren milyonları koruyacak hükümleri ve düzenlemeleri yasadan eksik etmediler. Evet, yeni yasa ile milletvekilleri kendilerine, sağlık harcamalarında gazilik statüsünü yakıştırdı. Bu sayede eşleri ve çocukları da kendileri gibi, milyonlarca işçi ve emekçinin sağlık hakkından faydalanmalarının önünü tıkayan katılım payından muaf tutulmuş oldular.

Bunun ne anlama geldiği çok açık! Geçtiğimiz günlerde Gebze'de yaşandığı gibi, emekçi ailelerinin 8 aylık bebekleri hastane kapılarında can çekişecek, bunların doğrudan sorumlusu vekiller ise utanmadan kendi sağlık giderlerini de emekçilerin sırtına bindirecek.

SSGSS bir cinayettir!

Şeker hastası olduğu için sağ bacağına diz kapağının altından kaybeden Tijen Yılmaz, 25 Nisan 2008'de protez taktırmak için gittiği hastanede 50 YTL'si olmadığı için tedavi edilmedi. Evrensel gazetesinde yer alan habere göre Yılmaz, bırakın protez taktırmayı, hastanenin kapısından bile giremedi. 50 YTL!

Milletvekillerinin torunlarına bayram harçlığı diye verdikleri, tek bir öğünde tükettikleri 50 YTL! Tijen Yılmaz bir deterjan satıcısı ve sigorta primlerini her ay ödeyebilmesi ancak bir mucizeye bağlı! Yani Yılmaz bugün 50 YTL'si olmadığı için kapı dışarı edildi, yarın

ise “primlerinizi ödememişsiniz, ne haliniz varsa görün” diyerek ötelenecek! Ve o bunları yaşarken, ona bunları reva görenler, onun yaşama hakkını gaspedenler, milyonların içinde yüzenler sağlık

giderlerine katılım payından muaf olacaklar! İşte sermaye düzeninin ve bu kokuşmuş düzenin bütün partilerinin gerçek yüzü! Bu aynı zamanda SSGSS Yasası'nın da en iyi özeti. “Sağlıkta yeniden yapılanma” diye yola çıkanların gerçek niyetlerinin sadece ve sadece sağlığı piyasalaştırma olduğunun göstergesi.

SSGSS Yasası bir cinayet ve hatta toplu katliam

demektir... Üreten sınıfların ölüme terkedilmesi... Ve elbette bu cinayetin sorumluluğunun dolaysız taşıyıcıları bugün bu yasayı allayıp pullamayı kendilerine iş edinen sözde vekillerdir. Burjuva parlamentosunun bu pişkin yüzlerinin her biri çürüyen düzenin tetikçileridir. Arka arkaya ölüm haberleri gelen tersanelerin patronları da o koltuklarda oturuyor, '70'li yılların sivil faşist tetikçileri de... Hırsızlardan, soysuzlardan, satılmışlardan oluşan meclis, bu sınıf düşmanlarının işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını yürüttükleri bir karargahtan ibarettir. Doğal olarak onlar kendi sınıflarının, kendi korudukları düzenin yasasını yapacaklar! Milletvekilleri ve burjuvazinin büyük kesimi gerek yasadan kendilerini ve ailelerini muaf tutarak, gerek tıpkı Abdullah Gül gibi yasa çıkmadan hemen önce çocuklarını güvenceleyerek önlemlerini aldılar.

İşçi ve emekçilerin ise bu yasaya karşı çıkmak, bu yasayı geri çekirmek dışında bir yolu yok! İşçi sınıfı ve emekçiler kendi sınıflarının çıkarlarını korumak ve bu yasayı parçalamak zorundalar! İşçi ve emekçilerin karargahının sokaklar, meydanlar, mücadele alanları olduğu ise çok açık!

Patronlar sarayda, işçiler mezarda!**“Tek tek ölüyoruz, sesimizi duyan var mı?”**

Tuzla tersaneler cehennemi işçilere mezar olmaya devam ediyor. 9 Mayıs günü saat 14.00 sularında Selah Tersanesi'nde makine dairesindeki gaz sıkışması sonucu yaşanan patlamayla İzzet Güder isimli tersane işçisi iş cinayetine kurban giderken, 5 işçi de yaralandı. Kan emici asalak tersane patronlarına karşı diş diş mücadelesini sürdüren Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER), 11 Mayıs günü tersanelerdeki direniş ateşini Taksim'e taşıdı. Tersane işçileri Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdikleri eylemle kamuoyuna seslendiler: Tek tek ölüyoruz, sesimizi duyan var mı?

Tersane işçilerinin soluğu patronların ensesinde olacak!

Saat 12.00'de Galatasaray Lisesi önünde toplanan TİB-DER üyesi tersane işçileri 9 Mayıs günü yaşanan patlamada yitirdikleri İzzet Güder'i andılar, soluklarının tersane patronlarının ensesinde olacağını bir kez daha haykırdılar. “Sesimizi duyan var mı? Tek tek ölüyoruz!/Tersane İşçileri Birliği Derneği” pankartını açan tersane işçileri baretleriyle beraber katıldıkları eylemde; “Yaşasın tersane işçileri birliği!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Katil Selah hesap verecek!”, “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Patronlar sarayda, işçiler mezarda!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Tersane işçisi köle değildir!” sloganlarını attılar. Eylem öncesinde konuşan tersane işçisi “buradan bir kez daha haykırıyoruz: Tersane patronları soluğumuzu enselerinde hissetmeye devam edecekler. Hesap soracağız!” diyerek sözü TİB-DER yönetim kurulu üyesi Cahit Atalay'a bıraktı.

Selah Tersanesi yalan söylüyor!

Açıklamaya Selah Tersanesi'nde yaşanan patlamanın ardından tersane yönetiminin yaptığı yazılı açıklamayı teşhir ederek başlayan Atalay, tersane yönetiminin “patlama üretiminin olmadığı alanda gerçekleşti” yalanını teşhir ederek şunları söyledi:

“Ölümlerin asıl sebebi gizlenip sorumluluk ölen işçilerin üzerine atılıyor. Son yaşanan cinayetle ilgili Selah Tersanesi'nden yapılan açıklama bunun bir kanıtıdır. Selah Tersanesi yaptığı yazılı açıklamada ‘üretim olmadığı alanda patlama meydana geldiği’ni söylemektedir. Bu bir yalandır. Tersane patronları gerçekleştirdikleri iş cinayetlerinin sorumluluğunu üzerlerinden atmak için defalarca yaptıkları gibi yine yalan söylüyorlar. Oysa patlama üretimin olduğu yerde yaşanmıştır. Üstelik yapılan boyama işinden sonra yapılması gereken gerekli gaz ölçümleri yapılmamış, işçilere boyanan yerde sıcak çalışma yaptırılmıştır. Meydana gelen ‘kaza’ değil bir cinayettir. Göz göre göre işçi kardeşlerimiz öldürülmüştür. Her ölümün ardından tersane patronları örgütü GİSBİR yaşanan ölümlere çok üzülüklerini açıklamaktadırlar. Bu timsah gözyaşlarıdır. Her şeyi kâr üzerine kurmuş bu katliam örgütünün ölen işçileri zerre kadar düşündüğü yoktur.”

Özer’e tepkiler büyüyor: “Özer şimdi ne diyecek?”

Selah Tersanesi'nde yaşanan patlamayla yaşanan ölüm ve yaralanmalar tam da İş Sağlığı ve Güvenliği Haftası'nda yaşandı. İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürü Kasım Özer, Meclis Araştırma Komisyonu'na yaptığı konuşmasında, yaşanan ölümlerin “facia” gibi gösterildiğini ve abartılmaması gerektiğini buyurdu. Özer'in bu sözleri tersane işçilerinin gerçekleştirdikleri eylemde de teşhir konusu oldu ve Özer'e yanıt şu sözlerle verildi:

“Bu son yaşanan cinayetin bir başka trajik yanı ise İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Haftası'na denk gelmesidir. İş güvenliği haftasında bir konuşma yapan İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürü Kasım Özer, tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinin abartıldığını, bunun abartılacak bir yanı olmadığını, bu ölümlerin normal olduğunu söylemektedir. Bu zatı muhterem kendi görev ve sorumluluğunu unutmuş bir tersane patronu gibi konuşmaktadır. Yaşanan cinayetleri abarttığımızı

söylemektedir. Biz ise bir gerçeğin daha altını çiziyoruz. Yaşanan tüm bu ölümler önlenemez kazalardır. Tersane patronları üç-beş kuruşluk masraftan kaçtığı, gerekli güvenlik önlemlerini masraf olarak gördüğü sürece tersanelerde ölümlerin ardı arkası kesilmeyecektir. Tüm bu yaşananlar ortadayken ve ölümlerin devam edeceği koşullar hala yerli yerinde duruyorken yaşanan ölümleri abartı olarak değerlendiren Kasım Özer, acaba kaç işçi hayatını kaybettiğinde yaşananların bir cinayetler serisi olduğunu kabul edecektir.

Bunun için daha kaç kişimizin ölmesi gerekiyor. 4-10 Mayıs İş Güvenliği Haftası bir güvenliğin değil bir seri cinayetlerin haftası olarak hafızamızda kalacaktır.”

TİB-DER: “Komisyonun varlığını tanımıyoruz!”

Atalay'ın açıklaması asalak tersane patronlarına değnekçilik yapan ve sözde tersanelerdeki ölümleri araştırmak için kurulan Meclis Araştırma Komisyonu için söylenen sözlerle devam etti. Atalay, peşpeşe yaşanan işçi ölümlerine rağmen adım atmayan bu komisyonun varlığını

tanımadıklarını belirterek, komisyonun Tuzla tersaneler havzasında meşruluğunu yitirdiğinin altını çizdi.

TİB-DER'in açıklaması tersane işçilerine kölece çalışma koşullarına karşı “grev” çağrısıyla son buldu ve talepler sıralandı.

Tersane işçilerinin talepleri:

- * Göstermelik tedbirler değil, gerçek anlamda işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın!

- * Taşeronluk sistemi tümünden kaldırılmalı!

- * Sigorta primleri ana firma ve gerçek ücret üzerinden ödensin!

- * Tüm işçileri kapsayan işçi lojmanları kurulsun!
- * Ağır ve Tehlikeli İşkolu Yönetmeliği uygulansın!
- * İş cinayetlerinin sorumlusu tersane patronları yargılansın!

Tersane işçilerinden Çiğli işçileriyle dayanışma!

Tersane işçileri eylem boyunca tersane patronlarına öfkelerini ve taleplerini yansıtan “Haramilerin saltanatını yıkacağız!”, “Tek tek ölüyoruz, sesimizi duyan var mı?”, “Çalışma Bakanı istifa!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Patronlar sarayda, işçiler mezarda!” dövizlerini taşıdılar.

Basın açıklaması, İzmir Çiğli'de devam eden 3. Çiğli İşçi Kurultayı'na destek sloganlarıyla son buldu. Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Başkanı Zeynel Nihadioğlu'nun da katıldığı kurultayla dayanışma amacıyla “Çiğli-tersane omuz omuz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları gür ve coşkulu bir biçimde atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ölüm kusan tersane önünde eylem!

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) iş cinayetinin yaşandığı Selah Tersanesi önünde 10 Mayıs sabahı basın açıklaması gerçekleştirdi. TİB-DER üyeleri saat 07.15'te İcmeler Tren İstasyonu'nda “Tersanelerde sigortasız çalışmaya, iş cinayetlerine son/ TİB” yazılı pankart ile “Artık yeter! İş cinayetlerine son/TİB” dövizlerini açarak yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar atan tersane işçileri, Selah Tersanesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasını okuyan Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı, tersanelerde yaşanan ölümlerle ilgili kurulan meclis araştırma komisyonunu tanımadıklarını söyleyerek, Güder'in ölümünün nedeninin tersane patronlarının iş yetiştirme telaşı olduğunu vurguladı.

50 tersane işçisinin katıldığı eylemde, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Katil GİSBİR / Selah hesap verecek!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” sloganları atıldı. Coşku ve öfkenin hakim olduğu eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/ Tuzla

Düşük ücrete, sigortasız ve işgüvencesiz çalışmaya karşı

Kayseri İşçi Kurultayı'na hazırlanıyoruz!

Kayseri'de sigortasız, güvencesiz ve sendikasıız çalışma, sosyal haklardan yoksunluk, düşük ücretler, kimi zaman ücretlerin dahi ödenmemesi ya da geç ödenmesi, uzun ve zorunlu mesailer vb. ağır şartlar altında çalışıyoruz. Ancak bu sorunları sadece biz yaşamıyoruz. Bugün yüzbinlerce işçi ve emekçi benzer koşullarda yaşama savaşı veriyor.

Yaşadığımız sömürü ve baskının bizler de farkındayız. Çünkü her gün fabrika ve atölyelerde tüm bu sorunların sonuçlarını elimizde, kemiğimizde hissediyoruz. Ne insan gibi yaşama ve çalışma koşullarına sahibiz, ne de insanca yaşamaya yeten bir ücret alıyoruz.

Sabahtan akşama kadar bir köle gibi çalışıp patronların kasasını dolduruyoruz. Onların cepleri şişerken bizler geleceksiz ve güvencesiz bir yaşama mahkûm ediliyoruz. Birçoğumuzun "gelecekte ne bekliyorsunuz?" sorusuna vereceği yanıt "hiçbir şey" oluyor. Her şey böyle gelmiş böyle gider sanıyoruz. Çünkü her gün bir makinenin başında sabahtan akşama aynı işi yapıyor, Türkiye'deki ve dünyadaki gelişmelerden habersiz yaşıyoruz.

Çalıştığımız fabrikadaki koşulları beğenmeyip başka bir fabrikaya girdiğimizde ise sorunların birbirine benzer olduğunu görüyoruz. Bu durum bizi iyice umutsuzluğa sürüklüyor. Böylece köle gibi çalışmayı ve sefalet içinde yaşamayı kaderimiz sanıp kabul ediyoruz. Zira bugüne kadar işçilerin mücadele ederek neleri başarabildiğini bilmiyoruz. İşçi sınıfının mücadele tarihinden, geçmiş deneyimlerden yoksunuz.

İşte bizler bu bilinçten ve deneyimden yoksun olduğumuz için patronlar tarafından sömürülüyor, köle gibi çalıştırılıyor. Çünkü örgütsüz ve güvensiz. Eğer hak ve özgürlüklerimizi korumak ve kazanmak için sesimizi çıkarmazsak elimizdeki kırıntıları koruyabileceğimizi, başımıza bir şey gelmeyeceğini sanıyoruz. Ancak bizler bugüne kadar sustuğumuz, "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" dediğimiz için azgın sömürü koşulları altında çalışıyor ve yaşıyoruz.

Peki neden milyonlarca işçi sefalet içinde yaşama savaşı verirken bu ülkede çok küçük bir azınlık servetine servet katıyor, bütün zenginlikler onların elinde toplanıyor? Bizler hastane kuyruklarında can verirken neden en iyi sağlık hizmetinden onlar faydalananıyor? Bizim çocuklarımız parasızlıktan okulu bırakıp fabrikalarda üç kuruşa ömürlerini çürütürken, neden onların çocukları Amerikalılar'da, Avrupalılar'da, kolejlerde en kaliteli eğitim hizmetinden faydalananıyor. Bizler yıllarca çalıştığımız halde mezarda dahi emekli olamazken, birçoğumuzun sosyal güvencesi yokken, neden onlar hiçbir şey üretmedikleri halde tüm fertleriyle birlikte gelecekleri güvence altında. Bizlerin çocukları soluk benizli, dişleri dökük, sıksa ve hastalıklıyken neden onların çocuklarının cildi parlak, canlı ve sağlık dolu? Bizler izbe evlerde yaşarken, neden en güzel yerlerde, sağlıklı, lüks ve dayanıklı konutlarda onlar oturuyor?

Bu ülkedeki yeraltı ve yerüstü kaynaklarını bir pasta olarak düşünün. İşte bizim payımız azaldığı için onların payı artıyor. Onların payının artması için bizlerin açıklıktan ölmesi, köle gibi çalışması, hastalıktan kırılması, çocuklarını küçük yaşta çalıştırması gerekiyor. Onlar zengin olduğu için biz sefalet içinde yüzüyoruz.

Eğer bizlerin fabrikalarda, atölyelerde ürettiği değerler bizi sömüren bir avuç asalağın elinde toplanmasa, üretim araçları o bir avuç asalağın çıkarı

için değil de tüm toplumun çıkarı için üretse, çalışma ve yaşama koşullarımız kölece değil insanca olurdu. O zaman toplumun ihtiyacı kadar üretilir, kişiler ihtiyacı kadar tüketirdi. Ağır çalışma koşulları kalkar, eşitlik mümkün olurdu. Böyle olması için üretim araçlarının, fabrikaların, madenlerin, okulların, hastanelerin, demiryollarının, tarlaların vb. bizim elimizde, bizim denetimimizde olması gerekir. Patronlar sınıfının da en büyük korkusu da budur. İşte bu yüzden biz bilinçlenmeyelim, hakkımızı aramayalım, örgütlenmeyelim, mücadele etmeyelim isterler.

Peki, sayıca onlar daha azken kapitalist patronların bu gücü nereden geliyor? Çünkü onlar sadece üretim araçlarına sahip değiller. Bir bütün olarak bizi yöneten, denetleyen, yönlendiren tüm kurumları ellerinde ve denetimlerinde tutuyorlar. Yani bir bütün olarak iktidara sahipler ve örgütlüler. İşte bu yüzden biz haklı olsak dahi, çoğu zaman kendi yasalarını dahi hiçe sayarak bizi mahkûm ediyor, hakkımızı aradığımızda bizleri "terörist" ilan ediyorlar. İş istediğimizde başımızdan copu, aş istediğimizde sırtımızdan sopayı eksik etmiyorlar.

Peki, bizler milyonlar olmamıza rağmen neden bu kadar güçsüzüz? Çünkü örgütsüzüz. Çünkü birbirimize güvenmiyoruz. Bir araya gelmekten, sorunlarımızı tartışmaktan, ortak hareket etmekten, mücadeleden korkuyoruz. Yeri geldiği zaman "aslında birlik olursak değiştirebiliriz" sözlerini sıkça dile getiriyor ancak bunun için bir adım atmaktan çekiniyoruz. Oysa bizlerin emeğini sömüren, kanını emenlere karşı gücümüzü birleştirmek, örgütlenmek gerekiyor. "Köle değil işçiyiz, insanca yaşamak istiyoruz!" şiarını bütün gücümüzle haykırmak gerekiyor.

İşte tüm bu gerçeklerden hareketle, işçilerin Kurultayı'nda bir araya gelerek sorunlarını tartışabileceği, çözüm yollarını araştıracağı ve sonuçlar çıkaracağı geniş bir işçi toplantısının gerekli olduğunu düşünüyoruz. Birlik, mücadele, dayanışma için Kayseri'deki öncü işçiler olarak işçi kurultayını topluyoruz.

Kayseri'de neler yaşanıyor, fabrikalarda neler oluyor, bunu dahi bilmiyoruz. Yani başımızdaki işçi arkadaşlarımız sendikalaştıkları için işten atılıyorlar, haberimiz olmuyor. İşçi Kurultayı'nda hem ortak sorunlarımızı hem de çözüm yollarımızı tartışacağız, hem haklarımızı öğreneceğiz, hem de İşçi Kurultayı'nı birlikte örgütleyeceğiz.

Ortak sorunlarımıza karşı ortak çözümler

bulmamızın önündeki tek engel kendi korkularımız ve güvensizliklerimizdir. Bunları yenebiliriz. Fabrikalarımızda İşçi Kurultayı Örgütleme Komisyonları oluşturarak bir araya gelmeli, sorunlarımızı tartışmalıyız. Bu sorunları İşçi Kurultayı'na taşıyarak birlikte neler yapabileceğimizi ortaklaşmalıyız. İlk atacağımız adım bu olmalıdır.

İşçi Kurultayı, mücadelenin önünde biriken engel ve sorunları tartışmanın bir olanıdır.

İşçi Kurultayı, sosyal yıkım saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin ortak taleplerini daha gür sesle haykarmaya bir çağrıdır.

İşçi Kurultayı, sermayenin saldırılarına karşı ekonomik, demokratik, siyasal hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi yükseltmeye bir çağrıdır.

İşçi Kurultayı'nın gerçekten işlevli olabilmesi için işçi ve emekçiler tarafından sahiplenilmesi gerekiyor. Bu nedenle fabrikalardaki, işyerlerindeki işçileri Kurultayı'nın ön hazırlık sürecine ve Kurultayı'na katılmaya, kendi sorun ve taleplerini dile getirecekleri, ortak çözümler üretecekleri bir kürsü olarak kullanmaya çağırıyoruz.

Kayseri İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi

Adres:

Kayseri İşçi Kültür Evi

Cumhuriyet Mah. Aytar Sok. No.3 Gençoğlu İşhanı

Kat:2 Kayseri

İrtibat Tel: 0538 406 06 13

Kayseri'de işçi kurultayı hazırlığı!

BDSP, Kayseri'de sınıf çalışmasında yeni bir aşama olarak İşçi Kurultayı sürecini başlatmış bulunuyor. 29 Haziran'da yapılması hedeflenen İşçi Kurultayı'nın hazırlık çalışmalarına 11 Mayıs günü Kayseri İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirilen toplantı ile başlandı.

İşçilerin en temel sorunlarının ve çözümlerinin tartışılacağı bir platforma olan ihtiyacın vurgulandığı toplantıda, öncü işçileri birleştirmeye ve sınıfın geniş kesimlerini mücadeleye katmaya dönük bir kurultay çalışmasıyla sınıf çalışmasının ciddi bir mesafe kazanacağı belirtildi. İşçilerin ortak örgütlülüklerinin gerekliliği vurgulanarak, bunun için tartışma platformlarının yaratılması gerektiğine işaret edildi. Böyle bir çalışmayı örebilmek için öncü işçilerin de içinde yer aldığı Kurultay Hazırlık Komitesi oluşturuldu.

Böylece kurultay çalışması sınırlı sayıda da olsa öncü işçinin içinde yer aldığı, alta doğru ayaklarının oluşturulmasının hedeflendiği Kurultay Hazırlık Komitesi üzerinden başlamış oldu. Yakın çeperin katıldığı 20 kişilik toplantıda, tüm katılanlar tek tek söz alarak kurultaya ilişkin düşünce, duygu ve önerilerini belirttiler.

Kurultay öncesi, sırası ve sonrasının planlamasına dönük tartışmanın ardından bir dizi karar alındı.

Katılanların tümünün görev ve sorumluluk aldığı toplantı coşkulu bir havada sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

3. Çiğli İşçi Kurultayı başarıyla gerçekleşti!

“Güne yüklenip, geleceği kazanacağız!”

Yaklaşık 4 ay süren bir çalışma sonucu toplanan 3. Çiğli İşçi Kurultayı 11 Mayıs'ta başarıyla gerçekleştirildi. Ön hazırlık sürecinde yaygın bir çalışma örgütlenen kurultay, güvencesiz çalışmaya ve geleceksiz yaşamaya karşı işçilerin, emekçilerin insanca yaşam ve özgür bir gelecek çağrılarını yükselttiği bir etkinliğe dönüştü.

İlk olarak Nazım Hikmet'in “Türkiye İşçi Sınıfına Selam” adlı şiiriyle katılımcılar selamlandı. Yapılan açılış konuşmasında şunlar söylendi:

“İlk kurultayımızı örgütlemek için yola çıkarken temel bir şiarımız vardı: ‘Ortak sorunlarımıza ortak çözümler üretmek’ için topluyoruz demistik. Ve mücadele alanlarında yakıcı sorunlarımıza karşı güncel taleplerimizi yükselterek, bu talepleri koparıp alma iddiasıyla davranarak kapsamlı çalışmalar yürüttük. Ancak tüm bu mücadele çağrılarımız, örgütlenme çabalarımız işçi sınıfının çok yönlü, birikmiş ve kapsamlı sorunlarından ayrı düşünülemezdi. Çünkü bu sorunlar örgütlenmenin ve mücadelenin önündeki temel engellerdi. Ve her dönem sınıfın çok yönlü sorunlarını, tıkanan mücadele kanallarını tartışmak, yeni yol ve yöntemleri deneyimler ışığında bulmak gerektiği inancıyla bugün tekrar burada buluştuk. İşçi kurultayımızın amacını, saldırıların yoğunlaştığı bu yeni dönemde mücadelenin ve örgütlenmenin önündeki engelleri tartışmak, çözüm yolları aramak, çözümlerin hayata geçirilmesinde ortak bir irade koymak olarak belirledik.

“Son olarak belirtmek istiyoruz ki, işçi sınıfın tarihsel devrimci rolünü bir sınıf içgüdüleriyle gören ve bunu da ‘ayaklar baş olursa

kıyamet kopar’ diyerek korkusunu ifade eden sermayenin uşakları haklılar. Onlar bir sınıf içgüdüleriyle biliyor ve korkuyorlar. Bizler de mensubu olduğumuz işçi sınıfının mücadele tarihinden de biliyoruz ki, ayaklar elbette bir gün baş olacaktır...”

Açılış konuşmasının ardından işçi sınıfının kurtuluşu yolunda ölümsüzleşenler anısına Enternasyonal marşı eşliğinde bir dakikalık saygı duruşuna geçildi.

Saygı duruşunun ardından divan üyelerinin seçilmesiyle birlikte kurultay programı başladı. İlk olarak Çiğli İşçi Platformu'nun faaliyet raporu sunuldu. Faaliyet raporunda emperyalist-kapitalist sistemin işçi sınıfı ve tüm emekçilere yönelik saldırılarına değinilerek, ülkemizde yaşanan süreçler anlatıldı. İşçi ve emekçilerin yaşadığı olumsuz tabloyu değiştiren, özellikle 2007 1 Mayıs'ından bugüne yükselme eğilimi gösteren sınıfı hareketine değinildi. Çiğli İşçi Platformu'nun Çiğli Organize'ye yönelik çalışmalar ele alındı. Asgari

ücret kampanyası dışında SSGSS saldırılarına karşı mücadele ve yeni saldırıların adı olan “İstihdam paketi” ve kıdem tazminatı hakkının gaspına yönelik yapılan kampanya çalışmaları anlatıldı. Çiğli Organize işçilerine yönelik saldırılara karşı öncü işçilerin birliğinin önemine vurgu yapıldı. Bu alanda yaşanan zayıflığa dikkat çekilerek, öncü işçilere örgütlenme çağrısı yapıldı.

Ardından kurultaya sunulan tebliğlerin sunumuna geçildi. Kurultaya dört tebliğ sunuldu. Yaklaşık dört aylık yoğun bir emeğin ürünü olan, eğitim çalışmalarıyla birleştirilerek özenle hazırlanan tebliğler ilgiyle dinlendi.

İlk tebliğ “Çiğli Organize’de grevler, hak arama mücadelesi, deneyimler ve dersler” başlığıyla sunuldu. ‘90’lardan bu yana Çiğli Organize’de yaşanan

deneyimler, özelde 2000’li yıllarda yaşanan sendikal girişimler ve diğer hak arama mücadeleleri ayrıntılı bir şekilde ele alındı, bu deneyimlerden çıkartılması gereken sonuçlar anlatılarak şunlar söylendi:

“İşçi sınıfı hak arama mücadelesinde başarıya ulaşmak için yalnızlığından kurtulmalı, en azından çalıştığı sanayi bölgesinde sorunlarına sahip çıkan sınıf bilincine sahip işçilerin bir araya gelebildiği, ortak hareket edebildiği bir birliktelik, bir platform oluşturmalıdırlar. Böyle bir platform Organize’nin nabzını tutacak, işçilerin ve direnişlerin sesini diğer işçilere ve direnişlere taşıyacak

ve onlarla birleştirecek ve böylece hem bu mücadeleyi büyütecek ve hem de sendikacıların eksik ve yanlış bakışlarından kaynaklanan zayıf örgütlenme tablosunun kırılması için önemli bir adım atılmış olacaktır. Çiğli İşçi Platformu böyle bir ihtiyacın ürünü olarak kuruldu. Çiğli Organize’nin ve Çiğli işçisinin bu örgütlenmeye ihtiyacı vardır. O halde hepimizin görevi bu mücadeleyi büyütmek için bu platforma sahip çıkmak ve büyütmektir.”

Ardından bir kadın plastik işçisi tarafından

“Emeğin korunması mücadelesi” başlıklı bir sunum gerçekleştirildi. Sunumda şunları söyledi “Bugün tüm dünyada işsizlik katlanılmaz hale

ulaşmış durumdadır. Dünyada 3 milyar işçi ve emekçi yoksulluk sınırının altında bir ücret almakta, 1,5 milyar insan açlıkla boğuşmaktadır. İşçi sınıfının köleliğini tescillenmesi anlamına

gelen uzun çalışma süreleri 12-14 saati bulmakta, bu uzun çalışma koşulları nedeniyle kendine ve ailesine, sosyal aktivitelere zaman ayıramayan işçiler ruhsal, fiziksel, bedensel yozlaşmaya ve çürümeye mahkûm edilmektedirler. Yeni yasalarla Türkiye dâhil tüm dünyada esnek çalışmaya çalışma süreleri uzatılmakta,

emeklilik, sigorta, sağlık, eğitim gibi haklar piyasaya açılarak bir bir geri alınmaktadır. Bugün sömürü oranı gittikçe artmakta, servet ve sefalet kutuplaşması keskinleşmektedir. Emeğin korunması uğruna mücadele ve her kazanım işçi sınıfının kapitalist sistemi hedefleyen mücadeleyi kazanmasının ve gerçek anlamda özgürleşmesinin basamaklarıdır.”

Sunumda kurultaya emeğin korunması için mücadele talepleri önerildi.

Daha sonra bir metal işçisi tarafından gerçekleştirilen “Sendikalar ve sınıf sendikacılığı” başlıklı sunumda ise şunlar söylendi:

“Sınıf hareketinin bugün yaşadığı tıkanıklığın bir dizi farklı nedeni bulunmaktadır. Sınıf hareketinin geriliği ve devrimci hareketin zayıflığı sendika bürokratlarının sınıf üzerindeki denetimini kolaylaştırmakta, sendikal çürümeyi hızlandırmaktadır. Bu alanda yaşanan tıkanıklığı aşmanın temel koşulu birleşik, kitlesel ve devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilebilmesidir. Devrimci sendikal anlayışın

sendikalara hâkim kılınması ancak, bu doğrultuda alınan mesafe ölçüsünde ve bunun bir parçası olarak başarılabilir...”

Sendikalar içinde devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını geliştirmek için dikkat edilmesi gereken noktalara değinilerek sendikal demokrasi çerçevesinde talepler ileri sürüldü.

Son tebliğ “Kadın işçiler ve mücadele talepleri” başlığıyla

sunuldu. Çalışma yaşamında kadın işçilerin hak gasplarına,

11 Mayıs 2008 | Çiğli İşçi Kurultayı

11 Mayıs 2008 | Çiğli İşçi Kurultayı

11 Mayıs 2008 | Çiğli İşçi Kurultayı

kapitalizmde kadın işçilerin yaşadığı çifte sömürüye değinilerek, bu sistemde kadının kurtuluşunun mümkün olmadığı ifade edildi. Kadın işçilerin mücadele talepleri önerildi.

Verilen kısa bir aranın ardından konuk konuşmacılar kürsüde yer aldılar.

Tariş direnişini yaşayanlardan biri olarak Dev Maden-Sen Eğitim Uzmanı **Hacı Yılmaz**, Tariş deneyimi üzerinden sendikalarda işçi denetimiyle ilgili bir konuşma yaptı. Ardından Çiğli Belediyesi'nde geçtiğimiz hafta sendikalaşma çalışmasını tamamlayan Genel-İş 5 No'lu Şube'nin Başkanı **Mehmet Çınar** konuştu. Taşeronlaştırma saldırısına değinerek, örgütlenmenin önemi üzerinde durdu. Daha sonra Tuzla tersanelerde yaşanan sömürü koşullarını anlatmak üzere Tersane İşçileri Birliği Derneği (**TİB-DER**) Başkanı **Zeynel Nihadioğlu** kürsüye çıktı. Tersanelerde son yaşanan iş cinayetine değinen Nihadioğlu, 1 Mayıs'ta gösterilen iradenin önemini vurguladı. Çağdaş Hukukçular Deneği İzmir Şubesi adına **İmdat Ataş**, Türkiye'de şimdiye kadarki iş yasalarının mantığını anlattı. Konuşmasını sermayenin uluslararası saldırılarıyla bütünleştirdi.

Konuk konuşmacılardan sonra **Kurultay Hazırlık Komitesi** tarafından hazırlanan **"Yaşamı yaratan eller"** adlı belgesel izlendi. Ardından serbest kürsü bölümüne geçildi. Çiğli Organize'de tornacı çırağı olarak çalışan bir çocuk işçi arkadaşımız çirak sömürüsü üzerine konuştu. Metal işçisi bir arkadaşımız ise gelecek yıl yine Taksim'de olmak gerektiğini vurguladı.

Ardından Manisa İşçi Birliği Derneği (**MİB-DER**) yönetim kurulu üyesi bir konuşma yaptı. Sermayenin "ayaklar baş olursa kıyamet kopar" sözüne değinerek, bu kıyametin yakında kopacağını ve ayakların gerçekten baş olacağını ifade ederek kurultayı selamladı.

Çiğli Organize'de esnek üretim uygulamalarının en açık şekilde yaşandığı bir fabrikadan bir işçi arkadaş yaşadığı sorunlara değindi. Emekli bir işçi sorunlara değinerek bir şiir okudu. Kurultay, sunulan önerilerin ışığında hazırlanan sonuç bildirgesi taslağının okunmasıyla son buldu. Sonuç bildirgesine son biçiminin 13 Mayıs'ta yapılacak toplantıda verileceği açıklandı.

Kurultaya BDSF, KÖZ, Sosyalist Kamu Emekçileri mesaj gönderdiler.

Ön hazırlığında 20 bin bildiriyle, bin afişle, radyo reklâmıyla yaygın ve etkin duyurusunu yaptığımız kurultay çağrımız, Çiğli'de çalışan ve yaşayan işçi ve emekçilerin çoğuna ulaşmıştır. Gerek fabrika dağıtımlarımızda gerek semtlerde emekçilere yönelik birebir yapılan dağıtımlarda kurultayın işçilerin ve emekçilerin gündemine girdiğini biliyoruz. Kurultay Çiğli'de bir gündem oluşturmuştur. Kurultayın en büyük kazanımı bu olmuştur. Yanısıra kurultay çalışmalarına birçok işçinin katılmış olması ayrıca bir olumluluktur.

Kurultaya katılım sayı olarak beklediğimizin altında olsa da, ön süreciyle birlikte ele alındığında, başarılı bir kurultay gerçekleştirdiğimizi düşünüyoruz. Kurultaya katılan işçi ve emekçilerin kurultaya ilişkin değerlendirmeleri de bu yöndedir.

5 saat süren kurultayımıza 120 kişi katıldı.

Kurultayımız, **"Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya"** karşı verilen mücadelemizde anlamlı bir adım olmuştur. Buradan aldığımız güçle güne yüklenip, geleceği kazanacağız!

3. Çiğli İşçi Kurultay Hazırlık Komitesi'nden işçiler

3. Çiğli İşçi Kurultayı Sonuç Bildirgesi...

"Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır!"

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi işçileri olarak **11 Mayıs 2008** tarihinde topladığımız **3. Çiğli İşçi Kurultayı**'ni yaklaşık 120 işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Sağlık ve emeklilik gibi önemli hak gasplarının yaşandığı ve yeni saldırı yasalarının bizleri beklediği bir dönemden geçiyoruz. Kıdem tazminatı hakkının yanısıra "istihdam paketi"yle birçok kazanılmış hakkın gaspedilmek istendiği böylesi bir dönemde kurultayımızı **"Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır!"** şiarıyla gerçekleştirdik.

İşçi kurultayımızın amacı, saldırıların yoğunlaştığı bu yeni dönemde mücadelenin ve örgütlenmenin önündeki engelleri tartışmak, çözüm yolları aramak, çözümlerin hayata geçirilmesinde ortak bir irade koymak olarak belirlenmişti. Bu doğrultuda toplanan **3. Çiğli İşçi Kurultayı**, işçi sınıfına yönelik saldırıların ve Çiğli Organize özgülünde yaşanan diğer sorunların birlikte ele alındığı, emeğin korunmasına yönelik acil taleplerimizin tartışıldığı bir kurultay oldu. Çiğli Organize ile sınırlı olmasına rağmen, tartışılan konular tüm işçi sınıfının ortak sorunları olması nedeniyle oldukça kapsamlı bir içerikte gerçekleşti.

Bugün Çiğli Organize'de tüm patronlar örgütlüdür. Buna karşılık işçilerin de **"Sınıfa karşı sınıf!"** şiarıyla tam karşı duruşlu bir örgütlenmeye ihtiyacı vardır. İşçi sınıfı hak arama mücadelesinde başarıya ulaşmak için yalnızlığından kurtulmalıdır. Özellikle organize sanayi bölgelerinde sorunlarına sahip çıkan öncü işçiler bir araya gelmeli, ortak hareket etmelidir. Bu nedenle, **Çiğli Organize Sanayi Bölgesi**'nde de fabrikalarda eşzamanlı örgütlü mücadeleyi sürdürebilmek, sınıf dayanışmasının gereklerini yaşama geçirebilmek için, öncü işçiler **Çiğli İşçi Platformu**'nda bir araya gelmelidir. Böyle bir platform Çiğli Organize'nin nabzını tutacak, işçilerin ve direnişlerin sesini diğer işçilere ve direnişlere taşıyacak, onlarla birleştirecektir. Böylelikle hem hak arama mücadelesi büyütülecek hem de sendikal bürokrasiden kaynaklı eksik ve yanlış bakışlarından doğan zayıf örgütlenme tablosunun kırılması için önemli bir adım atılmış olacaktır.

Böyle bir ihtiyacın ürünü olarak kurulan **Çiğli İşçi Platformu**, kurultaya önerilen mücadele talepleri etrafında fabrikalarda bağımsız taban örgütlenmeleri kurarak mücadeleyi sürdürmelidir.

Kurultaya önerilen mücadele talepleri şunlardır:

- * İşçilere insanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf asgari ücret verilmelidir!
- * Eşit işe eşit ücret uygulanmalıdır!
- * İşyerlerinde ve emekçi semtlerinde kreş ve emzirme odaları olmalıdır!
- * Kadın işçilerin ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı getirilmelidir!
- * Doğumdan önce ve sonra üçer aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım verilmelidir!
- * İşyerlerinde İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Kurulları olmalıdır!
- * İşyerlerinde doktor tam gün ve koruma amaçlı tedavi için bulunmalıdır!
- * İşyerlerinde iş kazalarına ve meslek hastalıklarına karşı koruyucu önlemler alınmalıdır!
- * İşyeri yemekleri, servis sorunları işçi sağlığı baz alınarak çözülmelidir!
- * Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık) olmalıdır!
- * Sigorta primleri devlet ve işveren tarafından

ödenmelidir!

- * Mezarda emekliliğe hayır!
- * Tüm çalışanların grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı olmalıdır!
- * Sendikalaşmanın önündeki engeller kaldırılmalıdır!
- * %10 işkolu barajı kaldırılmalıdır!
- * 1 Mayıs ve 8 Mart ücretli izin ve resmi tatil olmalıdır!
- * Kıdem tazminatının gaspına yönelik tüm öneriler geri çekilmelidir!
- * Esnek üretim, taşeronlaştırma, prim, parçabaşı sistemi yasaklanmalıdır!
- * Geçici, sözleşmeli, mevsimlik vb. çalışma sistemleri yasaklanmalıdır!
- * Çocuk işçiliği yasaklanmalı, Ortaçağ'dan kalma yarı-feodal bir uygulama olan çiraklık tasfiye edilmelidir!
- * 7 saatlik işgünü ve 35 saatlik çalışma haftası yasalaşmalıdır!
- * Her türlü fazla mesai ve gece çalışması yasaklanmalıdır!
- * 4857 sayılı İş Yasası (Kölelik Yasası), SSGSS Yasası iptal edilmelidir
- * "İstihdam paketi" geri çekilmelidir!
- * Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun konut, parasız sağlık, parasız eğitim!
- * Yaşlılara ve yetim çocuklara bakım ve yardım!
- Mücadele taleplerimizi yaşama geçirebilmek için çözüm önerilerimiz ise şöyle belirlenmiştir:**
- * Mücadele taleplerimiz etrafında işyerlerimizde ve fabrikalarda taban örgütlülükleri oluşturmak, sendikalarda örgütlenmek,
- * İşçiler arasında ırkçı, şoven etkiyi kırmak için **"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!"** şiarı doğrultusunda çalışmalar örgütlemek,
- * Önerilen mücadele talepleri doğrultusunda çeşitli kampanyalar örgütlemek,
- * Emekçi kadınlarda örgütlenme bilincinin artması için bildiri, bülten, dergi vb. araçların kullanılması,
- * **İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu**'nun emekçi kadınları bilinçlendirmek için düzenlediği panel, seminer ve eğitim çalışmalarına destek vermek,
- * **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**'nün ve **1 Mayıs**'ın tarihsel anlamı, sınıfsal içeriği ve güncel önemine dikkat çekmek için çeşitli kampanyalar düzenlemek, eylemler örgütlemek,
- * **25 Kasım Uluslararası Kadına Karşı Şiddetle Mücadele Günü** ile ilgili eylem ve etkinliklerle yapılması,
- * 29 Aralık'ta Bursa'da gece çalışması esnasında fabrikada çıkan yangında yaşamını yitiren kadın işçileri anmak, iş kazalarına ve gece çalışmasına karşı kampanya düzenlemek, eylemler düzenlemek!
- Ön hazırlık süreciyle birlikte kurultayımızı örgütlenme alanında yaşadığımız sorunları aşmak için ön açıcı bir takım imkânlarla ulaşmamızı sağlamış, bundan sonraki çalışmalarımız için önemli bir deneyim ve birikim bırakmıştır.

Kurultayımızla artan sömürü ve kölelik koşullarına karşı insanca bir yaşam ve özgür bir gelecek için verdiğimiz mücadelede bir adım daha atmış olduk. Tüm işçi ve emekçileri, bu onurlu yolda omuz omuza yürümeye ve örgütlü mücadeleye çağırıyoruz!

3. Çiğli İşçi Kurultayı

14 Mayıs 2008

İşçi ve emekçi hareketinden...

Şahin Motor'da hedef sendika!

Şahin Motor işçileri 17 Mart tarihinden itibaren fabrika önündeki bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Şahin Motor'da şimdiye kadar patron cephesinden atılmış somut bir adım olmazken son günlerde Büyükşehir Belediye Başkanı'nın danışmanının araya girdiği ve anlaşma sağladığı haberleri yayılmış, ancak bu görüşmelerden bir sonuç çıkmamış. Bu süre zarfında Şahin Motor patronu ise 8 Mayıs'ta fabrikayı kapatacağını söylemiş, ancak bu da gerçekleşmemiş.

İşçiler, patronun asıl "saplantısının" sendika olduğunu söylüyorlar.

Şahin Motor işçileri Gebze Çayırova'da kurulu bulunan fabrika önüne sabah 08.00'de gelerek akşam iş çıkış saatine kadar bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bosal patronu direnişe çarptı!

Bosal Mimaysan fabrikasında sendikanın tasfiyesine dönük çabalar boşa çıkartılıyor.

Sendikal örgütlenmeye dönük baskılar Bosal'da eylemlerle yanıtladı. Bosal işçileri örgütlülükleriyle Türk-Metal çetesini kapı dışarı ettiler. İşten atılan Bosal işçileri 9 Mayıs günü Bosal yönetimiyle yapılan görüşmeler sonucunda işe geri alındılar. İşe alınan 2'si sendika temsilcisi olmak üzere 6 işçi 12 Mayıs günü işbaşı yaptılar. Böylelikle Bosal patronu yaklaşan MESS Grup Toplu sözleşme süreci öncesinde Bosal işçilerinin kararlı ve militan duruşuna çarpmış oldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Desa işçisi direniyor!

Sendikalaştıkları için işten atılan Desa işçilerinin direnişi sürüyor. Desa patronu ve emrindeki kolluk güçlerinin baskılarını protesto etmek amacıyla 8 Mayıs günü bir eylem gerçekleştirildi.

Türkiye'nin dört bir yanında benzer manzaraların yaşandığını ve işçilerin haklarını aramak için mücadele içerisinde olduklarını vurgulayan bir konuşmanın ardından Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi basın açıklamasını okudu.

Musa Servi'nin ardından Türk-İş 1. Bölge temsilcisi Faruk Büyükkucak ve DİSK Örgütlenme Sekreteri Ali Rıza Küçükosmanoğlu söz aldı.

Yol-İş 1 No'lu Şube Başkanı, Türk-İş 1. Bölge Şube Temsilcisi, Haber-İş 1 No'lu

Şube Başkanı, Tek Gıda-İş başkanları, Tüm Bel-Sen Bakırköy Şube Başkanı, Nakliyat-İş Genel Başkanı ve yöneticileri, Belediye-İş 2 No'lu Şube yöneticileri, DSP Küçükçekmece İlçe Örgütü, Selülöz-İş İstanbul Şube Başkanları, Basın-İş İstanbul Şube Başkanı, ÖDP Küçükçekmece İlçe Örgütü ve temsilcileri, Petrol-İş yöneticilerinin destek verdiği eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Küçükçekmece İşçi Platformu da basın açıklamasına "Sendika hakkımız engellenmez!", "Atılan işçiler onurumuzdur!", "Desa işçisi yalnız değildir!" dövizleriyle katıldı.

8 Mayıs 2008 | Desa İşçileri

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Şişli SES'ten suç duyurusu...

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) Şişli Şubesi 8 Mayıs günü Şişli Adliyesi önünde yaptığı basın açıklamasıyla 1 Mayıs günü yaşanan olaylardan İşçileri Bakanı Beşir Atalay, İstanbul Valisi Muammer Güler ve İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah'ı sorumlu tuttu. 1 Mayıs 2008 günü Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi bölgesinde görevli polisler ile Hastane Başhekimisi Ali İhsan Dokucu hakkında Şişli Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

Basın açıklamasında konuşan SES Şişli Şube Başkanı Rabia Tuncer; bütün dünyada birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanan 1 Mayıs'ın bu sene "hükümetin demokrasiye ve hukuka aykırı tavrı nedeniyle" polis tarafından şiddete ve hukuka aykırı bir şekilde engellendiğini ifade etti. Şişli Etfal Hastanesi'ne yönelik saldırıyla da gelen hastaların can ve sağlık güvenliklerini ortadan kaldırıldığını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

14 Mayıs 2008 | Taksim Tünel

Yemekhane boş, emekçiler eylemde!

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) öncülüğünde Türkiye genelinde "Maliye Bakanlığı'nın yayınladığı genelge sonrası yemeklerin ücretli hale getirilmesine" karşı başlayan mücadele devam ediyor.

Ankara Hacettepe Üniversitesi çalışanları 7 Mayıs Çarşamba günü Rektörlüğün sağlık emekçilerine dönük baskısına karşı başlatılan imza kampanyasıyla içiçe kurgulanan kitlesel bir eylemle imzaları rektörlüğe teslim ettiler.

Eylemde SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun da bir konuşma yaptı. Mücadelenin süreceğini söyledi.

Praktiker'de sendikal mücadele!

Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki Praktiker mağazalarında (Konya, İstanbul, Adana, İzmir...) örgütlenme faaliyetleri yürüten Koop İş Sendikası 10 Mayıs günü Ümraniye Praktiker Mağazası önünde basın açıklaması

gerçekleştirdi. Saat 12.30'da yürüyüşle başlayan eyleme Türk bayrakları ve mehter marşı damgasını vurdu.

Yürüyüşten sonra basın açıklamasına geçildi. Praktiker işçilerinin yalnız olmadığını vurgulandığı ve destek verenlerin selamlandığı sesleniş sonrasında katılımcıların isimleri söylenerek teşekkür edildi. Yörsan ve Desa işçilerin direnişleri selamlandı.

Eylemde konuşan Türk-İş Bölge Başkan Yardımcısı Adnan Uyar ayakların bir gün başları ezeceğini söyledi. Sendikalaşmanın zorluklarına işaret etti.

Daha sonra Koop-İş Genel Başkanı sözü aldı. Örgütlenme mücadelesi vurgusu yapan Koop-İş Başkanı direnen tüm işçileri selamladı. Eyleme; Deri-İş

Sendikası, T. Haber-İş Anadolu Şube Başkanı, Yurtsever Cephe İşçi Birliği, Türk Metal Anadolu Şube Başkanı, Tüm Bel Sen 3 No'lu Şube Başkanı, TÜMTİS, OSİMDER, ÖDP ve SHP destek verdiler.

Kitlesel gerçekleşen eyleme 350 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

İstanbul Eczacılar Odası: İlaçta reklam ölüm demektir!

İstanbul Eczacılar Odası, meclisten geçirilmek istenen "İlaç ve Tıbbi Cihaz Kurumu Yasa Tasarısı"na karşı "Geleceğimizin Kararmaması İçin Vitrinlerimizi Karartıyoruz" 13-14 Mayıs tarihlerinde eylemler gerçekleştirdi.

Eczacılar eylem programı kapsamında 13 Mayıs günü hastane önlerinde bildiri

dağıtımını gerçekleştirdiler ve eczanelerin vitrinlerini karartılar.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi ve Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi önünde saat 10.30'da bir araya gelen eczacılar, "Uyarıyoruz! İlacın eczane dışında satılması ve reklamı sağlığa zararlıdır. İzin vermeyeceğiz!" / İstanbul Eczacılar Odası panosunu açtılar.

'Karartmanın sonu kapatmadır!'

İstanbul Eczacılar Odası, "Geleceğimizin Kararmaması İçin Vitrinlerimizi Karartıyoruz" şiarıyla 14 Mayıs günü Taksim Tünel'den meydana yürüyüş gerçekleştirdi.

Tünel'de saat 10.00'da toplanmaya başlayan eczacılar, saat 10.30'da pankart ve dövizleriyle sloganlarla Taksim Tramvay durağına yürüdüler.

Çeşitli taleplerin yer aldığı pankart ve dövizlerin taşındığı eyleme bine yakın kişi katıldı.

Tramvay durağına gelindiğinde, basın açıklamasını İstanbul Eczacılar Odası Başkanı Semih Güngör yaptı. Güngör, meclisten geçirilmek istenen düzenlemeyle ilaçla eczacı arasındaki bağın kopacağını, ilacı eczane dışına çıkaracağını, ilacın tanımını değiştireceğini, sonuç olarak kamu sağlığını olumsuz etkileyecek özellikler taşıdığını ifade etti.

Güngör, İlaç ve Tıbbi Cihaz Kurumu Yasa Tasarısı'na, OTC ve reklam düzenlenmesine ve sermaye gruplarının eczane açmasının önünün açılması ile ilgili üç noktada asla taviz vermeyeceklerini söyledi.

Eyleme, TTB Başkanı Gençay Gürsoy, Türk Diş Hekimleri Odası, Türk Veteriner Hekimleri Odası ve SES destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gebze'de 141 işçi grevde!

Petrol-İş Sendikası 2 No'lu Şube'de örgütlü Neşe Plastik işçileri Gebze Şekerpınar TOSB-TAYSAD Organize Sanayii Bölgesi'nde 13 Mayıs günü greve çıktılar.

Neşe Plastik patronunun ücret maddelerinde sendikanın talep ettiği ücret artışına yanaşmaması greve

giden yolu açtı. 13 Mayıs günü Petrol-İş Genel Merkez yöneticilerinin de bulunduğu törenle Neşe Plastik işçileri işyeri önüne "Bu işyerinde grev var" pankartını astılar.

Fabrika önünde konuşan Petrol-İş Sendikası Genel Sekreteri Mustafa Çavdar taleplerinin haklı ve gerçekçi olduğunu söyleyerek grevin Petrol-İş'e ve Türkiye işçi sınıfı hareketine hayırlı olmasını diledi.

Yapılan konuşmanın ardından Neşe Plastik işçileri davul-zurna eşliğinde greve çıktılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Telekom işçilerinden BMİS ziyareti!

Anadolu Yakası'nda Telekom işçileri DİSK'le dayanışma amacıyla 30 kişilik grupla 13 Mayıs günü Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkezi'ni ziyaret ettiler.

Ziyarete konuşan T. Haber İş Anadolu Yakası Şube Sekreteri Sedat Güney; ziyaretten son anda haberdar olduklarını ve önden haber vermeden geldikleri için özür dileyerek 1 Mayıs'ta DİSK'e gerçekleştirilen saldırıyı kınadıklarını belirtti. Ardından Telekom İşçileri adına söz alan Zafer Yolcu; 1 Mayıs'ta gerçekleşen saldırıyı kınadıklarını, bu saldırının sadece DİSK'e değil DİSK şahsında sınıfın mücadele eden tüm kesimlerine yönelik olduğunu ifade etti. Sermayenin her alanda saldırdığını, bu saldırıların güçlü bir sınıf dayanışması ve tabanın yanyana gelmesiyle püskürtülebileceğini söyledi.

Konuşmaların ardından söz alan BMİS Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, Taksim'in kendileri için neden önemli olduğunu anlattı. Telekom işçilerinin gerçekleştirdikleri ziyaretin önemine vurgu yaptı.

Atar'ın ardından söz alan BMİS yöneticisi Süleyman Türker de düşüncelerini ifade etti. SSGSS Yasası'na karşı mücadelenin gerekliliği üzerine devam eden sohbetin ardından ziyaret sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kartal

TAMGIDA'da anlaşma sağlandı!

Tek Gıda-İş Sendikası, Eskişehir'de kurulu bulunan TAMGIDA Sanayi ve Tic. A.Ş.'de devam eden toplu sözleşme sürecinin anlaşmayla sonuçlandığını duyurdu. Sendikanın 12.05.08 tarihli açıklamasında, imzalanan toplu sözleşmeyle beraber Tek Gıda-İş üyelerine 01.01.2008 -01.07.2008 tarihleri arasında ilk altı aylık dönemde ortalama olarak yüzde 12 oranında ücret artışı sağlandığı belirtildi.

Diğer altışar aylık dönemlerde ise geçmiş 6 aylık TÜİK Tüketici Fiyat Endeksi oranında ücret zammı artışı yapılması konusunda sendika ve TAMGIDA patronu anlaşmaya vardı.

İmzalanan toplu sözleşme sonucunda sosyal yardımlar konusunda da bir önceki yılın gerçekleşen enflasyonu oranında artış sağlandığı duyuruldu.

Aster patronundan saldırı

Tekstil-Sen üyeleri 14 Mayıs günü Avcılar mevkiinde bulunan Aster Tekstil önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Tekstil-Sen Genel Merkezi adına yapılan açıklamada, Aster Tekstil patronun keyfi gerekçelerle hiçbir yasal hüküm olmaksızın birer-ikişer işçi kıyımına başvurduğu belirtildi. Aster Tekstil'de çalışan üyeleri Selahattin Altınay'ın işten atılmasının ardından 7 Mayıs günü patron Sarı Koçaeli ile bir görüşme yaptıklarını ancak görüşmenin olumlu sonuçlanmaması üzerine, 8 Mayıs günü Aster Tekstil'in önünde bir basın açıklaması yaparken başta patron Sarı Koçaeli olmak üzere kardeşleri ve yeğenleri tarafından saldırıya uğradıklarını ifade ettiler.

Basın açıklaması, sermaye sınıfının işçi sınıfına dönük saldırılarını birleşik bir irade ile püskürtme çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Yapı-Yol Sen'den açıklama!

KESK'e bağlı Yapı-Yol Sen, son günlerde Çorlu Tapu Sicil Müdürlüğü'ne yönelik emniyet operasyonları ve basında çıkan haberlere ilişkin 10 Mayıs günü açıklama yaptı. Yapı-Yol Sen Tekirdağ İl Temsilciliği tarafından yapılan açıklamada tapu sicil çalışanlarının yoğun iş temposu altında ezildiklerini belirterek 800-900 YTL ücretle çalıştıklarını duyurdu. Tapu sicil çalışanlarına yapılan muamelenin yargısız infaz olduğu ve 17.000 Tapu sicil çalışanının zan altında bırakıldığı belirtildi.

Samsun'da tapu sicil çalışanlarının 'rüşvet' aldıkları gerekçesiyle yapılan operasyonlara karşı Yapı-Yol Sen Samsun Şubesi 13 Mayıs günü yazılı bir açıklama yaptı.

Şube Başkanı Uğurcan Ablak imzasıyla yapılan açıklamada Tapu Sicil Müdürlükleri'ndeki çalışanların çalışma yüküne ve koşullarına dikkat çekildi.

Hemşirelerden mücadele çağrısı!

Sağlık Emekçileri Sendikası Merkez Yönetim Kurulu 12 Mayıs Dünya Hemşireler Günü ile ilgili yazılı açıklama yaptı.

SES tarafından yapılan açıklamada hemşirelerin yaşadığı sosyal sorunlar dile getirildi. Bu kapsamda, vardiyalı ve yoğun çalışma temposu, yetersiz istihdam, güvenlik önlemlerindeki eksiklikler, mesleğin çoğunlukla kadınlar tarafından yürütülmesi ise hemşirelerde şiddetle karşılaşma riski, meslekte branşlaşma ve uzmanlaşmanın olmaması, her poliklinik ve klinikte çalışmak zorunda bırakılmak, performans uygulaması ile rekabete yönlendirilmek, meslek hastalıkları ve risklerine karşı koruyucu önlemlerin çok yetersiz olması, işyerlerinde ara meslek elemanı olarak görülmek vb. sorunlara değinildi.

Hemşireler haftasında eylem!

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) hemşireler haftası nedeniyle 12 Mayıs günü eylemler gerçekleştirdi.

SSK Okmeydanı Hastanesi'nde gerçekleşen eylemde **12-18 Mayıs Hemşireler haftası kutlu olsun/SES Şişli Şubesi** pankartı açıldı, talepleri içeren dövizler taşındı. Basın açıklamasını SES Şişli Şube Sekreteri Akife Aktaş yaptı. Aktaş, 25 Nisan 2007 yılında yenilenen hemşirelik yasasını eleştirdi. Aktaş, çalışma koşullarının olumsuzluklarına, Sağlıkta Dönüşüm Programının eklendiğini belirtti ve Sağlıkta Dönüşüm Programının çalışanlara ne getireceğini maddeler halinde sıraladı. Eyleme 50 kişi katıldı.

Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'ndeki eylemi ise SES Aksaray şubesi gerçekleştirdi. Basın açıklamasını SES üyesi Nurşen Denizci yaptı. Denizci yaptığı açıklamada SSGSS yasasıyla birlikte her gün artan sorunlar nedeniyle Hemşirelik Haftasının kutlanacak bir gün olmaktan çıktığını söyledi. Denizci, özelleştirme politikalarına son verilmesi, grevli toplu sözleşme hakkının tanınarak ekip anlayışına zarar veren tüm uygulamaların kaldırılmasını talep etti.

Bakırköy Kadın Doğum ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi'nde eylem gerçekleştiren Bakırköy SES üyesi hemşireler, SSGSS, sözleşmeli personel vb. saldırılarla dikkat çektiler.

Açıklama, hemşirelerin insanca yaşam koşullarının oluşması için mücadele vereceklerinin ifade edilmesiyle ve sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Cam'da grev kararı...

Türk-İş'e bağlı Kristal-İş Sendikası ile Türkiye Cam, Çimento ve Toprak Sanayi İşverenleri Sendikası arasında 10 Ocak 2008 tarihinde başlayan 21. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde uzlaşma sağlanamadı. 5000 işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmelerindeki tıkanma; işe giriş ücretleri, ücret ve sosyal haklar, bazı idari maddeler ve iyileştirme maddelerinde yaşandı.

Uyuşmazlıkla ilgili arabulucu raporunun 30 Nisan 2008 tarihinde Kristal-İş Sendikası'na tebliğ edilmesinin ardından grev kararı için başlayan yasal süreç 9 Mayıs 2008 tarihinde Cam işverenlerine iletilen grev kararıyla devam etti. Grev kararı, Şişecam Grubu'na bağlı 11 fabrikayı içeriyor.

Arçelik'te mücadele sürüyor!

Nakliyat-İş üyesi Arçelik işçileri 2 Ocak günü başlattıkları kararlı bekleyişlerinin 134. gündünder.

Tuzla Arçelik Fabrikası önünde başlattıkları direnişlerini Nakkaştepe'deki Koç Holding Genel Merkezi önüne taşıyan

işçiler, burada geçirdikleri 1 aylık sürenin ardından 5 Mayıs'tan itibaren tekrar Tuzla Arçelik fabrikası önüne taşındılar. Direnişin başladığı tarihten itibaren kararlı bir biçimde sendika haklarına sahip çıkan Arçelik işçileri tüm kitle örgütlerinden, sendikalardan destek beklediklerini söylüyorlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Grev nöbetine devam!

Acarer Döküm Fabrikası'nda toplu sözleşme sürecinde yaşanan anlaşmazlık sonucu 25 Aralık 2007 tarihinde başlayan grev devam ediyor.

20 sendika üyesi işçi üç vardiya halinde Gebze Otobüs Terminali TÜBİTAK Yolu üzerindeki Acarer Döküm önünde kurdukları grev çadırında nöbetlerini tutmaya devam ediyorlar.

Grevdeki işçilerin birçoğu ise tıpkı Nakliyat-İş üyeleri gibi 1 Mayıs'ta DİSK Genel Merkezi önündeydiler. İşçiler DİSK Genel Merkezi önünde yaşadıkları saldırıyı anlatırken 1 Mayıs'a katılmanın mutluluğunu dile getiriyorlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Halkevleri'nden SSGSS yürüyüşü...

Halkevleri 11 Mayıs günü Taksim Tramvay Durağı'na gerçekleştirdiği yürüyüşle Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün SSGSS Yasası'nı onaylayarak Başbakanlığa göndermesini protesto ettiler. 'AKP kendine müslüman halka İsrail' pankartını açarak Taksim Tramvay Durağı'na yürüyen Halkevçiler 'Babacan bize de sigorta yapsın', 'AKP sağlığı zararlıdır', 'Ya bizim çocuklarımız', 'Mezarda emekli olmayacağız' dövizlerini taşıdılar.

Tramvay Durağı'nda Halkevleri adına basın açıklamasını okuyan Pınar Hocaogulları SSGSS'nin getireceği yıkıma dikkat çekerek AKP hükümetinin politikalarını eleştirdi. Basın açıklaması mücadele çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun 2008 1

2008 1 Mayısı'nda disiplin ve

2008 1 Mayısı'na yaklaşırken biraraya gelen platformumuz, henüz kimse 1 Mayıs'ı gündemine almamışken 2008 1 Mayısı'nda Taksim'de olacağını açıklamıştır. Çalışmalarını bu doğrultuda başlatıp, defalarca geniş toplantılar düzenlemiş, kendi dışındaki kurumlarla ve sendikalarla görüşmeler yapmış, düşüncelerini çeşitli aşamalarda yazılı ve sözlü iletmış, tartışmış, birleşik, devrimci ve kitlesel Taksim 1 Mayısı için adımlar atmıştır.

Kuşkusuz 2008 1 Mayısı her açıdan değerlendirilmeye, dersler çıkarılmaya muhtaçtır. Birçok kazanımı olmasına, bir bütün olarak direniş sergilenmesine rağmen zaafı yönleri de vardır. 2009 Taksim 1 Mayısı'nı örgütlemek ve daha ileriye taşımak için 2008 1 Mayısı'ndan ciddi dersler çıkarılması gerekmektedir.

Devlet terörüne karşı sokak-sokak direnilmiştir!

Kendi içlerinde ABD emperyalizmi adına ülkeyi yönetmek için çatışanlar, söz konusu işçi-emekçiler, halk olunca her zaman olduğu gibi yine birlikte hareket etmişlerdir. Sahte cepheleşmelerini boşa çıkaracak olan işçi-emekçi halkın 1 Mayıs'ta yüzbinler olup Taksim'e akmasından korkmuşlardır.

Haftalar öncesinden başladı devlet terörü. Önce bu ülkenin en meşru kurumları, devrimci ve demokratik kitle örgütleri "provokatör", "marjinal örgüt" olarak lanse edildi. "Elimizde güçlü istihbaratlar var, '77 1 Mayıs'ı gibi provokasyon yapılacak" safsatası ile kamuoyu terörize edilmeye çalışıldı. Bizzat AKP hükümetinin birinci ağızlarından sendikalar, devrimciler, demokratlar, emekçiler yani tüm halk güçleri tehdit edildi. "Orantılı güç kullanacağız", "Taksim'de ısrar Anayasal düzene başkaldırıcıdır" denildi. İstanbul Valisi Muammer Güler ve İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah devletten aldıkları güçle halka karşı savaş hazırlıklarını büyük bir "vatanperverlikle" yaptılar. Onlar Taksim alanını halktan korumak gibi ulvi bir görevle görevlendirilmişlerdi. Ve gereğini yaptılar. 30 bin polis ve gerektiğinde kullanmak üzere binlerce komando... Yüzlerce panzer, zırhlı araç, yetmediği yerde itfaiye araçları, iş makineleri... Binlerce gaz bombası, tazyikli su, özel olarak hazırlanmış beyzbol sopaları ve kurşunlar... Bir gün öncesinden Taksim'i işgal ettiler. İnsana yasak koydular. Sıkıyönetim ilan edilseydi herhalde bundan daha geniş bir önlem alınamazdı.

Sonra sokaklarda, caddelerde toplanan emekçilerin üzerine azgınca saldırılar düzenlenmeye başlandı. Şişli'den Taksim'e kadar konumlanmış resmi üniformalı gruplar, halka azgınca saldırılar düzenledi. Şişli Etfal Hastanesi'ne saldıran polis buraya tam dört

kez gaz bombası attı. İstanbul Valisi bu durumu izah ederken, adeta halkla alay edercesine "bomba kaza ile yere düşmüş" diyebildi. Eğer bu ülkeyi yönetenler ve onların valisi ortalama bir zekaya sahip olabilselerdi halk nezdinde düştükleri bu komik durum karşısında biraz olsun utanırlardı. Ama olmadı.

Hızlarını alamadılar bu kez de avukatlara saldırdılar. Yetmedi Adliye'nin içine gaz bombası atıldı. Durmadı terör. ÖDP il binası basıldı, içerdekilerin üzerine ateş açıldı, gaz bombaları atıldı. Gazetecilerin kolunu kırdılar. Yetmedi turistleri copladılar. Devlet

1 Mayıs 2008 | Şişli

terörü sınır tanımıyordu. Zembereğinden boşalmış bu saldırganlar yerde yatana tekmeler atmaya, sokakta gördüğüne silah çekmeye, Teşvikiye'de, Cevahir Otel'in önünde olduğu gibi emekçilerin üzerine hedef gözeterek kurşun yağdırmaya devam etti gün boyu.

Haftalardır yapılan "provokasyon olacak" yaygarası gerçekleşmişti. Ortada bir provokasyon vardı ve bunun tezgahlayıcı bizzat devletti. Daha sabahın 06:45'inde henüz ortada bir eylem vb. yokken DİSK binasına saldırılmasının tek izahı provokasyondur. DİSK binasında startı verilen devlet terörü, gün boyu Şişli ve Taksim'de artarak devam etmiştir.

2008 1 Mayısı'nda devlet terörü uygulayanlarla '77 katliamını gerçekleştirenler aynıdır...

Taksim'i halka ve emekçilere yasaklayanlar, aynı meydanda 31 yıl önce katliamı tezgahlayanlardır. Provokasyondan ve halkın güvenliğinden en son söz edecekler onlardır. Çünkü bu ülkede on yıllardır halka karşı provokasyonlar düzenleyen, katliamlar tertipleyen onlardır. Devrimcilerin provokasyon yaptığının, katliam yaptığının tek bir örneğini bile veremezler. Yoktur. Tersine tüm katliamların ve provokasyonların hedefi devrimcilerdir, işçilerdir, emekçilerdir. Çünkü onlar kurulu düzene başkaldıranlardır, zulme ve sömürüye karşı çıkanlardır, haramilerin saltanatına son vermeye çalışanlardır. Açın bakın tarih sayfalarını, 6-7 Eylül olaylarının, Sivas, Maraş, Çorum, Gazi, 19 Aralık, 1

Mayıs deklarasyonu:

la kazanan devrimci irade, kararlılık olmuştur!

Mayıs '77 katliamlarının sorumluları kimlerdir? Böylesine kara bir tarihe sahip olanlar provokasyondan bahsedemezler, çünkü gerçek provokatör onlardır. Onlar halka ve emeğe düşmandırlar.

Kimse devrimcilerin ve mücadelemizin meşruluğunu tartışamaz, devlet hiç tartışamaz!

“Marjinal gruplar eylem yapacak” yalanının altında kalmıştır egemenler. Devrimcilerin meşruluğunu tartışmaya açmaya çalışmış, sendikalarla devrimcileri ayırtırmak için çeşitli manevralar yapmışlardır. Fakat devrimcilerin tarihinde kara bir leke yoktur, bulamazlar. Devrimci 1 Mayıs Platformu başından beri bu tehlikeyi görmüş sendikaları bu konuda uyarılmış, meşruluk tartışmasına girmemelerini söylemiştir. Devrimcilerin bu konuda tartışacağı bir şey yoktur. Mücadelemizin meşruluğu tarihsel bir gerçekliktir, halk düşmanlarıyla bu tarihsel gerçek üzerinden bir tartışma asla yürütülemez. Devrimcilerin meşruluğunu tartışmaya açmaya çalışanlar dönüp kendi meşruluklarına bakmalıdır. Politikalarının meşruluğuna inananlar halka karşı suç işlemezler. Katliamlar, provokasyonlar tertiplemezler. Asıl gayri-meşru durumda olanlar halka karşı tıpkı 1 Mayıs'ta olduğu gibi terör uygulayanlardır.

Konfederasyonlar bu sürecin yükünü kaldıramamışlardır!

1 Mayıs tartışmalarının başladığı günden itibaren sendikalar ikili bir tavır sergilemiş ve tutarlı davranmamışlardır. Üç konfederasyon genel sekreterleri üzerinden yürütülen tartışmalarda kendileri dışındaki tüm kurumlar 2008 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde birer figüran olarak görülmüş, “ortak örgütlenme komitesi” ısrarlarımıza rağmen kurulmamıştır. 1 Mayıs'ı kendi tekellerinde gören bir anlayışla davranmışlardır. “Düzenleme Kurulu” adını verdikleri geniş toplantılarda kurum temsilcilerine kaba ajitasyonlar çekilmiş, “500 bin kişi ile Taksim'e çıkacağız” denilmiştir. Oysa kendi gerçeklerinden, çalışma tarzlarından ve örgütlenmelerinden çok uzaktır bu rakam. Konfederasyonlar, başta DİSK ve KESK olmak üzere bu sürecin hesabını işçilere, emekçilere, devrimcilere ve halka vermelidir.

Soruyoruz:

* Sözünettikleri 500 bin kişi nerededir? Bu insanlar nereden gelecekti? Buna yönelik bir örgütlenme çalışması yaptılar mı?

* Türkiye'nin yarısını kapsayan merkezi bir çağrı yaptıklarını deklare etmelerine rağmen neden başta Ankara ve İzmir olmak üzere ve hatta Gebze'de

miting için başvuru yaptılar? KESK nasıl açıklamaktadır ortak alınan kararı hiçe saymayı?

* Diğer illerden DİSK ve KESK olarak kaç otobüs insan getirdiler?

* 30 Nisan akşamı DİSK binasına 1500 işçi getireceklerdi, bu işçiler neden gelmedi- getirilmedi? Ve neden bazı illerden gelen otobüsler geri çevrildi?

* Geniş toplantıda karar altına alınan Şişhane ve Kadıköy'deki şehit anmalarına neden katılmadı ve arayanlara

neden bu anmaların iptal edildiği söylendi?

* 1 Mayıs günü ortak kararlar neden çiğnendi ve tek başına hareket edildi?

* Polis barikatı kurulur ve saldırı olursa alternatif toplanma saati olan saat 13:00'de Taksim buluşması neden iptal edildi?

Bu soruların muhatapları başta DİSK ve KESK olmak üzere bu üç konfederasyondur. Ayrıca Türk-İş genel merkezi son gün eylemden çekilerek kendisine bağlı 18 sendikayı yalnız bırakmıştır. Türk-İş Genel Merkezi bu tavrı ile işçiden, emekçiden değil devletten yana olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Türk-İş Genel Merkezine rağmen Türk-İş'e bağlı 18 sendikanın eylemi devam ettirmesi olumludur. Bu olumlu tavrın önümüzdeki mücadele süreçlerine de yansımaları umuyoruz.

Bütün toplantılarda devrimcilerin meşruluğunu savunma adına egemenlere akıl veren bir noktada duran, “madem biliyorsunuz öncesinde yaptığınız gibi üç gün önceden operasyon düzenleyin, 1 Mayıs'tan sonra bırakın” diyebilecek kadar meşruluk bilincinden

yoksun olanlar 1 Mayıs sabahında da kendi güçlerine, aynı zamanda kendi tabanlarına, devrimcilere, meşruluklarına dayanmamışlar, CHP'li milletvekillerinin arkasına sığınarak barikatı aşabileceklerini düşünmüşler ve fena halde yanılmışlardır.

Başbakan'la ve İçişleri Bakanı'yla yaptıkları görüşmeleri bizlere aktarmamışlar, geniş toplantılarda tartışılanlarla bu görüşmelerde konuşulanlar arasındaki derin siyasi uçurum son gün günyüzüne çıkmıştır. Neden gerçekler söylenmemiş, 60'a yakın kurum bir şekilde “idare edilmeye” çalışılmıştır. Bu muhasebe ağırdır. Konfederasyonlar bu ağırlığın altında kalmak istemiyorlarsa halka ve tüm işçi-emekçilere özeleştiri vermelidirler. Ortak toplantılarda “tek pankart, tek kol” tartışma konusu bile değilken bu noktada devletle pazarlıklar yapılabilmeyeceği 30 Nisan günü bu “öneri” geniş toplantıda reddedilmesine ve kesinlikle basın toplantısında tek pankarttan bahsedilmemesi kararlaştırılmasına rağmen aradan iki saat geçtikten sonra basın toplantısında “tek pankart arkasında yürüyeceğiz” denmiştir. Devletle yapılan görüşmelerde “35 bin kişiyle Dolmabahçe'yi önerdiklerini” maalesef 1 Mayıs'tan bir hafta sonra basından öğreniyoruz. Konfederasyonlar neden böyle davranma ihtiyacı duymuşlardır? Bu soruların cevabını bekliyoruz.

Her şeyden önemlisi 1 Mayıs sabahı tüm bileşenleri bağlayan; 1-Polis barikatı ile karşılaşıldığında kesinlikle barikatın önünde basın açıklaması yapıp eylem bitirilmeyecek, 2-Temsili çelenk koyma kabul edilmeyecek, 3- Her

koşulda Taksim zorlanacak... şeklindeki üç karar DİSK, KESK ve Türk-İş tarafından açık bir şekilde çiğnenmiştir. Eylemi bitirme kararını bizimle birlikte almalarını bir yana bırakalım bilgi dahi vermemişlerdir. Ne zaman ki otobüsün üstüne çıkıp açıklama yapmışlar, 1 Mayıs'a katılan diğer kurumlar o zaman öğrenmiştir sendikaların eylemi bitirdiğini. Sendikalar DİSK'in önünde eylem bitti açıklaması yaparken aynı caddede işçiler, emekçiler, devrimciler hala coplanıyor, gaz bombası altında direnmeye çalışıyorlardı.

Direnış nedir, hak nasıl alınır... 1 Mayıs 2008 bu derslerle doludur...

Hak alma mücadelesinde önce meşruluğa inanç gelir. Hakkın olanı almak istiyorsan onun meşruluğuna inanmalısın. Ve sonra kendi meşruluğuna. Bu ülkede

1 Mayıs 2008 | Şişli Ağos önu

1 Mayıs 2008 | Şişli Etfal

bedel ödemedi kimse hak alamaz. Çünkü ülkemizde demokrasi yoktur. Bir avuç sömürücü azınlık kendi çıkarları doğrultusunda tüm halkı sömürmekte, halkın temel hak ve özgürlüklerini yok saymakta ve bu nedenle hak alma mücadelesine hem yasalarla hem de zor kullanarak karşı çıkmaktadır. İşte SSGSS yasası ortadadır. Önümüzde istihdam paketi, kıdem tazminatı saldırı yasaları vardır. İşte 1 Mayıs'ta yaşanan görüntüler ortadadır. Bir hakkı almak için önce ısrar olmalıdır. Gerekirse yıllarca direniş sergilemek gerekir. Bedelleri göze almak gerekir. Tutsaklık, işkence, işinden olma vb. bunlar göze alınmadan yürütülen bir mücadele her aşamada zulmün sahipleri ile yani burjuvazi ile uzlaşma arayışına sokar. Tıpkı 1 Mayıs'ta olduğu gibi. DİSK binası önünde milletvekillerini ve sanatçıları bekleme, onlarla birlikte yürüneceğine inanma bu ülkenin gerçekliğini görememenin sonucudur. Sonuç ortadadır. Milletvekillerinin olduğu ortama bile gaz bombaları atılmış ve gözdağı verilmiştir. Bu gözdağı sendikaların geri adım atmasına neden olmuş, direnme cesaretini gösterememişlerdir. Bu sürecin başlangıcı devletle yapılan pazarlıklardır. Adım adım bu noktaya gelmiş, sabahki saldırı son noktayı koymuştur. AKP atılan her geri adımda sendikaların üstüne gitmiş, 200 metre yürüme taleplerine dahi yok demiş, adeta burun sürme hareketi yapmıştır. Hak alma mücadelesi böyle olmaz. Taksim'de 1 Mayıs yasağına son vermek için gerekirse yıllarca direnilir. Ama

önce Taksim'de 1 Mayıs yapmanın meşruluğuna inanmak gerekir ve görülmüştür ki devrimcilerin direniş sayesinde bugün en devlet yanlısı gazeteler bile Taksim'de 1 Mayıs yapılması gerektiğini savunmaktadır. Bu direniş sayesinde olmuştur, Konfederasyonların gösterdiği "sağduyu" sayesinde değil. Yaşananlar aynı zamanlarda sendikalara hakim hale gelen uzlaşmacı çizginin iflas ettiği somut göstergesidir. Bu çizgiye karşı mücadele edilmediği sürece sendikaların Taksim'e adım atması bir yana, SSGSS'nin, kıdem tazminatı gaspının, istihdam paketinin püskürtülmesinin olanağı yoktur.

AKP'nin solu, devrimcileri işçilerden, emekçilerden, tecrit etme politikasını direniş bozmuştur!

Sol, en genel anlamda 1 Mayıs'a iyi hazırlanamamıştır. Platformumuzun erken toplantı çağrıları cevap bulmamış, son birkaç haftaya kadar solun gündemine 1 Mayıs girmemiştir. Bu tablo 1 Mayıs toplantılarına da yansımış, politikasızlık sendikalara tabi olmayı da beraberinde getirmiştir. Solun bu edilgen tutumu AKP'nin propaganda malzemesi olmuştur. Solu marjinal, emekçilerden ve halktan tecrit edilmesi gereken gruplar olarak göstermeye, solu bölmeye çalışmıştır. "Sadece işçiler kutlasın" gibi ucube söylemler bunun ürünüdür. Solu emekçiden, halktan ayrı bir şeymiş gibi göstermek, siyasal bilgisizlikten kaynaklı değil bilinçli bir tavrıdır. Maalesef bu tavra soldan nefes verenler de olmuştur, tıpkı EMEP gibi. Yayın organlarında "Taksim'e çıkmakla mı hesap sorulacak?", "Birlikteliği ve

mücadeleyi yükseltecek başka bir alan yok mu?" şeklinde AKP'nin politikasına kan taşıyan bir tavır sergilemiştir. Solu emekçilerden yalıtma politikasına alet olmuştur. Solun genel anlamda bu parçalı görüntüsü ortak örgütlenme komitesinin kurulamamasında önemli bir rol oynamıştır. Çok daha iyi bir sonuç alınması söz konusu iken bunu başaramamıştır.

Ancak tüm bu zaafı yanlarına rağmen 1 Mayıs günü direniş örgütleyen yine sol olmuş, 1 Mayıs'ın kazanılmasında belirleyici bir rol üstlenmiştir. Konfederasyonlar devletin provokasyonunu bozma adına geri adım attığı, Taksim'den vazgeçtiği noktada hiç tereddüt etmeden Taksim hedefini kitlelere göstermiş ve o andan itibaren işgal altındaki Taksim saatler süren çatışmalarla devrimciler tarafından kuşatılmıştır. Provokasyon ancak direnişle boşa çıkarılırdı ve öyle de oldu.

Devrimcilik meşrudur, direniş meşrudur, Taksim'de 1 Mayıs kutlamak meşrudur, gayri meşru olan Taksim'i 30 bin polis ve askerle işgal eden devletin kendisidir!

Herkes görmüştür ki, haklı olan işçi ve emekçilerdir. '77'de katledilen işçileri anmak ve katliamın sorumlularından hesap sorulmasını istemek kadar haklı ve meşru bir talep olabilir mi? Bunları isteyenlerin "marjinal" olarak gösterilmesinin amacı

devletin suçlarını gizlemek değil de nedir? Ne demektir "Taksim hükümetimizce belirlenmiş miting alanı değildir"? Peki Taksim, tıpkı Şişli ve Beyazıt gibi hükümetinizce belirlenmiş katliam alanı mıdır? Bir ülkenin sokakları, alanları o ülkenin emekçilerine yasaklanıyorsa orada demokrasiden hak ve özgürlüklerden bahsedilebilir mi? Katliamcılardan hesap sorulsun diyenler, baskıya, sömürüye, işkencelere, katliamlara son verilsin diyenler, bu ülkenin bir başka ülke tarafından sömürülmesini istemeyenler, özgürlük isteyenler yani bizler, yani devrimciler ve bu uğurda yürüttüğümüz mücadele kadar meşru ve haklı bir şey var mıdır? Meşruluk başta ABD olmak üzere emperyalizmle işbirliği yapanlara mı aittir? Bu ülkeyi karış karış emperyalistlere satanlara mı aittir. Baskı, işkence ve katliamlarla kendi halkına karşı savaş yürüten devlete mi aittir. Asıl gayri meşru olan asıl marjinal olan bu politikalar, bu kafa yapısıdır. Bu nedenledir ki Taksim'i 30 bin polisle

işgal ediyorlar. Neden? Çünkü yaptıklarında zerre kadar haklılık ve meşruluk yoktur. Ancak ve ancak zorbalıkla yapabiliyorlar bunları. Ama

başaramayacaklar, çünkü bu seli engellemeye ne devletin ne de efendilerinin gücü yetmeyecektir, 2009'da da Taksim'de olmamızı hiçbir güç engelleyemeyecektir.

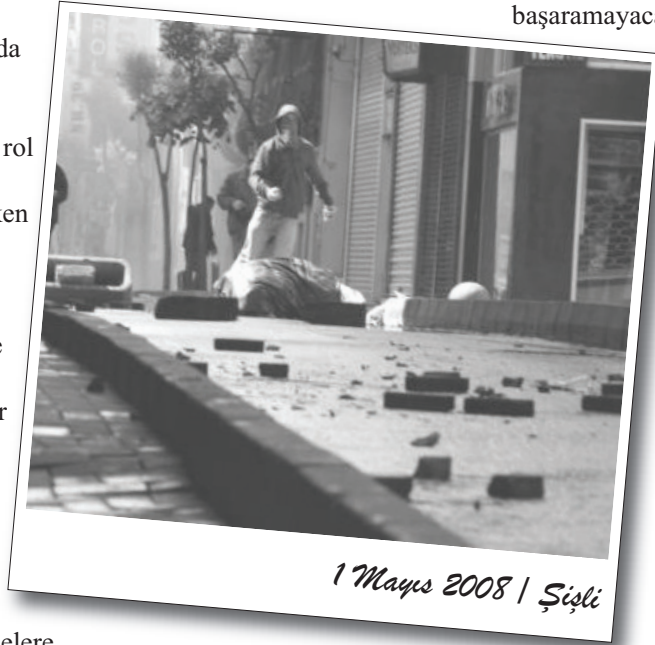
1 Mayıs'ta sokak sokak direnen tüm güçleri selamlıyor, 2009 1 Mayıs'ında da Taksim'de olacağımızı bugünden ilan ediyoruz!

Sabah saat 06:45'de DİSK'in önünde başlayan ilk saldırıdan itibaren, saldırılara karşı Gayrettepe, Mecidiyeköy, Okmeydanı, Şişli, Nişantaşı, Kurtuluş, Teşvikiye, Osmanbey, Pangaltı, Bomonti, Dolapdere, Harbiye, Elmadağ, Gümüşsuyu, Kazancı Yokuşu, Cihangir, Tarlabası, Sıraselviler, İstiklal, Kasımpaşa, Çağlayan, Maçka, Beşiktaş, Halaskargazi'de gaz bombalarına, tazyikli su, cop, panzer ve kurşunlara karşı sokak sokak, cadde cadde direnen tüm güçleri; direnişimize evlerinin camlarından balkonlarından çiçek atarak, limon vererek, su vererek, polisin şiddetinden korumak için evine alarak, alkışlayarak destekleyen halkımızı kasa kasa limon, sirke vererek, gazdan etkilenenleri dükkanlarına alarak sahip çıkan esnafımızı gösterdikleri büyük dayanışmadan kaynaklı selamlıyor, teşekkür ediyoruz. Böylesine halkla bütünleşmiş bir direniş "marjinal grupların eylemi" diye göstermeye çalışanlar başlarını kaldırmayı çevrelerine bir baksınlar, Muammer Güler, Celalettin Cerrah ve bunların yönettiği halka karşı örgütlenmiş kolluk güçleri dışında kimseyi göremezler. Hepsi o kadardır, halkla bir bağı yoktur, marjinaldir.

2008 Taksim 1 Mayıs büyük bir direnişle kazanılmıştır. Devrimci 1 Mayıs Platformu bu direnişte belirleyici bir rol üstlenmiştir. Devletin tüm demagojileri direnişimizle yerle bir edilmiş, Taksim'in emekçilere açılması mücadelesinde büyük bir adım atılmıştır. Bu adımı 2009 1 Mayıs'ında daha güçlü atıp, birleşik kitle sel devrimci 1 Mayıs için Taksim'e çıkacağımızı bugünden ilan ediyor, emekten ve halktan yana tüm güçleri devletin saldırılarına karşı birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz.

Devletin tüm baskısına, zorbalığına ve terörüne rağmen Taksim iradesi kazanmıştır!

Taksim 1 Mayıs alanıdır, bu gerçeği devletin terörü değiştiremez!

1 Mayıs 2008 | Şişli

1 Mayıs 2008 | DİSK Genel Merkezi

1 Mayıs 2008 | DİSK Genel Merkezi

Devrimci yayınlar 1 Mayıs'ı değerlendiriyor...

2008 1 Mayıs'ında İstanbul'da devletin estirdiği terör ve zorbalığa rağmen kararlı bir direniş sergilendi. Sabah erken saatlerde DİSK binasında bulunan işçilere, emekçilere ve devrimcilere yönelik başlatılan saldırı ilerleyen saatlerde Şişli'ye doğru akan tüm güçlere yöneldi. Ancak devlet yine sokak sokak, cadde cadde direniş ile karşılaştı. Taksim Meydanı'na çıkılmaması dahi Taksim'i kuşatan tüm alanlarda sergilenen direniş ve kararlılık sayesinde Taksim iradesi bir kez daha kazandı.

Sendika bürokrasinin "provokasyon olacağı" gerekçesiyle Taksim hedefinden vazgeçmesine ve binlerce işçi ve emekçiyi yarı yolda bırakmasına rağmen başta Devrimci 1 Mayıs Platformu olmak üzere tüm devrimci güçler yüzlerini Taksim'e çevirdiler ve Taksim iradesinin kazanılmasında belirleyici rol oynadılar.

1 Mayıs'ın ardından devrimci siyasal yapılar yaptıkları değerlendirmelerde ağırlıklı olarak Taksim 1 Mayıs'ını ele aldılar, Taksim'i kazanmanın önemine değindiler, sendikal bürokrasinin tutumunu eleştirdiler, 2008 1 Mayıs'ı ışığında önümüzdeki dönemin görevlerine işaret ettiler.

Kuşkusuz ki yapılan değerlendirmelerde en fazla öne çıkan, sergilenen irade, kararlılık ve direniş oldu....

***

Taksim iradesi kazanmıştır

Halk Gerçeği'nin 11 Mayıs tarihli 6. sayısında yapılan değerlendirmede Taksim'deki "isyan"ı yaratan devrimciler olduğu dile getirilirken, Halk Kültür Merkezleri ise yüzünü Taksim'e dönmeyen, Taksim için dövüşmenin alana girmek kadar önemli olduğunu dile getirdi:

"...Faşist terör karşısında yılmayan, gerilemeyen, politik hedefinde ısrar eden bir direniş gerçekleştirdik 1 Mayıs'ta. Taksim direnişi, bir isyandır. (...) Taksim direnişi, faşist teröre karşı bir isyandır. Zulme meydan okumadır. İsyandır, mevcut yasalara, yasaklara başkaldırır. Tüm tehditlere ve teröre rağmen, saatlerce Taksim'i zaptetme hedefiyle çatışmak, faşist işgale karşı cüretli bir isyandır. Taksim'deki bu isyanı yaratan, politikalarıyla, örgütlülükleriyle devrimcilerdir..." (*Halk Gerçeği*, Sayı: 6)

"...Ve bu anlamda 1 Mayıs 2008, Taksim iradesinin arkasında duran devrimci güçler tarafından kazanılmış bir eylemdir. Böyledir, çünkü zaten onun kazanılıp kazanılmaması sendika yöneticilerinin ne

yaptığına değil, esas olarak kitlelerin, emekçilerin iradesine bağlıdır. Bu devrimci irade ise kendini sokak sokak ortaya koymuştur. Alana girilememiş olması tartışılabilir ama yönünü Taksim'e dönmek, Taksim için dövüşmek de en az alana girmek kadar önemlidir." (*Sosyalist Barikat*, Sayı: 59/2)

2008 Taksim 1 Mayıs'ının ardından işçi sınıfı açısından bazı şeylerin değiştiğini ifade eden *Atılım*, işçi hareketi ile devrimci hareket arasında bir köprü kurulduğunu ifade etti: "Artık, işçi hareketiyle devrimci, komünist hareket arasında bir köprü kuruldu. 1977 1 Mayıs'ında kontrgerilla kurşunlarıyla ördüğünüz duvar, 2007 1 Mayıs'ından bu yana giderek açılıyor. Mücadeleci sendikalarla devrimci akımlar sömürücülere karşı aynı platformlarda güçlerini birleştiriyor." (*Atılım*, Sayı: 2008/20)

Taksim'i devrimci sosyalist hareketle işçi sınıfı hareketinin birbiriyle buluşmaya yönelmesi açısından da bir siyasal simge olarak nitelendiren *Alınları*, "Taksim, komünist ve devrimcilerin, işçi sınıfı ve emekçilerin siyasal varlık ve özneleşme simgesi olarak yükselişini sürdürdü, onurunu korudu." değerlendirmesini yaptı.

Devrimci Demokrasi gazetesi ise, Taksim'de sergilenen direnişe yaptığı vurgunun yanısıra devrimci harekete yönelik eleştiriler dile getirildi: "Devrimci hareketin geneline baktığımızda, kendisini açıkça gösteren dağınıklık, güçsüzlük, kitlelerden kopukluğun bu yılki 1 Mayıs'a da yansımaları söylemek mümkün. Kitleliliğin ve güçlü bir politik içeriğin zayıf olduğu, irade ve inisiyatifin yeterince sergilenemediği, niyetimizden bağımsız nesnel bir durumdur. Sendikalann iradesi ve inisiyatifi arkasında bir pratiğin sergilendiğini, sendikalann etkisine girildiğini söylemek abartılı olmayacaktır..." (*Devrimci Demokrasi*, sayı: 132)

Konfederasyonlar eylem kırıcı rolü oynamışlardır!

DİSK, Türk-İş ve KESK devletin uyguladığı faşist baskı ve zorbalık karşısında eylem günü Taksim'e çıkma kararından vazgeçmiş ve eylemi yarı yolda bırakmışlardır. Devrimci yayın organlarının hemen hepsi konfederasyonların takındığı bu tutumu eleştirdi. Sendikal bürokrasinin sergilediği ihanetçi tutumu mahkum etti. Kuşkusuz sendikal bürokrasiye en net tutumu -açıklıkla ifade etmek gerekir ki- yalnızca **Devrimci 1 Mayıs Platformu** aldı. Gerek ön tartışma süreçlerinde gerek 1 Mayıs sonrası süreçte yaşanan değerlendirmelerde sendikal bürokrasiyi çok açık ve cepheden eleştirerek mahkum etti. Bu tutumun kendisi **Devrimci 1 Mayıs Platformu**'nun bileşenlerinin yayın organlarına da yansdı.

İşçi-Köylü, 16. sayısında yer alan "Sarı bürokratik sendikaların taktikleri" başlıklı değerlendirmede,

sendikaların 1 Mayıs'ta aldıkları tutumu anlamak için ön sürecine bakmak gerektiğini ifade etti, bu tutumun kendisini sendikal harekette ve sınıf hareketindeki gelişmelerle birlikte ele aldı:

"Son dönemlerin kitlesele ve mücadeleci çizgisi, işçi hareketinde önemli bir noktadır. (...) Emekçilerin 14 Mart'ta sokağa çıkma kararı olmamasına rağmen çıkmaları ve 6 Nisan'da Türk-İş'e rağmen onbinleri bulan kitlesele miting bu dönemde doğru algılanmalıdır. Çünkü bu süreçler aynı zamanda sendikalarda iç tartışmaların yaşandığı ve yaşanacağı süreçler olarak görülmelidir. Başta Türk İş olmak üzere 14 Mart'ta Türk İş Genel Merkezi'ne rağmen eylemlere katılan şubeler ile 6 Nisan'da eyleme kimi sendikaların genel merkezlerinin de katılması Türk-İş yönetimini harekete geçirerek yeni bir hamle yapmaya zorladı. Öncelikle Türk İş Merkezine rağmen ve bağımsız hareket edenlerin dizginlenmesi ya da hizaya çekilmesi süreci de aynı zamanda başlatıldı. Bir yandan bunlar olurken, diğer yandan yükselen mücadelenin kendi kontrolleri dışına çıkmaması için 2008 yılı 1 Mayıs'ını Taksim'de kutlama kararı alındı. ...Taksim hedefi, aynı zamanda tuzak olarak ortaya atılan bir tutumdur."

Sosyalist Barikat, **Devrimci Demokrasi** ve **Halk Gerçeği** de sendikal bürokrasiye ilişkin değerlendirmeler ortaya koydular:

"... Açıkçası bu olayda özellikle DİSK ve KESK bütün bu saygı sınırlarını çiğneyen, kimseyi umursamayan, birlikte yürüdüğü omuzdaşlarını yarı yolda bırakan, tam olarak adı konursa 'eylem kırıcı' bir tutum almışlardır. Üstelik, böyle bir kararı haklı çıkaracak hiçbir gerekçe de yoktur. ... orada, eylemi bitirmek dışında yüzlerce değişik itaatsizlik biçimi vardır. ... Ve bütün bu yolların hepsi de, Taksim kararından vazgeçmemek anlamına gelir. Sen yürüyemeyen de kitle zaten yürümenin bir yolunu bulur. Bütün bunların yerine sendikacıların yaptığı ise en yapılmayacak olan, yani kararın iptalidir ve neresinden bakılırsa bakılınsın ağır bir vakadır. (*Sosyalist Barikat*, sayı: 59/2)

"DİSK ve KESK yönetimi, iktidarın dayatmasını açacak bir kararlılık gösterememişlerdir. Bu tavrın 'sorumluluk' adına, 'sağduyu' adına, 'provokasyonu önleme' adına alındığını söylemek doğru değildir. Açık bir geri adım atılmıştır. İşgale boyun eğilmiştir. Bu tavrın 'faciayı önledik' diye açıklanması yerinde değildir. ....Bu bakış açısı, aynı zamanda solun reformist, revizyonist kesimlerinde on yıllardır varolan 'provokasyon teorisi' nin sonucudur. (...) Provokasyon olmayan nedir? Bunun tek cevabı vardır: Düzeniçi olmak! (*Halk Gerçeği*, Sayı: 6)

"... Mevcut sendika konfederasyonları düzenin sınırları içerisinde faaliyet yürüten, düzenle çatışmaktansa uzlaşmayı tercih eden bir niteliğe sahiptirler. Düzenle çatışmayı göze alamamaları, onları genel manada devrimci hareketle aralarına özel

bir sınır çekmeye sürüklemektedir. Dolayısıyla bu gerçekliğe sahip olan sendikaların 'Taksim'den geri adım atmayacağız' şeklindeki 'keskin' beyanlarına karşın sonucun böyle olacağı çok da bilinmeyen bir durum değildi... (**Devrimci Demokrasi**, sayı:132)

Proleter Devrimci Duruş ise yaptığı değerlendirmede sendikal bürokrasi ve sarı sendikacılık üzerine temel gerçeklerden yola çıkarak devrimcilerin görevlerine işaret etti. Mayıs 2008 tarihini taşıyan 65. sayısında şu görüşlere yer verdi: "Devrimci yapıların sendika bürokrasisi ile birlikte hareket etmek zorunda kaldıkları her tür organizasyonda "sağlıklı bir güvensizlik" taşımaları gerektiği son 1 Mayıs eyleminde yeniden tescillendi. Sendikalar ile ilişkinin çerçevesi daha net belirlenmeli, kuralları/ilkeleri daha kesin koyulmalı ve tarafların buna uyması zorlanmalıdır. Ancak böyle bir ilişki, 'pazarlığın' doğrudan sendikacılar tarafından yürütüldüğü koşullarda, devrimcilerin ağırlığının hissedilmesini sağlayacaktır..."

2008'in dersleriyle 2009'da 1 Mayıs'a, Taksim'e!...

2008 1 Mayıs'ının derslerle dolu olduğu ve gerekli sonuçların çıkartılması gerektiği açıktır. Devrimci yapılar da gerek 2009 1 Mayısı için, gerekse de önümüzdeki süreçte sınıf mücadelesi için çıkardıkları sonuçları sayfalarına taşıdılar.

Devrimci Demokrasi, büyük kazanımlar için zayıflıkların üzerinde durulması gerektiğini ifade etti ve şu değerlendirmeyi yaptı: "Bu 1 Mayıs, bunun dinamiklerinin güçlü olduğunu teyit eder mahiyettedir. Sonuç olarak; belki hedeflendiği gibi binlerce kişiyle Taksim'e çıkılamamıştır. Ancak kitleler bu azmini kararlıca ortaya koyarak devletin korkusunu birkez daha büyütmüşlerdir. Bizlerin dikkate alarak üzerinde durmamız gereken esas yan da burası olacaktır. (...) Evet Taksim ve 1 Mayıs konusunda kazanımlar elde edilmiştir. Ancak bu konuda mütevazı olunmalı ve bunlar abartılmadan, esasta da daha büyük kazanımlar için zayıflıklarımız üzerinde durulmalıdır. Kitlelerle bütünleşmemizin, Taksim'i kazanmamızın, 1 Mayıs'ı özüne yakışır şekilde kutlamamızın yolu buradan geçmektedir."

Sorunu sınıf hareketi ve sendikal hareket cephesinden ele alan **İşçi-Köylü** ise aynı sayıda yaptığı değerlendirmede şu görüşlere yer verdi:

"... özellikle son 4 yıldır, Taksim hedefine giden yol, devrimcilerin ortak çabasıyla daha somut olarak adımlanmaya başlanmıştır. Bu noktada özellikle DİSK'in açıklamalarının, aldığı kararların etkisini görmezden gelmek mümkün değildir. Ancak Taksim'i gerçekten kazanacak olan, tabanından büyük ölçüde kopmuş olan DİSK vd. konfederasyonlar değil, devrimcilerle bütünleşmiş geniş işçi ve emekçi kitleler

olacaktır"

2008 1 Mayıs'ının sendikalarla devrimci güçler arasındaki ilişki açısından 2007'nin gerisine düştüğünü belirten **Halk Kültür Merkezleri**, DİSK-KESK yöneticilerinde geçen yıla nazaran Taksim iradesinin zayıflamış olduğunu ve eylemi kırma noktasına dek geldiklerini belirtirken, DİSK yöneticilerinin ciddi bir özeleştiri zorunluluğu olduğunu ve sorumlu davranışın bunu gerektirdiğini ifade etti:

"Bu bir sorumluluktur; çünkü sınıf mücadelesi açısından her şey 2 Mayıs sabahı sona ermemektedir. Henüz GSS süreci sona ermediği gibi, önümüzde yeni neoliberal saldırı hazırlıkları da vardır ve sendikalarla devrimci kurumlar bütün bu dönemeç noktalarında sık sık bir araya geleceklerdir. Daha uzun süre birlikte yol yürünecektir. İşte bu yüzden saygısızlıkların, tutarsızlıkların ve genel güvensizlik ortamının aşılması, daha sağlıklı ilişkilerin yaratılması önemlidir..."

Alinteri ise yaptığı değerlendirmede önümüzdeki dönem için şu görüşlere yer verdi: "Burjuvazi ve devletin saldırı ve kıyımlarını somut olarak yüze çarpan, aynı zamanda toplumun kolektif vicdanı ve emekçi sınıfların kinini kabartan simgeler, belli bir kitle mücadelesi dinamiği temelinde yaratılacak esinleyici kazanım mevzileri... İsrarla buna yüklenmeliyiz. İsrarla buna yüklenmeliyiz..."

Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğunu hatırlatan **Halk Gerçeği**, Taksim'de ortaya konulan kararlılık ve gerçekleştirilen isyanın, solun kitlelerin güvenini kazanabilmesinde bir adım olarak görülmesi gerektiğini ifade etti. İsyani büyütme için solun birliğini sağlamanın gerekliliğine işaret ederek Devrimci Demokratik Cephe'nin isyanı büyütmenin aracı olabileceğini dile getirdi. Taksim'in kazanılmasına ilişkin de şu görüşlere yer verdi: "1 Mayıs mücadelesi uzun süreli bir mücadele olarak şekillendi ülkemizde. 1 Mayıs'ı alanlarda yasal olarak kutlamak için bile yıllar geçmesi ve bedeller ödememiz gerekti. Taksim'i kazanma mücadelesi de böyle bir mücadeledir. Belki önümüzdeki yıl, belki 5 yıl sonra sonuç alırız. Ama er ya da geç bu sonucu alabilmek için, kararlılık gösterilmesi şarttır..."

1 Mayıs üzerine değerlendirmelerde son sözü, devrimci güçlerin ağırlığını oluşturan ve Taksim direnişinde temel bir rol oynayan **Devrimci 1 Mayıs Platformu**'na bırakıyoruz: "2008 Taksim 1 Mayısı büyük bir direnişle kazanılmıştır. Devrimci 1 Mayıs Platformu bu direnişte belirleyici bir rol üstlenmiştir. Devletin tüm demagojileri direnişimizle yerle bir edilmiş, Taksim'in emekçilere açılması mücadelesinde büyük bir adım atılmıştır. Bu adımı 2009 1 Mayıs'ında daha güçlü atıp, birleşik kitle devrimci 1 Mayıs için Taksim'e çıkacağımızı bugünden ilan ediyor; emekten ve halktan yana tüm güçleri devletin saldırılarına karşı birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz."

Uludağ Üniversitesi'nde saldırılar...

"Faşizme karşı omuz omuza!"

10 Mart günü Uludağ Üniversitesi'nde beş devrimci, yurtsever ve ilerici öğrenciye 70 kişilik faşist grup tarafından bir saldırı gerçekleştirildi. İçinde bir yoldaşımızın da bulunduğu üç öğrenci yaralanmış ve 67 öğrenci gözaltına alınmıştı. Bu süreçte savcılık kendi hukuklarını bile ihlal ederek öğrenciler hakkında arama kararı çıkardı ve beş arkadaşımız tutuklandı. Yine Uludağ Üniversitesi rektörlüğü tarafından 80 öğrenciye toplam 130 soruşturma açıldı.

Uludağ Üniversitesi'ndeki devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler bu süreçte, üniversitedeki faşist saldırılara ve rektörlüğün soruşturma terörüne karşı Bursa'daki sendikalar ve DKÖ'lerin de desteklediği bir dizi eylem ve etkinlik gerçekleştirdiler. Basın açıklamaları, bilgilendirme toplantıları yapıldı. Diğer öğrencileri de sürece dahil etmek için 29 Nisan'da gerçekleştirilen açık toplantıda "Arkadaşıma dokunma!" şiarlı bir kampanya örneği kararı alındı.

Bu kampanyanın ön ayağı olarak, üniversitemizde 6-9 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşen bahar şenliklerinde, soruşturmaları anlatan çeşitli pullar yapıştırdığımız tişörtlerimizi giydik. Yapılan çalışmalar sonucu bir alternatif şenlik örgütlemiş olduk.

Faşist saldırılara ve rektörlüğün uyguladığı soruşturma terörüne karşı eylem ve etkinlikler çerçevesinde, 12 Mayıs günü de AVP tiyatrosunun önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı basın açıklamasının metnini Bursa Eğitim-Sen Şube Başkanı Cemal Akkurt okudu.

Basın açıklamasında şunlar söylendi: "10 Mart 2008'de bir kafeteryada oturan dört öğrenciye kalabalık bir grubun saldırması ve yaralanmalarla süren ve üniversitenin tamamına yayılan olaylar maalesef kolluk güçlerinin ve üniversite idaresinin gözleri önünde cereyan etmiş, saldırganlar eylemlerini tamamladıktan sonra bu saldırılara maruz kalan öğrencilerin olaylara tepki göstermesine izin dahi vermemiş, tepki gösterince de jandarma dipçiklerine maruz bırakılmışlardır. Daha sonra üniversitede öğrenci avı başlatılmış, 75 öğrenci gözaltına alınmış ve okul yönetimi tarafından olaylarla ilgili 80 kişiye soruşturma açılmıştır. Olaylardan sonra öğrenci ve kurumların okulda yaptıkları basın açıklanmasından dolayı tekrar açılan soruşturmalarda, soruşturma sayısı 130 olmuştur. Birçok öğrencinin ikişer soruşturması vardır."

Olayların ardından yapılan tutuklamaların sonucunda şu an itibariyle tutuklu sayısı 1 kadın ve 4 erkek olmak üzere 5 kişidir."

Akkurt, bundan sonraki süreçte de öğrencilerin yanlarında olduklarını belirterek basın açıklamasını bitirdi. Basın açıklamasını KESK Bursa Şubeler Platformu, TMMOB İKK Sekreterliği, İnsan Hakları Derneği, Çağdaş Hukukçular Derneği ve Çağdaş Gazeteciler Derneği Bursa Şubesi düzenledi. Uludağ Üniversitesi öğrencileri de katılım sağladı.

Basın açıklamasında sık sık "Faşizme karşı omuz omuza!", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!" vb. sloganlar atıldı.

Uludağ Üniversitesi / Ekim Gençliği

Kamp-Üs Festivali başladı...**Yaşamın ve sanatın her alanında
"biz varız"!**

Bireyselliğe inat kolektif bir bilinç ve üretimle ördüğümüz Kamp-Üs Festivali'nin birinci günü 12 Mayıs günü gerçekleşti. Sabah saatlerinde Fen-Edebiyat Fakülteleri'nde, Yabancı Diller Bölümü'nde ve Merkez Kampüs'te festivalin duyurusunu gerçekleştirdik.

ÖKM'nin girişine festivalimizin şiarının yazılı olduğu ozalitlerimizi astık ve festival için alanı düzenlemeye başladık. Kamp-Üs Fotoğraf Atölyesi "Karelere Sığmayanlar" başlıklı sergiyi festival alanının girişine yerleştirdi. Kamp-Üs dergisi ile festival programının yer aldığı el ilanlarından oluşan masamızı açtık.

İlk gün, "Tiyatrodan biz varız" ve "Resimde biz varız" kapsamında etkinliklerimizi gerçekleştirdik. "Tiyatrodan biz varız" başlıklı ilk bölümde Psikoloji Kulübü Tiyatro Topluluğu tarafından "Ölmeden hayaller" isimli oyun sergilendi. Bir insanın ölmeden önce o güne kadar kurduğu hayalleri, ölümle yaşamı karşılaştırmasını ve yaşamını istediği şekilde şekillendirebileceğini anlatıyordu.

Oyunun arasında festivale ilişkin bir açılış konuşması gerçekleştirildi. Bugün üniversitelerde yaşanan ticarileştirilme saldırılarına ve baskıcı uygulamalara değinilerek, bunlara karşı bir araya gelip "Toplama kampı sermaye üssü üniversite istemiyoruz" şiarıyla Kamp-Üs dergisini çıkartmaya başladığımızdan bahsedildi. Festivalin düzenleme süreci ve atölye çalışmaları kısaca anlatıldı.

Tiyatro gösteriminin ardından Kamp-Üs Resim Atölyesi ve Resim Kulübü'nün hazırladığı "Fırça Darbeleri" başlıklı açık atölye başladı. Birçok öğrenci katkılarını sundu. Tiyatro gösteriminden çıkan öğrencilerin bir kısmı da atölyeye katıldı. Yağlı boya ve kara kalemle yapılan resimlerde ana temayı "savaş" başlığı oluşturdu. Yanı sıra "İstanbul Üniversitesi", "1 Mayıs" gibi konulara değinildi ve portre çizimleri yapıldı.

Etkinliğe 150 kişi katıldı.

Gün boyunca birçok öğrenciyle, Kamp-Üs dergisine ve atölye çalışmalarına dair konuştuk. Etkinliklere katılanlara dergimizi ulaştırdık.

Festivalde 2. gün:**"Üniversitelerde biz varız!"**

İlk etkinliğimiz "Üniversiteler ve Geleceksizlik" konulu paneldi. Panel Gaye Yılmaz, Sabancı Üniversitesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Ahmet Öncü ve ÇHD Genel Sekreteri Av. Selçuk Kozağaçlı'nın katılımı ile gerçekleşti.

İlk olarak Gaye Yılmaz, sermayenin uluslararasılaşma sürecini, GATS'ı doğuran süreci ve temel ilkelerini anlattı. Kapitalizmi anlamak için Marks'ın azalan kar oranları yasasının çok önemli bir yerde durduğunu, özel olarak incelenmesi gerektiğini belirtti. Türkiye'de SSGSS olarak gündeme gelen ve tüm dünyada uygulanan politikaları değerlendirdi.

Ahmet Öncü, sermayenin krizi aşmak için bir sektör seçerek o sektörü geliştirmeye çalıştığını ve krizi bu yöntem ile aşmaya çalıştığını belirtti. Mesleki dönüşüm kavramına değinerek, hastanelerin ve eğitimin piyasalaştırıldığını vurguladı.

Selçuk Kozağaçlı ise, öğrenci hareketinin heterojenliğinden ve kendi buldukları sınıfa ihanet etme, onun dışına çıkma potansiyeli taşıdığından

bahsetti. Öğrenci hareketinin önüne konan yolları mekanik olarak ikiye ayıran bir konuşma yaptı.

Aradan sonra onlarca kişinin "Üniversite deyince aklınıza ne geliyor" "İstanbul Üniversitesi deyince aklınıza ne geliyor?" sorularına verdiği yanıtlardan oluşan "Üniversite deyince..." isimli sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından "Üniversitelerde söz sırası bizde" başlıklı foruma geçildi. Öğrencilerin yaşadığı sorunlar ve örgütlülük üzerine tartışmalar gerçekleşti.

Festivalin 3. günü...**"Sinemada biz varız!"**

Festivalimizin 3. günü "Sinemada biz varız" başlığıyla gerçekleşti. Etkinlik saat 14.00'de YTÜ öğretim üyesi, sinemacı-yönetmen Uğur Kutay'ın katıldığı "İnsanı Arayan Sinema" başlıklı panelle başladı.

Uğur Kutay, sinema ve kitle kültürü üzerine yaptığı bir konuşmayla başladı. Kitle kültürü ve popüler kültür arasındaki ayırmadan yola çıkarak, toplumsal dönüşüme katkıda bulunabilecek sinematografik yöntemleri, sinemanın tarihinden de örneklerle anlattı. Eisenstein'in algı ve devamlılık üzerine olan kuramının Hollywood sinemasının kodları olarak nasıl yeniden belirlediğinden, sosyal hareketliliğin ve direnişin önündeki ciddi engeller olarak kitle kültürünün "uyuşturucu" ve "ertesine güne hazırlayıcı" etkisine kadar birçok konuyu dile getiren anlatımları yaptı.

Paneye 30 kişi katıldı.

Panelden sonra 1 saatlik ara verildi. Saat 17.00'de kısa film gösterimleri başladı. Gösterimlerden önce Kamp-Üs Sinema Atölyesi adına bir konuşma yapıldı.

Konuşmada Kamp-Üs çalışmasından ve festival sürecinden kısaca bahsedildi ve sinema atölyesinin yaptığı çalışmalar anlatıldı. Gösterim sinema atölyesinin hazırladığı "Üniversite deyince..." ve "Yabancılaşma" isimli iki kısa film çalışmasıyla başladı.

İnsanların üniversite deyince ne anladıkları sorusu üzerine kurulan belgesel film, kişiden

kişiye değişen cevaplarıyla zaman zaman izleyicileri gülümsetti. Ardından gösterilen *Yabancılaşma* ise anfiye, ders sırasında insanların aklından geçenleri konu etmişti. Üniversitenin bugünkü durumunun, öğrencileri hem birbirine hem de üzerinde çalışılan konuya yabancılaştırıcı etkisi; basit, vurucu ve esprili bir dille anlatılan filmin ardından festival, derleme animasyon gösterimleriyle devam etti.

Kısa film gösterimlerine 55 kişi katıldı.

Bugün Kamp-Üs Edebiyat Atölyesi'nin hazırladığı öykü tamamlama çalışması başladı. "Öykü Duvarı" ismini verdiğimiz pano ÖKM girişine yerleştirildi. Bir cümleyle başlattığımız öyküyü festivale gelenler tamamladılar. Panonun yanına "Edebiyat biz varız" gününe ve edebiyat atölyesine çağrı yapan afişler de astık.

Birçok kişi tarafından ilgiyle karşılanan öykü tamamlama çalışması diğer günlerde de devam edecek. "Fırça Darbeleri" isimli çalışma da birçok kişinin çizimleriyle devam ediyor.

Festivalin 4. günü "Edebiyat biz varız" ve "Fotoğrafta biz varız" başlıklarıyla devam edecek.

İÜ Kamp-Üs Dergisi

12 Mayıs 2008 | İÜ ÖKM Tiyatro Salonu

İLGP Denizler'i andı...**Kartal İLGP: "Şimdi Deniz olunmalı!"**

Kartal İLGP olarak 9 Mayıs günü Kartal Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdik. Alkışlar ve sloganlarla meydana yürüyen liseliler burada "Denizler'den İbolar'a, Ümitler'den yarınlar... Devrim mücadelesi sürüyor!/İLGP" pankartı açtılar. "Yusuf, Hüseyin, Deniz! Sürüyor sürececek mücadelemiz!", "Faşizme karşı Deniz olunmalı!" sloganları ile anma eylemi başladı.

Basın açıklamasında, gençlik mücadelesinin 40 yıldır hiç durmadan yürüdüğü vurgulandı, Denizler'in mücadelesine sahip çıkıldı. İLGP'nin Denizler'i yaşatacağı vurgulanarak, kavga alanlarında buluşmak dileğiyle eylem bitirildi.

Kartal / İLGP

GOP'ta Denizler anması!

Gaziosmanpaşa İLGP olarak 10 Mayıs tarihinde Denizler şahsında devrim şehitlerini andığımız bir etkinlik gerçekleştirdik.

Programımıza gençlik hareketi tarihini anlatan bir sinevizyon gösterimi ile başladık. İki arkadaşımızın şiir dinletisinin ardından Denizler şahsında, tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından "Denizler'den İbolar'a, Ümitler'den yarınlar gençlik mücadelesi!" başlığı ile bir söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide '68 ve '80 gençlik hareketi tartışıldı.

Söyleşinin ilerleyen bölümünde liseliler olarak bize düşen görevler ve mücadeleyi büyütme sorumlulukları vurgulandı. Son olarak ÖSS üzerine tartışmalar gerçekleştirildi ve önümüzdeki günlerde gündemleştirilecek ÖSS kampanyamız ilan edildi.

Gaziosmanpaşa İLGP

İP/TGB provokasyonu boşa düşürüldü!

Devrimci siyasal faaliyetimiz kararlılıkla sürüyor!

İP/TGB provokasyonu

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde geçtiğimiz hafta İP çetesinin bildik provokasyonlarından biri sahneye konulmaya çalışıldı. İP çetesi "Türkiye Gençlik Birliği" imzası altında 19 Mayıs'ta gerçekleştirecekleri etkinliklerle ilişkili olarak üniversitede stant açtı ve ilk gündünden itibaren provokasyon yaratmanın zeminini zorladı.

5 Mayıs günü stant açan ve afiş yapan İP'lilerle devrimciler arasında gerginlik yaşandı. Atatürk afişinin kapandığını ve kapatma afişinin kaldırılmasını isteyen İP'lilere, kendilerinin YTÜ'de bir siyasal güç olarak kabul görülmedikleri net bir tutumla anlatıldı. Bunun üzerine İP'liler ertesi gün uygun zamanı kollayarak, üniversitede az sayıda devrimci kaldığı bir esnada standımıza saldırdılar. Ekim Gençliği'nden ve Gençlik Derneği'nden oluşan 7-8 kişi, 25-30 kişilik bu saldırıyı etkin bir biçimde püskürttü ve İP'li çetenin provokasyonunu boşa çıkarttı. Saldırının gerçekleştiği Tonoz Kafe önünde stantlarımızın açık kalmasını sağladı ve ulusalcı çetenin gerçek yüzünü teşhir ettik.

Yaşanan olay üzerine bu çetenin üniversitedeki politik faaliyet alanını ve etkisini daraltmanın en etkin yolu olarak İP ve ulusalcı cenahın bütünlüklü teşhirini içeren bir politik hazırlık yaptık. Saldırının ertesi günü güçlü ve yaygın bir propaganda faaliyeti örgütledik.

8 Mayıs günü İP çetesinin tekrar stant açmaya yeltenmesi üzerine müdahale ettik ve ulusalcı çeteyi rektörlüğe kadar kovaladık. Bu müdahalenin ardından rektör İP'lilere sahip çıktı ve çevik kuvvete talimat vererek 5'i Ekim Gençliği okuru olmak üzere 13 devrimci öğrenciyi gözaltına aldırdı.

5 Mayıs gününden bu yana örgütlediğimiz sistematik teşhir faaliyetinin ürünü olarak İP çetesi bu hafta üniversite içerisinde bir faaliyet girişiminde bulunamadı. 12 Mayıs günü örgütlediğimiz ve 70 kişinin katıldığı basın açıklaması ile İP/TGB çetesi ve rektörlük işbirliği teşhir edilmiş ve her türlü provokasyona ve saldırıya karşı devrimci mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğimiz yinelenmiştir. Saldırıların başladığı günden bu yana provokasyonların boşa düşürülmesi ile birlikte yaygın ve etkili kitle çalışmamız ile bu çeteye okulda faaliyet alanı bırakmamış olduk.

Provokasyonları boşa düşürecek olan yaygın politik faaliyetler!

İki haftadır süren İP/TGB provokasyonu, üniversitelerde devrimci siyasal faaliyetin durgunluğundan, kitle bağlarının zayıflığından güç

almaktadır. Devrimci faaliyetin oluşturduğu boşluklar bu gerici örgütlenmeler tarafından doldurulmaya çalışılmaktadır.

Bugün üniversitelerde faşist ve gerici söylemin bayraktarlığı önemli ölçüde ulusalcı/şoven örgütlenmelere geçmiş durumdadır. Son iki yıldır özellikle merkez üniversitelerde daralmış olan faşist örgütlenmenin yerini bugün daha sinsi bir biçimde bu örgütlenmeler almış bulunuyor. Cumhuriyet mitingleri, "teröre lanet" eylemleri geçtiğimiz yıllarda bu örgütlenmeler aracılığı ile üniversitelere taşınmıştı. Hatta o dönemde değerlendirmelerimizde de ifade ettiğimiz üzere, söz konusu ulusalcı cenah üniversitelerde azımsanamayacak bir etki de yaratmıştı. Faşist örgütlenmelerin bildik vatan-millet-sakarya söylemini anti-Amerikancı sosa

bulayarak yeniden pazarlayan söz konusu örgütlenmeler, rektörlüğün ve polisin de aktif desteğini alarak yol yürümektedir.

Üniversitelerdeki sivil faşist çetelere karşı mücadelenin yöntemi ne ise, söz konusu gerici-ulusalcı çetelere karşı yöntemin de aynı olmak zorunda olduğu açıktır. YTÜ Ekim Gençliği olarak süreci bu kavrayışla ördük.

Bu çerçevede bütünlüklü olarak iki yol izlenmek zorundadır. Birincisi bu provokasyonlarla hedeflenen politik kilitlenmeyi yaşamamak, yani tuzağa düşmemektir. Politik-pratik faaliyeti olanca etkinliği ve yaygınlığı ile sürdürmek, devrimcilerin bu tür provokasyon süreçlerindeki en temel sorumluluğudur. İkincisi ise, politik faaliyetin bir ayağını söz konusu çetenin etkin bir teşhirine ayırmaktır. Bu nokta, ulusalcı çeteler söz konusu olduğunda özel olarak önem kazanmaktadır. Zira sivil faşist çetelerin üniversiteli gençliğin gözünde bir meşruluğu bulunmamaktadır. Ancak ulusalcı çeteler karşısında, özellikle son 1 yıldır ülke genelinde yaratılan laik-anti laik kutuplaşmasının bir sonucu olarak, öğrenci gençliğin kafası yeterince açık değildir. Bu haliyle devrimci özneler bir yandan üniversitedeki olağan politik faaliyeti sürdürmek, diğer yandan bu faaliyeti İP çetesi ve ulusalcı gericiliğin teşhiri ile bütünleştirerek, bu gerici çetelere politika yapacak alan bırakmamak sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

Saldırıları karşı birleşik mücadele zorunluluğu ve YTÜ'de yaşananların gösterdikleri

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde yaşanan son süreç, özellikle gençlik mücadelesi öznelerinin saldırı ve provokasyon süreci içerisinde aldıkları tutumlar açısından endişe vericidir. 25-30 kişilik güruh biz 7-8 kişi iken saldırdığında, çevredeki bir dizi "solcu" saldırıya seyirci kalabilmiştir.

Ancak ertesi günü (7 Mayıs) tutumlar bu seyirci olma halinden daha kötüdür, dahası tam bir sorumsuzluktur. Saldırının hemen ertesi günü SGD ve Gençlik Derneği, İP'li çeteye giderek "provokasyon yapmamak kaydıyla" masa açma "izni" vermiştir. Bunun üzerine TGB masası akşam saatlerine doğru tekrar açılmıştır. 5-6 Mayıs'ta yaşanan gerginliğin de, saldırının da ağırlıklı muhatabı biz olmamıza rağmen, bütün bir gün boyunca İP/TGB çetesini teşhir faaliyeti yürütüyor olmamıza rağmen, bu siyasetler bizim fikrimizi almak bir yana, bilgilendirmede bulunma ihtiyacını dahi duymamıştır. Gençlik Derneği aynı gün içerisinde gelerek bu tutumun özelleştirilmesini vermiştir. Bu nedenle onları tartışma dışı bırakıyoruz.

SGD ise, söz konusu saldırı sürecinin başından itibaren üniversite bulunmamaktadır ve tartışmalardan bihaberdir. Buna rağmen, YTÜ'nün toplamını bağlayan bir tartışmayı yapacak muhatabiyet hakkını kendinde görebilmektedir! Dahası, sürecin öncesinde yer almayan SGD, gözaltıların yaşanması ve ardından örülen ortak çalışma sürecinde de ortada yoktur! Kısacası, YTÜ'de iki haftaya yakın süren gerginlik ve politik faaliyet sürecine SGD'nin tek katkısı, İP'li çeteyi muhatap alarak, bir gün önce bize saldırmış bu

çeteye "gidin uslu uslu masa açın" demek olmuştur.

Bizim için, geçmişte de sivil faşistler ve İP benzeri çetelerle mücadeleyi "dövmek-dövmemek" ve anti-faşist mücadeleyi devriye ekipleri çıkartmak sınırında tartışan bir anlayışın, bugün politik teşhir faaliyetine ilgi göstermemesi anlaşılır. Anlaşılamayan nokta, İP'lilerin kulüp faaliyetlerine dahi

saldırma tartışması yürüten bir gençlik örgütlenmesinin, bugün onları muhatap alıp, bir de politik faaliyetlerine "izin" vermesidir. Sorun, İP'in saldırmış gibi, son derece sığ bir biçimde ele alınmaktadır. Ulusalcıların üniversitede politik faaliyet alanı bulması, bu saldırı-çatışma vb. sorunlardan daha önemli değil onlar için.

YTÜ'de yaşanan süreç içerisinde diğer bir ibretlik

5 Mayıs 2003 | ADKÇ çatışması

12 Temmuz 2007 | İP çetesi Mamak TKE'ye saldırdı

tutum ise TKP'ninkidir. YTÜ'de sola ve devrimci politik faaliyete dönük açık bir saldırı yaşanmasına rağmen, TKP sürece seyirci kalmayı tercih etmiştir. TKP'nin "yurtseverlik" politikasının geldiği noktanın en açık göstergelerinden biri olan bu tutum, bırakın saldırılar esnasında devrimcilere destek olmayı, basın açıklamalarını bile kenardan seyretme biçiminde sergilenmiştir. Gerginliğin sürdüğü dönem boyunca toplu giriş-çıkışlarda yer almayacaklarını açıklamışlar ve sürecin dışında kalacaklarını belirtmişlerdir. "Yurtseverlik" politikası süreciyle daha da belirgin bir biçimde kendini gösteren ideolojik platformdaki erozyon, İP çetesiyle karşı karşıya gelmemeyi gerektirmektedir!

Sonuçta, YTÜ'de gelişen süreç gençlik hareketinin kimi özneleri cephesinden başarısız bir sınav olmuştur. Bu başarısızlığın, dahası üniversitedeki gençlik mücadelesinin akıbetine ilişkin kayıtsızlığın yıkıcı sonuçları, sorumluluk bilincini kaybetmemiş ve gençlik mücadelesinin ihtiyaçlarından kopmamış devrimci öznelerce bertaraf edilebilmiştir. Ancak bu tablo önümüzdeki süreç açısından endişe vericidir. Bütün özneler bu çerçevede kendilerini değerlendirmek ve gençlik mücadelesi ile ilişkili görevlerini hatırlamak zorundadır.

Sorun hiç de gerici güçleri dövmek-dövmemek, masalarını dağıtmak-dağıtmamak sorunu değildir. Bizlerin 8 Mayıs günü gerçekleştirdiği müdahalede, devrimci faaliyetin meşruluğunu savunma kaygısı ve açıktan devrimcileri hedef alan provokatif bir politik konumlanışı bertaraf etme çabası önplandadır. Ve açıkça ifade ediyoruz ki, öncesinde ve sonrasında örülen politik teşhir faaliyeti ve kitle çalışması olmasaydı, bu müdahalenin etkisi son derece zayıf olacaktı.

Burada altını çizmeye çalıştığımız, bu saldırıların göğüslenmesi sorunudur. Bu sorunun tartışılması ertelenemez, zira önümüzdeki süreçte saldırıların çok yönlü olarak artacağı ortadadır. Saldırlara etkin bir yanıt ise ancak birleşik bir politik ve eylemsel eksende verilebilir. Saldırıların devrimci siyasal faaliyet alanını daraltmak hedefiyle gerçekleştiğini unutmadan, devrimci siyasal faaliyeti her zamankinden etkin ve güçlü bir biçimde sürdürmek temel bir sorumluluktur. Saldırıların karşısında gençlik mücadelesinin özneleri olarak kenetlenmiş bir tutum geliştirebilmek de aynı ölçüde zorunluluktur. Aksi halde kaybeden bir bütün olarak gençlik mücadelesi olacaktır.

YTÜ Ekim Gençliği

Cebeci öğrencileri: "Özgürlük istiyoruz!"

AÜ Cebeci kampüsünde bir süredir "güvenlik" adı altında öğrencilere yönelik baskılar yoğunlaşıyor. YÖK Başkanı'nın üniversitelerdeki "artan olaylar"a karşılık sunduğu güvenlik raporunun ilk sonuçlarını Cebeci'de yaşamaya başladık.

Kampusümüzde kamera sayısı bir hafta içinde 50'ye yaklaştı. Yanısıra okulun ortasına dev bir mobese yerleştirdiler. Artık öğrencilerin her davranışı 24 saat denetim altında!

Alınan güvenlik önlemleri kameralarla da sınırlı kalmadı. Okulun giriş kapılarına bir hafta içinde turnikeler yerleştirildi. Bu uygulamalarla kampüsümüz yarı açık bir cezaevini aratmaz duruma geldi!

Bu "güvenlik" terörünün bir sonucu da sudan bahanelerle öğrencilere açılan soruşturmalar oluyor. Artık kampüste olağan bir basın açıklamasına katılmak bile "büyük" bir suç!

Tüm bunların yanı sıra dönem başından beri sık sık karşı karşıya kaldığımız ÖGB terörü boyutlanarak devam ediyor. Cumartesi günü SBF'de gerçekleştirilen İnek Bayramı'na gelen bir SBF öğrencisi "kimlik göstermediği" bahanesiyle ÖGB'ler tarafından kameralardan uzak bir köşeye çekilip coplarla, tekmelerle ve küfürlerle vahşice saldırıya uğradı. Bu saldırı esnasında ÖGB şefi Aslan Duran da yaralandı. Yaşananların ardından ÖGB'ler gözü dönmüşçesine fakültede bulunan diğer öğrencilere saldırdılar. Ellerinde cam kırıklarıyla öğrencilerin üzerine yürüyerek tehditler ve küfürler savurdular.

Cumartesi günü kampüste yaşananlarla ilgili olarak Cebeci öğrencileri, 12 Mayıs günü, ellerinde "**Artık yeter! ÖGB terörüne son!**" yazılı pankartla kampüs girişindeki güvenlik kulübesine siyah çelenk bıraktılar. Burada yeniden saldırı teşhir edildi, ÖGB şefinin yaralanmasıyla ilgili olarak "yapan arkadaşın eline sağlık" denildi!

Yürüyüşte öğrenciler "Güvenlik değil, özgürlük istiyoruz!", "ÖGB defol, üniversiteler bizimdir!", "Turnikeye hayır!" sloganlarını attılar. Sınav döneminin yaklaşmasından kaynaklı okulda fazla öğrenci bulunmamasına rağmen, 20 kişiyle başlayan yürüyüş fakültelerin dolaşılması sırasında 50 kişiyi aştı.

Kampus içerisinde hemen her öğrencide bu "güvenlik" önlemlerine karşı ciddi bir öfke oluşmuş durumda. Bu hafta içerisinde kampüsümüzde turnikelerle ilgili kapsamlı bir çalışma yürütmeye başlayacağız. Üniversitelerimizde yürüttüğümüz mücadelemizle kampüslerimize, yaşam alanlarımıza, "bizim üniversitelerimiz"e sahip çıkacağız. Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek!

Cebeci Ekim Gençliği

CÜ'de devlet terörü sürüyor...

Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!

Çukurova Üniversitesi'nde 1 Mayıs öncesinde tırmandırılan devlet terörü kesintisiz bir biçimde sürüyor. Devrimci çalışmaya tahammülsüzlük, asılan afişlere ve açılan standlara vahşice saldırılarla gösteriliyor.

Geçen hafta açılan ortak standın polis saldırısına karşı korunamaması, afişleri yırtan polisler karşısında tok bir tutum alınamaması ve standın kaldırılması üzerine Ekim Gençliği olarak standımızı 12 Mayıs günü yeniden açtık.

Kolluk güçleri standımızın yasadışı olduğunu ve kaldırmamızı istediler. Faaliyetimizin meşru olduğunu ve standımızı kaldırmayacağımızı söyledik. Bunun üzerine ÖGB'ler eşliğindeki sivil polisler saldırıya geçtiler. Standta bulunan üç Ekim Gençliği okuru ve bir SGD'li öğrenciyi biber gazı kullanarak gözaltına aldılar. Saldırı karşısında "Üniversiteler bizimdir bizimle özgürleşecek!" sloganını haykırarak çevredeki öğrencilere saldırıyı teşhir eden konuşmalar yapıldı. Saldırı polis arabasında da devam etti.

Saldırı sonucunda İbrahim Hasret Demirel, İhsan Yiğit Demirel, İlker Güler ve SGD'li Burcu Çıplak Balcalı Karakolu'na götürüldüler. Keyfi bekletmenin ardından kabahatler kanunu çiğnedikleri gerekçesiyle para cezası kesildi.

Saldırıların karşısında geri adım atılmayarak 13 Mayıs günü de okul bahçesinde Ekim Gençliği ve SGD standları açıldı. Standların açılmasının hemen ardından oldukça kalabalık bir şekilde okula gelen polisler, bir kez daha vahşice saldırarak üç Ekim Gençliği okuru ile üç SGD'liyi gözaltına aldılar.

Biber gazlı saldırı karşısında bir kez daha "Üniversiteler bizimdir bizimle özgürleşecek!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganlarını atan İbrahim Hasret Demirel, İhsan Yiğit Demirel, İlker Güler, Gurbet Karataş, Çağdaş Saltalı ve Gülay Türk kelepçelenerek Balcalı Karakolu'na götürüldüler.

Keyfi bir şekilde ikibuçuk saat tutulduktan sonra, haklarında emre aykırı davranış suçundan 750 milyon para cezası kesilerek serbest bırakıldılar.

Kızıl Bayrak / Adana

Mayıs'tan Haziran'a katliam ve direniş...**Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!**

Mayıs'tan Haziran'a kanlı bir hat uzanır. Bir tarihin çok net köşe taşlarını oluşturan kızıl bir hatır bu. O hat üzerinde en akıl almaz katliamlar ve en olağanüstü direnişler yazılıdır. Mücadele tarihinde Mayıs ayı direngenliğin, baş eğmez isyankârlığın adıdır.

Mayıs ayı yaşamın kendisi gibi acı, sevinç, hüznün, yenilgi ve başkaldırının dizginsiz öfkesiyle doludur. Bütün aylarda hep kararlı ve onurlu mücadelelere sahip devrimciler vardır. Birçoğu belki de çoğumuzun hatırında değildir. Mayıs ayında ise en çok bilinenlerini hatırlarız devrim kahramanlarımızın. Ve onların şahsında bilmediklerimizi de anarız. En güzel, en kararlı, en temiz ruhlu dostlarımızla, yoldaşlarımızla doludur Mayıs ayı... Türk ve Kürt halklarının, tüm Anadolu halklarının boşuna değildir onlara bizim çocuklarımız demesi... Ve duyduklarında "Bizim çocukları asmışlar" demesi, doğan çocuklarına onların ismini vermesi... Devrim kahramanlarını öylesine kendinden bilmıştır, onlara inanmış ve sahiplenmiştir.

1 Mayıs 77...

1970'lerin ortalarında işçi sınıfının uyanışı, yüzbinlerin ayağa kalkışı sermaye devletinin yüreğine korku düşürmüştür. Sermaye devleti, provokasyon ve katliam kapasitesini 1 Mayıs'ı kana bulayarak sergiler. Taksim Meydanı'nı can pazarına dönüştürürler otel odalarından, resmi binalardan ve plakasız arabalarından açtıkları ateşle... Onbinlerce insan kendisini önceden kapatılmış sokaklara vurur. Akşam olduğunda, kanlı bilanço netleşir: İşçi sınıfı 36 insanını şehit vermiştir. Ve Taksim, hâlâ kanlıdır ve kanamaktadır. Hâlâ her kaldırım taşında kanımız vardır. Ancak Taksim işgalden kurtarıldığında, acımız bir parça dinecektir. Ancak sermaye düzeni yerle bir olduğunda, ancak o zaman kapanacaktır yaramız. Bugün liberal reformistlerin anlayamadıkları "Taksim ısrarı"ımız da bunun içindir.

Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga, Sinan Cemgil

6 Mayıs 1972... Darağacında üç fidan...

En çok Mayıs ayı nefret eder bu ülkenin kan emici iktidarlarından... En çok Mayıs ayı öfke duyar yenilgilerine ve en çok Mayıs ayı kinini kuşanır zulmün imparatorlarına... Mayıs'ın 6'sında bütün doğa öfke duyar yediği yoksul eti içtiği kan olanlara, üç güzel fidana kıydığı için... Mayıs'ın 6'sında bütün doğa sevdalanır insanoğluna, böylesine onurlu ve temiz, böylesine kararlı kahramanları oldukları için... Deniz, Yusuf, Hüseyin'in vasiyetleri sahipsiz kalmadı. Onlar, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşatıldı, yaşatılıyor.

18 Mayıs... İbrahim Kaypakkaya...

Mayıs ayı yeni bir acıyla sarsılır ayın 18'inde... Acı dolu karanlık tünellerden geçerek, işkencelerde

boyun eğmeyen, direnişi sanat haline getiren, düşmanı kendi ininde dize getiren, İbrahim Kaypakkaya gelir. 12 Mart faşizminin ezici zulmü altında gerçekleşen bu katliam "ser veren, sır vermeyen yiğit" tanımı ile tarihe geçecektir. Denizlerin sehpa yaptığı, Diyarbakır işkencehanelerinde bir direniş geleneği yaratarak yapmıştır İbrahim. O öldüğünde henüz doğmamış olan bugünün gencecik devrimcileri işkencehanelerde doğru tutum alabiliyorsa, bunda Kaypakkaya'nın payı tartışmasızdır.

"71 sıcağında, canım Nurhak Dağı'nda..."

71 Mayıs'ı Haziran'a dönerken, bu kez haber Nurhak dağlarından gelir. 31 Mayıs 1971 günü... THKO'nun gerilla birliği kuşatılmıştır. Dağ taş asker kaynamaktadır... Birden ve hazırlıksız yakalarlar gerillayı. THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga katledilir. O günden bugüne Nurhak'a "güneş doğmaz." Ancak tarihin kararı kesindir: Nurhak'a ve bütün ülkeye "güneş" işçi sınıfı öncülüğünde bir proleter devrim ve sosyalizmle "doğacaktır"...

Halkların kardeşliği "nişangâhlar aynasında"...

77 1 Mayıs katliamı, 6 Mayıs 1972'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam

edilmeleri, bir 18 Mayıs günü İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede, 31 Mayıs 1971'de Sinanlar'ın Nurhak'ta katledilmeleri Mayıs ayını devrimci hareket açısından bir şehitleri anma ayı haline getirdi.

İbrahim Kaypakkaya

Bu durum devrimci mücadelenin Türkiye'den Kürdistan'a taşındığı süreçte de derinleşerek devam etti. 18 Mayıs 1977'de, Karadenizli bir devrimci gençlik önderi olan Haki Karer, Antep'te MİT'in marifetiyle katledildi. Haki Karer'in katledilmesi sıradan bir cinayet değildi. O'nun ayırtedici yanı, Karadenizli bir devrimci olmasına rağmen Kürt ulusal hareketi saflarında öncü kadro düzeyinde yer

almasıdır. Böylece, sömürgeci sermaye devletinin Kürt halkı üzerinde uyguladığı geleneksel inkâr ve imha siyasetinin bir genç devrimcinin şahsında boşa çıkması, halkların kardeşliğine ve birliğine dönüşmesidir. Haki Karer'in "katline ferman suçu" da budur!

Özgürlük ve eşitliğe büyük bir tutkuyla bağlı olarak savaştan bu yiğit devrimciler ücretli kölelik düzenine, faşizme ve sömürgeciliğe karşı mücadelenin yolunu gösterdiler. Bu ülkenin bir devrim toprağı olduğunu kanıtladılar. Dağ başlarında, işkencehanelerde, idam sehpaalarında, sokaklarda, gözaltında kayıplarda, zindan direnişlerinde, ölüm oruçlarında oğullarımız, kızlarımız ve kardeşlerimiz olarak ölümsüzleştiler.

Bu bir sınıf mücadelesidir. Bir yanda çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçiler, diğer yanda emperyalizm, işbirlikçi sermaye ve onlar adına ülkeyi yönetenler. Bu mücadele bizim geleceğimizdir. İşçiler ve emekçiler, mücadelede çığır açan, örnek olan, iz bırakan şehitlerimizin anılması için örgütlenen etkinliklere katılmalıdır. Çünkü bu eylemlere katılmak, onurumuza, geleceğimize ve umudumuza sahip çıkmaktır.

Esenyurt'ta Denizler anması...

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan, sermaye devleti tarafından idam edilişlerinin 36. yıldönümünde Esenyurt Depo Durağı'nda gerçekleştirilen eylemle anıldılar.

Eylem 7 Mayıs akşamı saat 20:00'de başladı. Eylemde "Deniz, Yusuf, Hüseyin kavgamızda yaşıyor!" pankartı açıldı ve Denizler'in resimleri taşındı. Fırın Caddesi'nde gerçekleştirilen yürüyüş boyunca sloganlar atıldı, çevre sakinleri de eylemi alkışlarla destekledi.

Yapılan basın açıklamasında, Denizler'in anti-emperyalist bir mücadele yürüttükleri, sömürü ve kölelik düzenini yıkmak istedikleri için katledildikleri belirtildi. Onların gerçek mirasçısı ve takipçisinin ise bugün hala bu mücadeleyi kararlılıkla sürdüren devrimciler olduğu vurgulandı.

Devletin bugün de işçi ve emekçilere olan düşmanlığını ve hak arama mücadelesine olan tahammülsüzlüğünü sergilediği, 1 Mayıs'a azgınca saldırmasının da bunu gösterdiği belirtildi.

Çeşitli televizyon dizileriyle Denizler'in devrimci kimliklerinden soyutlayarak sadece "iyi çocuklar" olarak lanse edilmeye çalışıldığı, bu dizilerde sıklıkla Denizler'in "masumluğuna" vurgu yapılarak aslanan devrimci kimliklerinin gölgelenmeye çalışıldığı vurgulandı. Eylem şiir ve marşlarla sona erdi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Proletaryanın Kurtuluşu, Halk Kültür Merkezleri, Devrimci Sosyalist Gençlik, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin ortak olarak örgütlediği eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Taksim 1 Mayısı üzerine...

Sermaye düzenini korkutan işçi sınıfının gerçek gücüdür!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs İstanbul'da, tıpkı 2007'de olduğu gibi, sermaye düzeninin işçi ve emekçilere yaptığı azgın saldırılara rağmen Taksim kararlılığıyla bir kez daha kutlandı.

Ben de bir metal işçisi olarak kölece yaşam koşullarına, emeklilik ve sağlık hakkının gaspına karşı insanca yaşama ve çalışma koşulları için 1 Mayıs'ta iş bırakarak Taksim Meydanı'nda yapılacak olan kutlamaya katılmak için yola çıktım. Fakat henüz Şişli'ye gelmemizle polislerin biber gazı ve tazyikli suyuyla karşılaştık. Onların estirdikleri azgın teröre rağmen oradaki kitleyle birlikte direnişe geçtik. Ortak amaçla yan yana geldiğimiz diğer insanlarla, sanki birbirimizi önceden tanıyormuş gibi, 1 Mayıs'ın dayanışma ruhuyla hep birlikte sloganlar atıyorduk. Zaman zaman atılan biber gazları yüzünden geri çekilmek zorunda kalsak da, tekrar geri dönüyor ve faşist devlet terörüne rağmen yine sloganlarımızı haykırıyorduk.

Sadece bizim bulunduğumuz sokakta bunlar yaşanmıyordu. Şişli'den Taksim'e kadar uzanan hat boyunca neredeyse her sokakta işçi ve emekçiler Taksim'e yürümeye çalışıyor fakat polislerin azgın saldırısıyla karşılaşıyordu. Bütün bunlara rağmen sabah saat 06:30'dan akşam saat 16:00-17:00'ye kadar Taksim civarındaki bütün sokaklarda direniş, kararlılık ve slogan sesleri vardı.

Sermayenin uşakları işçi ve emekçileri Taksim'e çıkartmamak için adeta yemin etmişlerdi. Bunun için gerektiğinde DİSK binasına, hastanelerin içine dahi biber gazı atabilir, 1 Mayıs'ı kutlamak için gelenleri öldüresiye dövebilir, insanları gözaltına alabilirlerdi. Peki ama 1 Mayıs'ı kutlamak için Taksim Meydanı'na çıkmak isteyen işçi ve emekçilere yönelik uygulanan devlet terörünün amacı neydi?

Yılbaşı partilerinde en aşağılık manzaralara sahne olan, futbol maçlarında dev ekranların kurulduğu ve geceleri her türlü pisliğin dönmesine izin verilen Taksim bizlere, yani işçilere ve emekçilere neden yasaktı? Provokasyon vb. gerekçeler sadece gerçeğin üzerini örtmek ve daha kitlesel bir katılımın sağlanmasını engellemek amacıyla kullanılmıştı.

Bizler biliyoruz ki, sermayenin ve onun hükümetinin asıl korktuğu bizim gücümüzdür. Onlar çok iyi biliyorlar ki, bizler ne kadar örgütlü olur ve hep birlikte hareket edersek, yaşamımızı köleleştirmek için çıkartmak istedikleri saldırı yasaları, karşı karşıya kaldığımız hak gaspları bir o kadar geri tepecektir. Yani bizlerin yoksulluğu azalırken onların sırtımızdan kazandığı trilyonlar da azalacaktır. İşte onların gerçek korkuları bundandır.

Fakat onlar bizi susturmak ve baskı altında tutmak için ne kadar baskı ve terör uygularsa uygulansınlar, bu sadece bizlere dayattıkları kölelik düzenine karşı öfkemizi bilemeye ve sınıfımızın kurtuluşu için verdiğimiz mücadeleye daha sıkı sarılmamıza yarayacaktır.

Sermaye düzeninin korkusunu kabusa çevirmek ve işçi sınıfının gerçek kurtuluşu için, bütün işçileri içinde yaşadığımız bu kölelik düzenine karşı, insanca ve onurlu bir yaşam için mücadele etmeye çağırıyorum. 2009'da daha kitlesel ve coşkulu bir 1 Mayıs için bütün işçileri ve emekçileri 1 Mayıs alanına bekliyorum.

Dudulu OSB'den sınıf bilinçli bir işçi

Sanki Taksim "düşman" işgalinden korunuyor!

1 Mayıs dünyanın 160 ülkesinde işçi ve emekçilerin mücadele günü olarak kutlanır. Aslında bugünün tarihi iki sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişkilerin en bariz bir şekilde ortaya çıktığı mücadeleyi anlatır. Yaşadığımız ülke topraklarında da 1 Mayıslar bugüne kadar gerçekleştirilen baskılara, katliamlara ve yasaklamalara rağmen kutlanmaya devam ediyor. Aslında kutlamadan ziyade mücadele devam ediyor.

2007 1 Mayıs'ının sağladığı moral kazanç sonucu 2008 1 Mayıs'ının da Taksim'de kutlanması kararı alınmıştı. Bu kararın alınmasının ardından sermaye uşağı AKP hükümetinin eliyle tam bir tehdit ve karalama kampanyası başlatıldı. Çeşitli manevralar yapıldı. 1 Mayıs'ın bayram ve tatil ilan edilmesi gündeme getirildi ve karşılığında Taksim kararlılığından vazgeçilmesi istendi. Ancak düzen cephesi tüm bu manevralarında başarılı olamadı.

Bir sürü tartışmanın ardından 2008 1 Mayıs'ını karşıladık. Taksim Meydanı dört bir yandan polis ablukasına alınmış, ara sokaklara dahi yığınak yapılmıştı. Devletin polisi ellerinde coplarla, biber gazlarıyla, panzerlerle Taksim Meydanı'nı işçi ve emekçilerden koruyorlardı. Hani zannedersiniz ki Taksim alanı düşman işgalinden korunuyor. Aslında doğruluk payı da yok değil. En başta söylediğim gibi, 1 Mayıs işçi sınıfının en bilinçli, en örgütlü karşı koyuşun bir ifadesidir. Bunun için herkese açılan bir alan biz işçi ve emekçilere kapatılıyor. Çünkü Taksim alanı üzerinden süren iki uzlaşmaz sınıfın irade savaşıdır. Karşı taraf "saldırıya devam edeceğim, sizleri katledeceğim" derken, işçi ve emekçiler ise Taksim kararlılıklarıyla "mücadeleye devam, asla

teslim olmayacağız" mesajını vermektedir.

İşçi ve emekçilerin Taksim'i kazanmak için sergiledikleri direniş ve irade onların kendilerine, mücadeleye ve sınıf kardeşlerine olan güvenlerini bir kat daha perçinlemiş oldu. 2008 1 Mayıs'ında baskıcı, zorba ve sömürücü sermaye düzeninin gerçek yüzünü bir kez daha görmüş olduk. Verdiğimiz mücadelenin haklılığı bir kez daha kanıtlanmış oldu. İnsanlığı hayvanlaşmaya sürükleyen sisteme karşı "Artık yeter!" demenin zamanı gelmiştir. Bu saatten sonra

söz söyleme zamanı değil eyleme geçme zamanıdır. Bunun için yaşadığımız her alanda örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**

Samandıra'dan sınıf bilinçli bir işçi

"Zulmünü artır ki yıkılman çabuk olsun!"

Yeminli işçi düşmanı ve sermayenin imamı Erdoğan

çetesinin tehditlerine rağmen 1 Mayıs alanlarına çıktık. Başardık, yine Taksim'i kazandık. Ne panzerimiz, ne copumuz, ne tazyikli suyumuz, ne gaz bombamız, ne de maskemiz vardı... Militan tutumumuz, irade ve kararlılığımızla her sokak arası, her cadde eylem alanı, her yer direniş ve 1 Mayıs alanı oldu. Bu şanlı direnişimiz sınıf kardeşlerimize yeni bir güç kattı. Sanki yeniden doğmuş gibiyim. 1 Mayıs'ın içini boşaltarak bizlere kavgayı unutturmaya çalışan ikiyüzlü faşist devlet terörüne karşılık işçi sınıfının devrimci gücünü asalaklara gösterdik. "Orantısız güç"e karşılık "orantılı" kavgaya durmak yok; **devrime kadar!**

Dudullu'dan bir işçi

Nevşehir'den sosyalist kamu emekçileri:

1 Mayıs'ta Kırşehir'de alandaydık!

1 Mayıs 2008'i Taksim'de kutlama hazırlıkları sürerken biz de 19 Nisan SSGSS'yi protesto eylemlerine katılıyorduk. Ankara SSGSS eyleminden dönerken 1 Mayıs'ı nerede ve nasıl kutlayacağımız tartışmaları yapılmaya başlandı. Nevşehir Eğitim-Sen olarak, öncelikle 1 Mayıs'ın Nevşehir'de kutlanmasını tartıştık. Ama bu konuda bir anlayış ve irade birliği yakalayamadık.

Genelde geç kaldığımız düşüncesiyle yanı başımızdaki illerde düzenlenecek 1 Mayıs mitinglerine destek verme alternatifini düşünüldü. Daha önce BDSP'li arkadaşların girişimiyle 6 Nisan'da başlatılan Kırşehir 1 Mayıs mitingine destek verme kararı alındı. "Her yer 1 Mayıs, her yer Taksim!" anlayışıyla hareket ederek, Kırşehir'deki 1 Mayıs'a 100'ü aşkın bir kitle ile destek verdik.

Kırşehir'e ulaştığımızda kitle Ahi Meydanı'na ulaşmıştı. Yürüyüş bölümüne katılmasak da, alanda kitleyle buluştuk. "Yaşasın 1 Mayıs!", "Biji yek gulan!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganlarıyla alana girdik. Büyük bir ilgiyle karşılandık.

Biz Sosyalist Kamu Emekçileri olarak Kırşehir BDSP pankartı altında yerimizi aldık. Kızılırmak Kültür Evi adlı (üniversiteli genç arkadaşların kurduğu) dernek de pankartıyla alanda yerini aldı. BDSP ve Kızılırmak Kültür Evi Derneği reformizme karşı devrimci duruşta ortaklaştı.

Kürsüden yapılan konuşmalara reformizm damgasını vurdu. Konuşmalar boyunca hem propaganda-ajitasyon konuşmaları yaptık hem de devrimci 1 Mayıs'a yakışan şiarlarımızı haykırdık. Halaylarla coştuk. "Her yer Taksim, her yer 1 Mayıs!" şiarıyla alandan ayrıldık.

Sosyalist Kamu Emekçileri / Nevşehir

1 Mayıs 2008 | DİSK Genel Merkezi

Birmanya'da kapitalizm felaketi!

Askeri diktatörlük yönetimi altında bulunan Birmanya'da (askeri cunta ülkenin adını Myanmar olarak değiştirmişti) “doğal afet” sonucu, resmi rakamlara göre 32 bin, kimi rakamlara göre ise 100 bini aşkın insan hayatını kaybetti, 2 milyon civarında insan ise “felaketzedede” durumuna düştü.

Saatte 190 kilometre hızla esen Nergis Kasırması, Birmanya'da yaşanan kitlesel kıyımın tek nedeni olarak gösteriliyor. Söylenenlere bakılırsa, kasırmanın şiddeti ve ardından gelen dev dalgalar 100 bin Birmanyalı'nın ölümüne yol açmış, Irawadi Nehri deltasında mahsur kalan 2 milyon civarındaki insanı ise, evsiz veya yardıma muhtaç duruma düşürmüştür.

Ancak felakete farklı açılardan bakıldığında, sorunun “doğal” olmanın ötesinde boyutları olduğu görülür.

İlkin kasırmanın bu kadar şiddetli olmasının, küresel ısınma ve ekolojik dengedeki sarsılmadan bağımsız olmadığını vurgulamak gerek. Sorunun daha da boyutlanacağına dikkat çeken bilim insanları, hem 2004'te yaşanan Tsunami'nin hem Nergis Kasırması'nın küresel ısınmayla da ilgili olduğunu dile getiriyor.

Küresel ısınmanın gezegenimiz üzerindeki yaşam alanlarının geleceği açısından ciddi bir risk oluşturduğu, gelinen yerde emperyalist-kapitalist devletler tarafından da kabul ediliyor. Ancak ısı yükseliş hızının yavaşlatılması için en temel koşul kabul edilen atmosfere salınan karbondioksit oranının düşürülmesi de bu aynı devletler tarafından engelleniyor. Bu ise yeni Birmanya felaketlerine davetiye çıkartılması anlamına geliyor. Demek oluyor ki, kapitalist-emperyalist düzen “doğal afetler”den de sorumludur.

İnsan kıyımında kapitalizmin bir diğer suçu, Birmanya'daki askeri diktatörlüğün akıl almaz bir tutum içinde olmasıdır. Zira Hindistan'ın 48 saat önce kasırğa uyarısında bulunmasına rağmen cunta şefleri kılını bile kıpırdatmadı. Oysa 48 saat önlem almak yeterli bir süredir.

Hiçbir önlem almayan cunta şefleri, BM yardım kuruluşlarının, temiz su, yiyecek ve barınağa ihtiyaç duyan 2 milyon civarında insana malzeme taşımalarını da engelliyor. Hatta BM Dünya Gıda Programı, Yangon havaalanında 38 ton yardım malzemesine askeri cunta yetkilileri tarafından el konulmasının ardından yardımlarını bir süreliğine askıya almak zorunda kaldığını açıkladı. Yardım görevlilerine vize vermeyen cunta şeflerinin mahsur kalan insanlara kaydadeğer bir yardım göndermediğini bildiren ajanslar, yardım malzemesi taşıyan uçaklar ile bu malzemeyi dağıtacak ekiplerin komşu ülke Tayland'ın başkenti Bangkok'ta bekletildiğini bildiriyor.

Hatırlanacağı üzere Birmanya cuntası, 2004'teki Tsunami sırasında da yardım almayı reddetmişti.

Öte yandan sağlık uzmanları, felaketin üzerinden bir hafta geçmesine rağmen yardımların ve kurtarma çalışmalarının yetersizliği yüzünden Birmanya'da ishal ve sıtma hastalıkları başta olmak üzere ikinci büyük felaketin ortaya çıkabileceği uyarısında bulunuyor. İngiliz yardım kuruluşu Oxfam, mahsur kalan 2 milyon civarında kişinin hayatının muhtemel salgın hastalıklardan dolayı tehlikede olduğunu bildirdi. Oxfam bölge şefi Sarah Ireland, bir kamu sağlığı felaketi için “bölgede tüm koşulların mevcut olduğunu” söyledi.

Yardım örgütleri ise, Irawadi Nehri deltasında etrafları tuzlu sular ve cesetlerle çevrili halde bekleyen yüz binlerce kişiye, Birmanya ordusunun tek başına gıda, su ve tıbbi malzeme ulaştırmasının imkansız

olduğunu bildiriyor. Nitekim salgın hastalık tehlikesi altında bulunan Birmanyalılar da, ordunun kendilerine kayda değer bir yardım iletmediğini ifade ediyorlar.

Buna rağmen, yabancı ekipleri almak için hazır olmadıklarını söyleyen cunta şefleri, “*Uluslararası topluma yardımı için müteşekkirimiz, ancak bize yardım etmenin en iyi yolu personel gönderilmesinden ziyade malzeme şeklinde yapılması olacaktır*” diyorlar.

Birmanya halkının maruz kaldığı vahim durumu görüşmek için toplanan BM, cuntaya yardım geçişine izin vermesi için çağrıda bulunmakla yetindi.

“Uluslararası toplum” tarafından vaat edilen yardım miktarı da utanç vericidir. Zira 2 milyon insanın yarımında muhtaç durumda olmasına karşın, vaat edilen toplam yardım 28 milyon dolardan ibarettir.

Cunta şefi generaller ne çürüyen cesetlerle ne ölüm tehlikesine maruz durumda olan yüzbinlerce insanla ilgililer. Onlar, yetkilerini genişleten anayasa için referandum yapmakla meşguller. Cunta sözcüleri, “vatandaşlık görevi” diye tanımladıkları oy verme işlemine katılması yönünde çağrılar yaparak, tehditle halkı sandık başına taşdılar.

Cuntanın tutumu, '99 Marmara depremi sırasında işbaşında bulunan Ankara'daki sermaye hükümetinin taktiğine benziyor. O zaman işbaşında olan DSP-MHP-ANAP koalisyonu, emekçiler enkaz altından ceset toplarken, mezarda emeklilik yarasını meclisten geçirmişti. Birmanya'daki cunta şefleri de, onbinlerce

ceset sularında yüzer, 2 milyon insan cesetlerle çevrili alanlarda mahsurken anayasayı halka onaylatıyorlar.

Birmanya halkının maruz kaldığı felaketin tek sorumlusu askeri cunta değildir elbette. Zira 1962 yılından beri işbaşında bulunan bu cuntanın emperyalist güçlerle ilişkileri epey gelişmiştir. Ülkenin zengin petrol ve doğalgaz kaynaklarına sahip olması, büyük tekellerle de arasının iyi olmasını sağlıyor. Örneğin Çin, Hindistan gibi devletlerin yanısıra Total, Unocal, Halliburton gibi büyük enerji tekellerinin de bu ülkede yatırımları bulunmaktadır. Demokrasi ihraç etme iddiasındaki emperyalist güçlerin de Birmanya cuntasına bir itirazları yoktur.

Dolayısıyla, kitlesel kıyımlara davetiye çıkartan cunta şeflerinin yanısıra, kapitalist-emperyalist sistem de Birmanya halkının maruz kaldığı felaketten sorumludur.

Bilimsel teknik gelişimin düzeyi doğal olayların olası tahribatlarını asgariye indirmeye elverişlidir. Ancak kapitalist düzende öncelik insana değil, artı-değere el konulmasına verildiği için, halkların bu ve benzer felaketlerden kurtulması bir yana, daha ağır kayıplara yol açacak yeni felaketlere maruz kalmaları kaçınılmaz olmaktadır.

Ekolojik dengedeki sarsılmaya bağlı olarak yeni boyutlar kazanan “doğal afetler” sorunu, sosyalizm uğruna yükseltelen anti-kapitalist mücadelenin önemini bir kat daha arttırmıştır.

ODTÜ'de DEVRİM ateşi binlerle yakıldı!

Bundan 40 yıl önce ODTÜ Stadyumu'nun DEVRİM Stadı olarak anılmasını sağlayan DEVRİM yazısı dört devrimci ODTÜ öğrencisi tarafından stadyumun tribünlerine yazılmıştı. Aradan 40 yıl geçmesine rağmen ODTÜ bu yazıya sahip çıktığını yine gösterdi.

ODTÜ'de bahar şenliklerinin başlaması ile her yıl olduğu gibi stadyuma yürüyüş ve yazının mumlarla çim sahaya yazılması için bir eylem planlandı. Asılan afişlerle ve dağıtılan el ilanları ile tüm ODTÜ'lüler “Devrim” yazmaya çağrıldı.

7 Mayıs günü Fizik Bölümü'nün önünde toplanan yaklaşık 1.500 öğrenci ile devrim şehitleri için kısa bir anma yapılarak eyleme başlandı. Anmanın ardından, “*Ayaklar baş olacak! Tek yol devrim!*” ortak pankartı ile yürüyüş başladı.

Birçok topluluk pankartını açarak eyleme katıldı. “Dans edemeyeceksem, bu devrim benim devrimim değildir!”, “Yaşasın devrimci ODTÜ!/Yapı-Mimarlık Topluluğu”, “Rant için değil halk için kentsel dönüşüm!”, “TMMOB İMO Öğrenci Üyeleri/Genç-İMO”, “İrkçılığa-faşizme karşı birleşelim!”, “Faşizme geçit vermeyeceğiz!/Çağdaş Dans Topluluğu!”, “Yaşamak direnmektir!”, “Kapitalizm kirletir, nükleer öldürür!” pankartları açıldı.

Daha sonra sırasıyla Ankara Anarşist İnisyatifi, Ankara Gençlik Derneği, +İvme, Öğrenci Kolektifleri, DGH, DPG, TTB Tıp Öğrenci Kolu, Ekim Gençliği, Marksist Bakış, Genç Kurtuluş, Yurtsever Demokratik Gençlik, SGD, TKP pankart açarak eyleme katıldılar.

1.500 kişi ile başlayan yürüyüş şenlik alanı ve yurtlardan geçilmesinin ardından DEVRİM Stadyumu'nda son buldu. Stadyuma girilirken yaklaşık ikibin öğrenci vardı. Stadyuma girilmesiyle ortak pankart konser sahnesinin önüne asıldı. Diğer pankartlar da tellere asılarak Sevinç Eratalay konseri dinlenmeye başlandı.

Saat 19:30'u gösterirken, Sevinç Eratalay'ın da duyuru yapmasıyla, “ODTÜ'lüler sahaya, devrim yazmaya!” sloganları ile herkes sahaya çağrıldı. İlk önce saha ortasında buluşan grup elele tutuşarak büyük bir çember oluşturdu. Çim saha tamamen boşaltıldı. Ardından daha önce belirlenen noktalardan ipler geçilerek yazı tamamlandı. Üçbin kişi elindeki mumları yaktı. Eylem mumlarla Devrim yazısının yazılmasıyla son buldu. Ardından İnti-İlimani konseri başlatıldı. Hem Sevinç Eratalay konserinde hem de İnti-İlimani konserinde halaylar çekildi ve sloganlar coşkuyla atıldı.

Geçen yıllara göre daha da kitleselleşen Devrim yürüyüşü bu sene de büyük bir etki oluşturarak yapılmış oldu. Devrim yazısının yazılması sırasında içki içenlere ve satanlara müdahale edildi. Elleri şişelerle yazı yazmaya gelen hiç kimseye izin verilmedi. Yapılan uyarılar birçok öğrenci tarafından da destek gördü. DEVRİM'e ve devrim şehitlerine karşı saygısızlık olduğu ve yazının yazılmasında buna izin verilmeyeceği söylendi.

Genç Komünistler, “*Gençliğin devrimci hareketini yükseltmek için örgütlü mücadeleye!*” pankartı ve yaklaşık 35 kişi ile yürüyüşe katıldılar.

Bu yürüyüş bir kez daha gösterdi ki, devrim ateşi milliyetçiliğin ve şovenizmin yükseltildiği bu ortamda dahi güçlülüğünü koruyor ve geleceğe ışık tutuyor.

ODTÜ Ekim Gençliği

Lübnan'da derinleşen krizin gerisinde emperyalist-siyonist saldırganlık duruyor

Ortadoğu'daki güçlü direniş odaklarından birini barındıran Lübnan, emperyalist-siyonist güçlerin öncelikli hedeflerinden biri durumunda. Temmuz 2006'da Washington'daki savaş kundakçılarının talimatıyla Lübnan'a saldıran İsrail savaş makinesinin utanç verici bir hezimete uğraması, bu ülkedeki direnişi ezme girişimlerinin ilkini boşa düşürmüştü. Lübnan direnişi karşısında ciddi kayıplar veren İsrail ordusu, "yenilmez güç" iddiasını da geride bırakarak Lübnan'ı terk etmek zorunda kalmıştı.

34 gün süren saldırıda yenilen emperyalist-siyonist güçler, elbette kirli planlarından vazgeçemediler. Washington ve Tel Aviv'deki savaş kundakçılarının yeni planlar üzerinde çalışmaya başladığı, Ortadoğu'daki gelişmeleri analiz eden farklı çevreler tarafından dile getirildi. Bu arada İsrail savaş makinesi Filistin, Lübnan ve Suriye'ye dönük provokatif girişimlerini sürdürdü.

Lübnan hükümetinden direniş karşı yeni hamleler

"14 Mart ittifakı" olarak adlandırılan güçlerden oluşan Fuad Sinyora başkanlığındaki Lübnan hükümeti, peş peşe attığı iki adımla Hizbullah'a karşı yeni bir saldırı başlatma hazırlığı içinde olduğunu hissettirdi.

ABD işbirlikçisi 14 Mart'çıların son derece "cüretli" kabul edilen ilk adımı, Hizbullah'ın kurduğu telefon şebekesinin yasadışı ilan edilerek hedef alınması oldu. Hükümetin tutumunu açıklayan Enformasyon Bakanı Gazi el Aridi, "*Hizbullah'ın Lübnan toprakları üzerinde kurduğu telefon şebekesi yasadışı ve gayrimeşrudur. Ve bu şekilde, devletin egemenliğine ve kamu fonlarına da bir saldırıdır. Bu işe karışmış oldukları kanıtlanan birey kuruluş, parti ya da şirketlere karşı cezai kovuşturma başlatacağız. Hizbullah'ı korumanın bu gibi şebekeler kurulmasını gerektirdiği şeklindeki iddiayı ise reddediyoruz*" diye konuştu.

ABD işbirlikçisi hükümetin ikinci adımı, Hizbullah ile işbirliği yaptığı gerekçesiyle Beyrut Havalimanı güvenlik şefini görevden almak oldu. Sinyora hükümeti, kararını, sözkonusu görevlinin Hizbullah'ın havaalanına kamera sistemi yerleştirmesine izin verdiği iddiasına dayandırdı.

Krizin derinleştiği günlerde gerçekleşen genel grev

Sinyora hükümetinin Hizbullah şahsında direniş hedef alan adımları, aylardır devam eden Lübnan'daki krizi daha da derinleştirdi. Politik krizin yanı sıra son aylarda benzin ve gıda maddelerinin fiyatlarında da yüksek oranlı artışlar oldu. Yıllardır sabit tutulan asgari ücretin son aylardaki zamlarla iyice erimesi üzerine harekete geçen Genel İşçi Sendikaları Federasyonu (GFLU), asgari ücrete yüzde 300 oranında zam yapılmasını talep etti. Sinyora hükümeti, 200 dolar olan asgari ücreti 333 dolara yükseltebileceğini açıklamakla yetindi.

Hükümetin önerisine tepki gösteren sendika yönetimi, ücretlerde 1996'dan bu yana artış yapılmadığını, petrol ve gıda fiyatlarındaki artış nedeniyle reel ücretlerin gerilediğini söyleyerek,

asgari ücretin en az 600 dolar olması talebiyle genel grev kararı aldı.

Üyelerinin hayat şartlarını yükseltmek için mücadele ettiklerini ifade eden GFLU Genel Başkanı Gassan Ghosn, genel greve çıktıkları gün Beyrut'un merkezindeki el Hamra semti boyunca yürüyüş yapmayı planladıklarını, ancak hükümet yanlısı güçlerin tehditlerinden dolayı yürüyüşü iptal etmek zorunda kaldıklarını belirterek, Sinyora hükümetini işçileri bölmeye çalışmakla suçladı.

Genel greve destek veren Hizbullah tarafından yapılan açıklamada ise, GFLU'nun haklı talebinin desteklendiği vurgulanarak tüm Lübnanlılara greve katılma çağrısı yapıldı. Bu arada muhalefetteki Hristiyan Ulusal Özgürlük Hareketi (FPM) lideri Michel Aoun da, kitesine gösterilere katılma çağrısı yaptı. Sendikanın yürüyüşü iptal etmesine rağmen, muhalefet güçleri desteğinde alanlara çıkan işçiler, karşılarında hükümet destekçilerini buldu. Ortamın gergin olduğu günlerde gerçekleşen bu karşılaşmanın çatışmaya dönüşmesi kaçınılmazdı. Elbette genel grev çatışmanın nedeni değildi, ancak koşulları oluşan çatışmanın patlak vermesine vesile oldu.

"Savaş ilanı"na Hizbullah'tan sert yanıt!

Hükümetin saldırgan tutumuna sert tepki gösteren Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, iletişim ağını kapatma kararıyla ilgili açıklamasında, Hizbullah'a karşı savaş ilan edildiğini belirtti ve "*Hükümetin bu kararı direniş karşıdır, Amerika ve İsrail'in yararına*" dedi.

İletişim ağını kapatma kararının kaldırılmasını, görevden alınan Beyrut Havaalanı güvenlik müdürünün göreve iadesini talep eden Nasrallah, çatışmaya ancak bu talepleri kabul edilirse son vereceklerini söyledi.

Kısa sürede batı Beyrut'u kontrol altına alan Hizbullah'a bağlı güçler, 14 Mart'çı şeflerden Saad Hariri'ye ait Gelecek TV'yi de ablukaya aldı. Yine

Hariri'ye ait el Müstakbel gazetesinin binasını kısmen yakan direnişçiler, Hariri'nin radyo kanalını da susturdu.

Ölü sayısının 20, yaralı sayısının 100 olarak açıklandığı çatışmalar sonucu Lübnan limanı kapatılırken, uluslararası havaalanında hemen tüm seferler iptal edildi. Ordunun çatışmalarda taraf olmayı reddetmesi üzerine 14 Mart'çı şeflerden Hariri, yanlış anlaşılma olduğunu öne sürerek, Hizbullah liderlerine soruna birlikte çözüm üretme çağrısında bulundu. Hizbullah, ancak ordunun arabuluculuğuyla talepleri kabul edildikten sonra hükümetle anlaşarak güçlerini geri çekmeye başladı.

Fuad Sinyora başkanlığındaki gerici hükümetin Hizbullah'a karşı saldırıya geçmesi akılcı görünmüyor. Utanç verici bir yenilgiye yol açan çatışmalara davetiye çıkaran hükümetin böyle bir girişimde bulunması, ancak emperyalist-siyonist güçlerin teşvik ve desteği ile açıklanabilir. Nitekim çatışmalar başlar başlamaz, ABD ve İsrail Hizbullah'ın yanı sıra İran ve Suriye'yi hedef alan açıklamalarda bulunarak, bu kanlı girişimdeki iğrenç rollerini gizlemeye çalıştılar.

Şimdilik durulan çatışmalar, 1975'te başlayıp 15 yıl süren iç savaşın yeniden ateşlenme tehlikesinin varlığına işaret etti. Emperyalistler tarafından etnik, dinsel, mezhepsel parçalara ayrılan Lübnan'da 14 Mart'çıların ABD-İsrail ikilisiyle işbirliği içinde olması, iç çatışma tehlikesinin bu ülke halkları üzerinde dolaşmaya devam etmesine yol açıyor. Kendi güçlerine dayanarak direnişle hesaplaşmayı göze alamayan ABD işbirlikçilerinin Hizbullah'ın silahlı varlığından fazlasıyla rahatsız oldukları bilinmektedir. Bu ise, 14 Mart'çıların emperyalist-siyonist güçlerin planlarına alet olmaları riskini güncel tutuyor.

Lübnan halklarının bu belayı başlarından savabilmeleri için hem emperyalist-siyonist güçlere karşı kararlı direnişin sürdürülmesi, hem bu zorba güçlerin içerideki işbirlikçilerini dizginlemek için birleşik bir mücadelenin örülmesi gerekiyor.

Mayıs şehitleri Berlin'de anıldı!

'70'li yılların devrimci mücadelesinin simgesi olan Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarını anmak için 12 Mayıs günü Berlin'de bir etkinlik gerçekleştirdik.

Yaklaşık üç hafta afişleme, el ilanları ve ev ziyaretleri ile ön hazırlıklarını sürdürdüğümüz çalışmamızda geniş kitleleri hedefleyerek kapsamlı bir çalışma yürüttük. Türkiyeli'lerin yoğun olarak bulunduğu semtlerde 200 afiş ve 600 el ilanı kullandık.

Etkinliğimize saygı duruşuyla başladık. Ardından bir yoldaşımız '71 devrimci hareketinin tarihsel önemi ve bugüne olan etkilerini anlatan bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmadan sonra arkadaşlarımız hazırlamış oldukları şiirleri sundular. Ardından Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın son mektupları okundu. Programımıza bir dostumuzun sunduğu müzik dinletisi ile devam ettik.

Verdiğimiz aranın ardından '68 kuşağından dostlarımız şiir dinletisi ve anılarıyla programımıza katkıda bulundular. Ayrıca Denizler'in avukatı olan Halit Çelenk'in göndermiş olduğu destek mesajı etkinliğimizde okundu ve coşkuyla karşılandı. Ardından '71 devrimci hareketinin gelişim sürecini anlatan bir sinevizyon gösterisi gerçekleştirdik. Ozan Abbas'ın söylediği türkülerle programımızı kapattık. Etkinliğimize yaklaşık 60 kişi katıldı.

TKİP Berlin taraftarları

Taksim iradesi ve kararlılığı ile...

Piyasalaşan eğitime karşı mücadeleye!

1 Mayıs ülkenin dört bir yanında yaygın ve kitlesel eylemlerle kutlandı. Merkez illerden taşralara kadar yaygın eylemler gerçekleştirildi ve özellikle Kürt illerinde belirgin bir katılıma konu oldu. Ancak bu yılın 1 Mayıs'ında belirleyicilik taşıyan İstanbul Taksim çıkışıydı. Zira devletin de işçi sınıfının da gözü Taksim Meydanı'ndaydı. Ve İstanbul'da, gerek uygulanan devlet terörü gerekse de saatlerce süren kararlı direniş 1 Mayıs'a damgasını vurdu. Günler öncesinden başlayan tehditlere ve eylem günü gerçekleşen dizginsiz teröre rağmen, işçiler, emekçiler ve gençler saatlerce Taksim Meydanı'nı zorlayan eylemlerle mücadele kararlılıklarını ortaya koydular.

Taksim: Direniş ve kararlılık!

Bu yılın 1 Mayıs Taksim çıkışı devletin baskı, zor ve zorbalığına karşı kararlı bir direniş ve irade gösterisi olarak gerçekleşti. Günler öncesinden estirilen teröre rağmen yaygın ve kitlesel bir kararlılıkla Taksim Meydanı saatlerce zorlandı. Bu irade ve kararlılık önümüzdeki süreçte daha militan ve kitlesel çıkışların da moral olanaklarını oluşturmuş durumdadır. Zira geçtiğimiz yıl gerçekleşen işçi eylemleri, ardından SSGSS karşıtı eylemlilikler 2007 Taksim eyleminin dolaysız moral etkisini taşıyordu. Bu açıdan Taksim kararlılığı, yeni dönemde işçiler, emekçiler için olduğu kadar biz gençlik güçleri açısından da önemli bir moral kaynağı olacaktır.

Ancak daha önemlisi, Taksim eyleminde ortaya konulan kararlı duruş ve düşmanın üzerine yürüme iradesidir. Bu açıdan son dönem eylemlerinde sermaye devletinin psikolojik üstünlüğü önemli ölçüde kırılmıştır. Düşmanın üzerine yürüyen militan bir tarzın sendikal bürokrasinin tüm oyunlarına karşın Taksim 1 Mayıs'ına hakim kılınmış olması devrimci ve ilerici güçler açısından önemli bir kazanımdır. Kazanan devrimci irade ve kararlılık olmuştur. Şimdi bu eylemsel sürecin yarattığı moral kazanımları daha ileriye taşımak tüm ilerici ve devrimci güçlerin asli sorumluluğudur.

Bu eylemsel sürecin önemli yanlarından bir diğeri ise, tabanın etkin ve kararlı duruşu sayesinde başarılmış olmasıdır. Zira sendikalar başından beri bir uzlaşma arayışındaydı. Son bir haftalık süreç sendikal bürokrasi adına tavizler ve uzlaşma mesajları ile geçirilmişti. Devletin hiçbir uzlaşmaya yanaşmaması, öte yandan tabandaki mücadele azim ve kararlılığı, denilebilir ki sendikal bürokrasiye ve devlet terörüne rağmen eylemin gerçekleşmesini sağlamıştır. Bağımsız taban iradesinin başarısıdır bu. Ve öncesindeki eylemsel süreçlerden yansıyan mücadele kararlılığı Taksim 1 Mayıs'ına damgasını vurmuştur.

Gençlik özellikle bu deneyimin devrimci özünü kavramak durumundadır. Etkin bir taban iradesi sayesinde sağlanan bu başarı, hak gasplarına karşı önümüzdeki dönemin militan ve kitlesel eylemlerinin de habercisidir. Öyleyse bu sürece bizlerin de etkin bir taban çalışması ve doğru bir politik perspektifle hazırlanması ertelenemez bir sorumluluktur.

Kazanılan devrimci irade ve kararlılık, militan eylem dinamizmi yeni döneme daha güçlü ve etkili bir biçimde taşınmak zorundadır.

1 Mayıs eylemleri ve gençlik cephesi: Hedefsizlik ve örgütsüzlük

1 Mayıs süreci gençlik mücadelesinde de bir canlanmayı beraberinde getirmiştir. Ülkenin dört bir

yanında gençlik güçleri 1 Mayıs alanlarına çıkmıştır. Ancak bu çıkışlar iki önemli sorun ve zaafı da dolaysız olarak dışavurmuştur.

İlki eylem alanlarına gençlik cephesinden yansıyan gündem planındaki hedefsizliktir. Zira gençlik yaygın bir geleceksizlik ve işsizlik sorunu ile karşı karşıya bulunmasına, piyasalaşan eğitimin tüm sonuçlarıyla işçi ve emekçi çocuklarını vurmasına rağmen, gençlik hareketi bu gündemlerden süzülen hedefli ve politik bir çıkışı 2008 1 Mayıs'ında gerçekleştirilememiştir. Eylemlerde gençliğin güncel ve genel talepleri belirgin bir biçimde kendini gösterse de, hedefli ve programlı bir politik gençlik mücadelesi yönü eksik kalmıştır.

Bu durum elbette gençliğin halihazırdaki örgütsel dağınıklığının da dolaysız bir sonucudur. Zira böyle bir politik hedefle ancak birleşik bir örgütsel zeminde hareket edilebilir ve böyle bir birleşik örgütsel zemin gençliğin geniş kitlelerinin hareketini ve eylem dinamizmini canlandırabilir. Ancak bugün için böyle bir birleşik örgütlenme ve anlayıştan ne yazık ki gençlik mücadelesi oldukça uzaktır.

Politik bir hareket, bunun ürünü olan birleşik bir örgüt ve yaygın kitlesel militan eylemlilikler... Birbirini besleyen böyle bir diyalektik bütünlükle süreç örgütlenmediği koşullarda, gençlik mücadelesinde kalıcı ve dinamik bir gelişme ne yazık ki olanaksızdır. Bu açıdan sınıf mücadelesinin 2007 1 Mayısı sonrasında ortaya çıkardığı sonuçlar gençlik ve öznelere cephesinden doğru bir biçimde okunmak zorundadır.

Hareket, örgüt, eylem... Birleşik, militan ve kitlesel bir gençlik hareketi ancak böyle sağlanabilir.

Bu yılın 1 Mayıs eylemleri açısından bir diğer önemli veri, özellikle ODTÜ öğrencileri cephesinden örgütlenen 1 Mayıs sürecidir. Bu deneyim gerek ilerici öznelere ilgili yereldeki birleşikliği, gerekse ortak çalışma ve eylemli ön süreciyle, gençlik hareketi açısından yerel düzeyde yürünmesi gereken yolu göstermektedir. Elbette hareketin yerel sonuçlarını kalıcılaştırmak ancak bu sonuçların örgütsel ve politik planda kalıcılığıyla sağlanabilir.

Genç-Sen'i ciddiye alma olanakları gün geçtikçe tükeniyor!

“Asla yalnız yürümeyeceksiniz!” sloganı ile yola çıkan Genç Sen'in 1 Mayıs eylemlerine gözle görünür ve ciddiye alınır bir katılımı ne yazık ki olmamıştır. Katılımın sınırlı bir biçimde sağlandığı alanlarda ise bu, devrimci Genç-Sen'lilerin etkin müdahalesi ile gerçekleşmiştir.

Bu durum Genç-Sen'in ciddiyetini tartışmalı hale getirmiş bulunuyor. Zira bir örgütlülük düşününüz ki, onlarca siyasal örgütün katılımı ile kuruluyor, aylar öncesinde genel kurulunu gerçekleştiriyor. Ve ardından örgütlenme süreçleri ve toplantılar... Buna rağmen 1 Mayıs sürecin yansıyan tam bir zayıflık tablosudur.

Koltuk kapma sevdalıları liberal gençlik grupları temsilci seçimlerinde gösterdikleri ilginin ne kadarını 1 Mayıs ve önceleyen süreçte göstermişlerdir?

Tüyük tartışmalarında “tüzüğe uymak zorundasınız” diyenler, 1 Mayıs sürecine Genç-Sen'in etkin katılımı için ne kadar çaba ve emek harcamışlardır?

Açıkça ifade ediyoruz: Pazarlıklar bitmiş, koltuklar paylaşılmış ve tabela kurulmuştur. Ancak gençlik hareketi bu tartışmalarda hiçbir yerde durmamaktadır. Genç-Sen'den 1 Mayıs sürecinde yansıyan tümüyle budur.

Elbette bu durum 1 Mayıs öncesinde belirgin bir biçimde kendini göstermekteydi. Karşımızda tüzüğün

yaşamla uyum sağlamayan maddelerini cahilce bir inanmışlıkla savunanlar, 1 Mayıs sürecinde Genç-Sen ve birleşik örgütlenme sürecini yüzüstü bırakmışlardır.

Burada tek ölçüt elbette eylem alanlarından yansıyanlar değildir. Yaklaşık 1.5 ay önce alınan kampanya kararı bugün yüzüstü bırakılmış durumdadır. Önemli bir adım olabilecek Üniversite Sosyal Forumu salt bir panel söyleşi haline getirilmiş, ön süreci tümüyle boş bırakılmıştır. Bu sürecin sorumluluğunu üstlenmesi gereken Genç-Sen içindeki liberal blok ise tüm bu dönemi seçimlere ve alanlardaki devrimci etkimizi sınırlamaya harcamıştır.

Bu durum bir kez daha sorun üzerine ciddi bir biçimde düşünmeyi zorunlu kılıyor. Öncelikle sürecin aktivistleri bu deneyimi ne kadar ciddiye alıyorlar. Zira anlamlı bir başlangıç yaptıkları bir dizi üniversitede - yüzlerce üyesi bulunan- bugün on kişilik toplantıları ancak yapılabilmektedir. Bu sonucun tüm sorumluluğunu, Genç-Sen'i mücadele dışı bürokratik bir örgüt haline getirmeye çalışan anlayışlar taşımaktadır.

Sürecin bir diğer sorumlusu ise elbette ki devrimci öznelere. “Sendikal örgütlenme reformizmle mücadele alanı değildir” gibi anlaşılması zor argümanlarla yol yürüyenler, ortaya çıkan sonucu tekrar düşünmelidirler. Bu sonucun reformizmin örgütte yarattığı tahribattan kaynaklandığını kavrayamayan bir yaklaşımın, bunun karşısında ilkesel bir mücadeleyi devrimci bir temelde örgütlemeyen bir anlayışın “devrimci sendikal arayışlarının” gideceği yer reformizmle uzlaşma olabilir ancak.

Komünistler yaşanan tüm süreci etkili ve soğukkanlı bir biçimde gözden geçireceklerdir. Burada öncelikli kıstasımız mevcut durumda örgütün birleşik mücadele açısından ne kadar olanak taşıdığına, ötesinde de hareketin ihtiyaçlarına ne kadar yanıt verdiği ve vermeye çalıştığı olacaktır.

Genç-Sen üzerinden bürokratik ve yozlaşmış bir tabela çıkarmak düşünülüyorsa eğer, genç komünistler uğursuz sürecin bir parçası olmayacaklardır.

Piyasalaşan eğitime karşı etkili bir mücadele odağı oluşturmak için!

Güncel planda tüm bir dönem ve elbette 1 Mayıs süreci bir kez daha, politik müdahalenin kitlesel bir mücadele için belirleyici önemini göstermiş bulunuyor. Öyleyse öncelikli sorun, piyasalaşan eğitime ve güncel sonuçlarına karşı etkili birleşik bir mücadele sürecini soluklu bir biçimde örgütlemekten geçiyor. Bu başarılamadığı koşullarda, ötesinde yapılan herşey hedefsiz ve etkisiz kalmaya mahkumdur.

Genç komünistler bu dönemin ortaya çıkardığı onlarca politik ve örgütsel kazanımla yeni dönemde birleşik ve eylemli bir politik gençlik mücadelesinin olanaklarını her alanda oluşturmaya çalışacaklardır. Bugün ve gelecekte ortaya çıkan her olanağı bu hedefle ele alacak ve değerlendireceklerdir.

Gençlik mücadelesi artık sınırlarını kırmak zorundadır. 2008 1 Mayıs'ının ortaya çıkardığı sonuçları, hedefli bir politik süreçle, birleşik bir örgüt ve güçlü, kitlesel ve coşkulu bir eylemsel süreçle bütünleştirebildiğimiz koşullarda, gençlik mücadelesi üzerindeki ölü toprağı atacaktır.

Öyleyse, 2009 1 Mayıs'ına bugünden, birleşik hareket, örgüt ve eylem parolası ile etkin bir biçimde hazırlanmalıyız.

(*Ekim Gençliği'nin Mayıs '08 tarihli 109. sayısından alınmıştır...*)

TC ve Güney ilişkilerinde yeni durum

M. Can Yüce

3 Kasım Washington Mutabakatı'ndan sonra "PKK'ye karşı mücadele" gerekçesiyle Güney Kürdistan'a belli aralıklarla hava operasyonları yapıldı. Bir kez de bir hafta süren, ama sonuçları itibarıyla fiyaskoyla sonuçlanan Zap alanına bir kara operasyonu gerçekleştirildi. Bu saldırı hareketleri ve bombardımanların ABD'nin onayı ve istihbarat desteği ile yapıldığı bilinmektedir. Yapılan resmi açıklamalarda bu çok net olarak görülmektedir.

Gelinen noktada sorulması gereken soru şu: Bu ABD destekli askeri operasyonların politik hedefi neydi? PKK'yi askeri ve politik olarak tasfiye etmek mi? Yoksa Güney Kürdistan yönetimini dize getirmek, teslim almak mı?

Öyle ya, "savaş, politikanın şiddet araçlarıyla devamı" olduğuna göre, dağların taşların bombalanması, köylerin yerle bir edilmesi boşuna mıydı?

Bu can alıcı soruların yanıtları 3 Kasım'dan sonra meydana gelen gelişmelerin içinde var. Kısaca bakmakta yarar var. TC devleti ve onun esas iktidar gücü ordu, Güney Kürdistan yönetimini, Federe Kürdistan'ı tanımama yönünde özel bir çaba gösteriyor, ona göre bir dil kullanıyordu. Yine Güneyi kendileri için gelmiş geçmiş en büyük tehdit olarak değerlendiriyordu. Güneyde bir Kürdistan'ın kurulmuş olmasını, oradaki yönetimden ve onun çizgisinden bağımsız olarak böyle görüyordu. Bu resmi çizgi, bugün de geçerlidir! Ama şunu çok net gördükler:

ABD'nin Irak ve Güney politikasına rağmen Federe Kürdistan'ı askeri güçle ortadan kaldıramayacaklar, yine ABD'ye rağmen Güneyi işgal edip uzun süre bu işgali sürdüremeyecekler... Güneydeki devletleşme olgusu, bunu besleyecek Kerkük sorunu ve daha dik durmaya çalışan Barzani ve Güney yönetimi etkeni işlerini zorlaştırıyordu. Bu noktada PKK'nin Güneydeki varlığı, kendileri için önemli bir gerekçe ve fırsattı. Bu noktadan saldırdılar, siyasal ve diplomatik girişimlerini bu noktada yoğunlaştırdılar...

Güneyin geleceği ve Irak'ın yeniden yapılandırılmasında mutlaka bir etki ve güç sahibi olmak istiyorlardı... 3 Kasım Mutabakatının en can alıcı noktası burasıdır!

Yoksa tek başına PKK'nin askeri ve politik tasfiyesi stratejik ve taktik hedeflerinde yoktur; ama onun üzerinden Kuzeydeki ulusal kurtuluş dinamik ve güçlerini kontrol altında tutmak, gelişmesini sınırlandırmak ve psikolojik üstünlüğü hep elinde tutmak hedefleri de var.

3 Kasım Washington Mutabakatı'ndan sonra Güneyi bombalama operasyonları başladı. Buna karşılık Barzani ve Güney yönetiminin tepkisi "görece" daha sert oldu. Ancak süreç içinde operasyonlar arttıkça bu tepkilerin yumuşadığı ve en son 1 Mayıs Kandil operasyonunda ise tümünden kesildiği görülmektedir. Dahası Türk Genelkurmayı bu "üslup" değişikliğini olumlu karşıladı. Farklılık sadece üslupta değil, Kerkük sorununda TC'nin tezlerine yaklaşan bir tutum içine girmeleri, PKK'ye karşı ortak politika oluşturma ve birçok alanda işbirliği yapma noktalarına kadar yansdı...

Peki, bu tutum değişikliğini, TC'yi hoşnut eden bu gelişmeleri neyle açıklamak gerekir? Bu sorunun yanıtını ancak "ABD destekli askeri operasyonların politik hedefi neydi" sorusunun yanıtıyla birlikte verebiliriz. İşte o zaman gerçekliği ana halkasında

yakalama şansını elde ederiz.

Hiç kuşkusuz, ABD destekli askeri operasyonların politik hedefi en başta Güney yönetimiydi, onu teslim almak, kendi istediği çizgiye çekmek, böylece Güneyi sınırlandırmak ve diğer parçalara olan etkisini en alt düzeye çekmek, hatta tersine çevirmek; Kerkük sorununun çözümünü kendi stratejik hedeflerine göre bağlamak ve genel anlamda Irak politikasında söz ve etki sahibi olmak... İşte, askeri operasyonlardan beklediği politik hedeflerin en genel özeti budur!

Gelinen noktada TC, bu hedeflerinde önemli ölçüde başarılı olmuştur. Barzani ve Güney yönetimi, 3 Kasım'la birlikte önce ABD karşısında, sonra operasyonların basıncıyla TC karşısında güç, etki ve ağırlıklarını yitirmiş ve TC'nin dayatmalarına boyun eğmişlerdir. Bu gerileme ve boyun eğişin nerede duracağı, daha doğrusu durup durmayacağı koca bir soru işaretidir. En genel çizgileriyle bu soru işaretinin yanıtı bellidir. Yani bağımsız bir eksen ve çizgisi olmayan bir politik gücün "büyüklerin" ayak oyunları karşısında ayakta kalma şansı yoktur! Özel savaş kalemlerinin de sık sık vurguladığı gibi, "zor, oyunu bozmuştur", yani askeri operasyonlar irade kırma ve teslim alma, politik hedeflerini dikte ettirme işlevini görmüştür!

Yine içte halkın ve ulusal çıkarların gerektirdiği çok yönlü inşa politikalarını geliştirmek yerine, kendi dar grup, aile ve bireysel kasalarını doldurma çabası içinde olan yönetici elitin yabancı zor ve şiddet karşısında ulusal bir duruş, başı dik bir tutum sergilemesi mümkün değildir. Hele geleneksel çizgisi ve pratiği başka eksenlere dayanan ve bu sayede etki sahibi olmayı öngören bir siyaset anlayışının başını hep yükseklerde tutması mümkün değildir.

Peki, TC'nin dayatmalarına boyun eğmek, onu memnun eden bir politik duruşa gelmek Güney ve onun yönetici partileri için bir çözüm mü, bir gelecek mi vaat ediyor? TC için onlar ne ifade ediyorlar? Kullanılması gereken, işi bittikten sonra başları kopartılıp çöpe atılması gereken "aşiret liderlerinden" başka bir şey ifade ediyorlar mı? TC ile bu "yakınlaşma" ve "işbirliği" çizgisi, Güney Kürdistan Federe Devleti'nin içini boşaltmayacak mı, federasyonu bir kabuğa çevirmeyecek mi? Bunları görmek için büyük "siyasi deha" olmaya gerek var mı? En sıradan politik düşünme ve tahlil gücüyle bu gerçekleri kavramak çok mu zor?

Elbette değil, alışkanlıkların gücü müthiş bir

güçtür, yabancı güçlere dayanarak siyaset yapma ve siyasal güç olma çizgisi bir alışkanlığa dönüştü. Biraz kendi ayakları üzerinde durma şansı ve fırsatı belirdi, ama zor karşısında bu da yitiriliyor...

PKK'ye karşı mücadele bahanesiyle TC'nin uyguladığı zorbalık çizgisine boyun eğiş, her şeyden önce boyun eğenleri vuracak bir silahtır! Bu silahın hedefinde Güney Kürdistan'ın federe devlet yapılanması var, onun bütün Kürdistan parçalarında ve Kürdistan halkında yarattığı "bağımsızlaşma ve özgürleşme" umudu, heyecanı ve tetikleyici yönleri var.

Savaş, işgal yapmadan, düşman ordularını meydan muharebelerinde bozguna uğratmadan da temel politik hedeflerine varabilir. Savaş, zorla bir iradeyi, bir politikayı dikte ettirme hareketidir, bu amaç bazen tehdit ve "mevzileri yumuşatma" aşamasında bile gerçekleşebilir! TC, Güney operasyonlarında bu amacına önemli ölçüde varmıştır.

Genelkurmay'ın "övgülerine" mazhar olan Barzanilerin, Kuzey Kürdistan'ı, Doğu ve Doğu-Batı Kürdistan'ı etkileme, onlar için "ulusal figür" olma şansları olabilir mi? Ya Güney'in kendisinin federal yapısından geriye ne kalır?

Kısacası TC ile işbirliği, sadece siyasal miyopluk değil, en yumuşak yorumla baltayı kendi ayağına vurmaktan başka bir şey değildir!

3 Kasım'dan bu yana, Güneye gerçekleştirilen her operasyondan sonra Güney yönetiminin politik ağırlığından geriye ne kaldı?

Peki, Kerkük referandumu ne oldu? Güney yönetimini gözü kapalı destekleyenlerin aklına bu soru geliyor mu, geliyorsa sesli bir biçimde Güney yönetimine söyleyebiliyorlar mı? Kerkük'süz bir Güney Kürdistan nedir? Hani, Kerkük Kürdistan'ın kalbiydi? Peki, şimdi sökülüp atılmak istenen bu kalp için ne yapmayı düşünüyorsunuz?

İşin özü şu: Birçok açıdan Güney'in ufukları karartılıyor. Güneyin iktidar partileri, anlaşılan o ki, geçmiş pratiklerinden gerekli dersleri çıkarmamışlardır! TC'nin kendilerine ördükleri tuzakları ya görmek istemiyorlar, ya da çaresizleri oynayıp geçmişlerinin uğursuz geleneklerini yeniden üretmekten medet umuyorlar! Ama her ikisinin de ucu karanlığa çıkıyor, hem de zifiri karanlık...

Bunun Kuzey'e yansımalarını ve etkilerini de bir sonraki yazımızda ele almaya çalışacağız...

13 Mayıs 2008

Kaypakkaya Köln'de anıldı!

MKP tarafından organize edilen Kaypakkaya ve Mayıs şehitlerini anma gecesi 10 Mayıs 2008'de Köln'de yapıldı.

Kültürel bölümde Grup Munzur, Emekçi, Ahmet Aslan, İlda Simonian, Grup İsyen, sinevizyon ve tiyatro yer aldı. Haluk Gerger, Muzaffer Oruçoğlu, Yek-Kom temsilcisi, DHP temsilcisi, AABF temsilcisi birer konuşma yaptılar.

Geç saatlere kadar süren geceye, Köln'deki TKİP taraftarları olarak biz de katıldık, stand açtık ve partimizin yurtdışı örgütü adına bir mesaj sunduk. Gece, A. Aslan'ın söylediği Zazaca parçalarla sona erdi.

Köln'den TKİP taraftarları

Sitemizin Nisan ayı rakamları...

Bahar hareketliliğinin rakamlara yansımaları sürüyor...

Tabellarische Darstellung				
vom 1. April 2008 bis 30. April 2008				
Datum	KW	Tag	Besucher	
1.4.2008	14	Dienstag	9.842	
2.4.2008	14	Mittwoch	7.259	
3.4.2008	14	Donnerstag	6.394	
4.4.2008	14	Freitag	7.298	
5.4.2008	14	Sonntag	7.836	
6.4.2008	14	Montag	8.139	
7.4.2008	15	Dienstag	8.184	
8.4.2008	15	Mittwoch	7.897	
9.4.2008	15	Donnerstag	6.999	
10.4.2008	15	Freitag	6.115	
11.4.2008	15	Sonntag	6.120	
12.4.2008	15	Montag	6.731	
13.4.2008	15	Dienstag	7.104	
14.4.2008	16	Mittwoch	7.412	
15.4.2008	16	Donnerstag	8.188	
16.4.2008	16	Freitag	6.920	
17.4.2008	16	Sonntag	6.375	
18.4.2008	16	Montag	6.072	
19.4.2008	16	Dienstag	6.691	
20.4.2008	16	Mittwoch	6.857	
21.4.2008	17	Donnerstag	7.391	
22.4.2008	17	Freitag	7.004	
23.4.2008	17	Sonntag	6.925	
24.4.2008	17	Montag	6.328	
25.4.2008	17	Dienstag	6.628	
26.4.2008	17	Mittwoch	6.388	
27.4.2008	17	Donnerstag	6.828	
28.4.2008	18	Freitag	7.282	
29.4.2008	18	Sonntag	8.208	
30.4.2008	18	Montag	7.859	
Insgesamt: 213593 Besucher				

Tabellarische Darstellung				
vom 1. April 2008 bis 30. April 2008				
Datum	KW	Tag	Sitenaufrufe	
1.4.2008	14	Dienstag	28.112	
2.4.2008	14	Mittwoch	22.615	
3.4.2008	14	Donnerstag	24.667	
4.4.2008	14	Freitag	22.880	
5.4.2008	14	Sonntag	27.561	
6.4.2008	14	Montag	26.187	
7.4.2008	15	Dienstag	25.601	
8.4.2008	15	Mittwoch	29.169	
9.4.2008	15	Donnerstag	31.882	
10.4.2008	15	Freitag	27.288	
11.4.2008	15	Sonntag	19.128	
12.4.2008	15	Montag	23.136	
13.4.2008	15	Dienstag	22.693	
14.4.2008	16	Mittwoch	23.421	
15.4.2008	16	Donnerstag	26.025	
16.4.2008	16	Freitag	24.288	
17.4.2008	16	Sonntag	17.269	
18.4.2008	16	Montag	17.145	
19.4.2008	16	Dienstag	24.292	
20.4.2008	16	Mittwoch	23.405	
21.4.2008	17	Donnerstag	30.082	
22.4.2008	17	Freitag	19.367	
23.4.2008	17	Sonntag	25.881	
24.4.2008	17	Montag	17.780	
25.4.2008	17	Dienstag	31.888	
26.4.2008	17	Mittwoch	23.818	
27.4.2008	17	Donnerstag	21.786	
28.4.2008	18	Freitag	26.434	
29.4.2008	18	Sonntag	23.615	
30.4.2008	18	Montag	27.534	
Insgesamt: 725045 Seitenaufrufe				

“Bahar hareketliliğinin yarattığı politik ilgi yoğunlaşması sitemizin izlenme rakamları üzerinden de kendini belirgin biçimde gösteriyor”, demiştik bir önceki ayın rakamlarını sunarken. Aynı eğilimi Nisan ayında da görüyoruz. Sitemizi giderek daha çok sayıda kişi ziyaret ediyor. Ziyaretçi sayısı bakımından Mart ayı rakamları tüm yayın dönemimizin en yüksek rakamları idi. Şimdi bu rakamlar Nisan ayı rakamları tarafından aşılmış durumda. Bu eğilim Mayıs ayının geride bıraktığımız ilk 10 gün içinde de artarak sürüyor.

***

Nisan ayı rakamları, ziyaretçi sayısı ve bakılan sayfa bakımından sırasıyla şöyle:

Mart ayında (31 gün üzerinden) **206.914** olan toplam ziyaretçi sayısı, **Nisan** ayında (30 gün üzerinden) **213.593**'e çıkmış bulunuyor. Buna göre, **Mart** ayında **6.675** olan günlük ortalama ziyaretçi sayısı, **Nisan** ayında **7.120** olarak gerçekleşti. Gerek aylık toplamda ve gerekse günlük ortalama belli bir yükseliş söz konusu.

Fakat aynı görece artış görülmeyen sayfa sayısı üzerinden göremiyoruz. Tersine, bu rakamda çok hafif de olsa bir düşüş var. **Mart** ayında görülmeyen sayfa sayısı aylık toplam olarak (31 gün üzerinden) 768.901 ve günlük ortalama olarak **24.803** idi. Nisan ayında bu rakamlar aylık toplam olarak (30 gün üzerinden) **725.545**'e ve günlük ortalama olarak **24.185**'e düşmüş bulunmaktadır.

Girişte de belirtmiş bulunduğumuz gibi bahar hareketliliğinin rakamlara yansımaları Mayıs'ın ilk 10 günü üzerinden de sürüyor, fakat siyasal yaşama günlük ilgiyi olağanın üzerinde artıracak özel gelişmeler olmazsa eğer, **Mayıs**'ın ikinci yarısından başlayarak rakamların görece olarak düşmesi bizim için sürpriz olmayacaktır. Bu beklenti özellikle görülmeyen sayfa için geçerli. Zira ziyaretçi siteye günlük ilgisini kaybetmese bile olayların yoğunluğundaki azalmaya bağlı olarak özel bir ilgiyle bakacak daha az şey bulabilmektedir.

***

Nisan ayına ilişkin tablo ve grafikleri aşağıya alıyoruz. Her zamanki gibi tüm bir yayın dönemimize ilişkin rakamların karşılaştırmalı sunumunu veren tablolar ile birlikte...

Yıl üzerinden geride kalan ilk 4 ayın toplu tablosunu ise grafik ve rakam olarak bir arada olmak üzere yukarıda sırasıyla vermiş bulunuyoruz.

Eğitim-Sen 3. Olağan Genel Kurulu...

İlkesiz ittifaklar kısılcacındaki Eğitim-Sen güç kaybediyor!

Eğitim-Sen 3. Olağan Genel Kurulu 9-11 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşti. İlk gün demokratik kitle örgütü ve partilerin temsilcileri genel kurulu selamlayan konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda ağırlıklı olarak mevcut siyasal tablo üzerine tespitler, birleşik mücadele çağrısı ve yer yer çatı partisi öne çıktı.

İkinci gün Sami Evren'in konuşması ile başladı ve Türkiye'nin dört bir yanından gelen delegelerin konuşmaları ile sürdü. Gruplar arası tartışmalar, özellikle de ÖDP içerisindeki iki farklı grubun birbirlerine karşı yürüttükleri tartışmalar öne çıktı.

İlk konuşmacı olan Sami Evren, son üç yıllık süreçte KESK'in yaşadığı zayıflamayı vurguladı. Nicel zayıflamanın dışında inisiyatif ve önderlik planında da yaşanan zayıflıkları örnekleyerek isim telaffuz etmeden İsmail Hakkı Tombul çizgisini eleştirdi. Son olarak 1 Mayıs eylemi üzerinden de emek mücadelesinde temel bir inisiyatif olması gereken KESK'in Türk-İş'in inisiyatifi altında hareket ettiği vurgulandı. Farklı delegelerin de bu doğrultuda eleştiriler oldu. Taksim ısrarından her an yüzgeri edebilecek Türk-İş çizgisine karşı alternatif bir çizgi, plan ve bakış oluşturulmadığı, Türk-İş'in eylemi satmasının ardından bağımsız bir iddia ve pratik üretilemediği ifade edildi.

Evren'in ardından çeşitli illerden gelen delegeler söz aldılar. Anadilde eğitim sorununa, 1 Mayıs 2008'e değindiler, KESK'in çizgisini eleştirdiler. Koltuk rekabetinin sınıf çıkarlarının önüne geçtiğini, bürokratik bir işleyişin hakim olduğunu dile getirdiler.

Yaklaşık 130 delege söz almak için adımı yazdırdı. Bu bir yönüyle tabanın sesini ifade etme ihtiyacını gösteriyordu. Buna rağmen konuşmalara ilgi son derece düşüktü.

Delegelerin ardından söz Alaattin Dinçer'e verildi. Dinçer Eğitim-Sen'e yöneltilen eleştirilere yanıt verdi. Kadın kotasına dair düşüncelerini ifade etti. Kürt sorununa dair yapılan tartışmalara yanıt olarak “demokrasi sorunu, özünde Kürt sorunu, laiklik gibi sorunların çözüm merkezleri siyasettir” dedi. Anadilde eğitim maddesinin tüzükten çıkarılmasına yönelik eleştirileri, “ya örgütü kapattıracaktık, ya da bu maddeyi bir süre erteleyecektik” diyerek geçiştirdi. Fiili-meşru mücadele hattı ile ilgili, “Eğitim-Sen her zaman kararlı, iddialı eylemler gerçekleştirmiştir, eleştirenler fiili-meşru mücadeleden neyi kastediyorlar merak ediyorum” dedi. Seçimlerin koltuk kapma yarışına döndürülmesi ile ilgili eleştirileri, yaşananların normal olduğunu söyleyerek yanıtladı. Konuşmasının sonunda, yeniden bir MYK seçileceğini, kendilerinin aday olamayacağını belirtti.

Genel kurulun son günü seçim yapıldı. Devrimci Sendikal Dayanışma (İsmail Hakkı Tombul tarafından desteklenen DSD listesi), Emek Hareketi (EMEP) ve Sendikal Birlik'in bir kısmının yer aldığı liste ile Devrimci Sendikal Dayanışma (Alaattin Dinçer tarafından desteklenen DSD listesi, Demokratik Emek Hareketi, Devrimci Öğretmen, Sendikal Birliğin bir kısmı ve HÖC'ün yer aldığı iki ayrı liste seçime girdi. 524 delegenin 517'sinin katıldığı oylama sonucu ikinci liste yönetime seçildi.

Mücadele Postası

Kolektifler'den Dolmabahçe yürüyüşü!

Öğrenci Kolektifleri, Denizler'i anmak için 10 Mayıs günü Taksim AKM önünden Dolmabahçe'ye yürüdü.

Değişik pankart ve dövizlerin açıldığı yürüyüş ve eylem boyunca sloganlar coşkuyla atılırken, Gündoğdu, Dev-Genç ve Çav Bella marşları söylendi.

Tüm kitle Dolmabahçe'ye ulaştığında program başladı. Mihri Belli, Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nun ardından KTÜ Öğrenci Kolektifleri ve Liseli Genç Umud adına konuşmalar yapıldı.

Söylenen Dev-Genç Marşı'ndan sonra eylem sona erdi. Halkevleri, Eğitim-Sen ve DİSK'in de destek verdiği eyleme 500'ü aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tersane değil mezarlık!

Geçtiğimiz haftalarda tersane işçilerine destek amaçlı Kadıköy'den Tuzla tersanelerine yürüyen Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, 10 Mayıs günü öğlen saatlerinde Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla, 9 Mayıs'ta Selah Tersanesi'nde yaşanan iş cinayetini protesto ettiler.

"Kaza değil, cinayet!", "Tersane değil, mezarlık açılsın!", "Türkiye Tuzla olmasın!", "İzzet Güder insandır, ayın kurbanı değildir!", "Ölüseviciler hesap versin!", "Ölüm ortalaması yakalandı, peki önlem ortalaması!", "Kan parası pazarlığı nasıl gidiyor!" dövizlerinin açıldığı eylemde yapılan açıklamada, GİSBİR'in işçi ölümlerine ilişkin yaptığı "Tuzla tersanelerindeki ölümler dünya ortalamasının altında" sözü eleştirilerek, "GİSBİR'in işçilerine vaat ettiği özgürlük açıklıktan fazlası değil. Tuzla tersanelerinde hiçbir tercih yaşama çıkmıyor" denildi.

Açıklama, öğrencilerin susmayacakları ilanıya son buldu. Açıklamaya Limter-İş üyeleri de katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

MSGSÜ'de alternatif şenlik!

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi öğrencileri olarak okulumuzdaki girişin ücretli olduğu ve içeride hayli yüksek fiyatlara satılan tüketim ürünlerinin yer aldığı şenliğe tepki olarak, 7 Mayıs günü Beşiktaş Fen-Edebiyat Fakültesi'nde,

sponsorların olmadığı ve paranın geçmediği bir şenlik düzenledik.

Okulumuz öğrencilerine ait fotoğraf sergisini şenlik alanı olarak düzenlediğimiz Fen Edebiyat binasının giriş katına asarak şenliğe başladık. Ayrıca sergide Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan gibi devrimci önderlerin fotoğraflarına yer verdik. Herkesin hazırlayıp getirdiği yiyeceklerle ortak soframızı oluşturduk. Okuldan ve diğer üniversitelerden arkadaşlarımızın düzenlediği müzik dinletileriyle birlikte şarkılar söyleyip halaylar çektik. Çok kısa sürede organize edilmesine rağmen şenliğe katkı ve katılım oldukça yoğun oldu. Şenliğimizi, gelecek sefer daha kapsamlı ve organize bir şenlik yapma kararıyla sonlandırdık.

MSGSÜ Ekim Gençliği

İzmir LGP baskıları protesto etti...

İzmir Liseli Gençlik Platformu 9 Mayıs günü İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nde gerçekleştirdiği basın toplantısı ile kendilerine yönelen baskıları protesto etti.

İzmir LGP aktivistlerinin çeşitli kereler maruz kaldığı baskı ve engellemelerin teşhir edildiği açıklamada bu saldırılar örneklerle aktarıldı.

Basın açıklaması şu sözlerle sona erdi: "Biz İzmir Liseli Gençlik Platformu'ndan lise öğrencileri buradan bir kez daha şunu ifade etme gereği duyuyoruz. Mücadelemiz İzmir'deki işçi ve emekçi çocuklarının her türlü talebini eksen alan meşru bir mücadeledir. Kullanmaya çalıştıklarımız en temel demokratik haklarımızdır. Ancak tüm bunlara bile gözü dönmüş bir şekilde saldıran kolluk güçlerine defalarca tekrarladığımız üzere verebileceğimiz tek cevabımız vardır: Ticari eğitime, baskıcı disiplin yönetmeliklerine, anti-bilimsel ders müfredatlarına ve gerici kadrolaşmaya, ÖSS benzeri sınıfsal eleme sınavlarına, emperyalist işgallere, estirilen faşist rüzgâra karşı daha çok mücadele!"

Kızıl Bayrak / İzmir

Karakoldaki işkence protesto edildi!

8 Mayıs gecesi Çiğli'nin Güzeltepe Mahallesi'nde bulunan Şehit Erdal Kılıç Karakolu'nda gözaltına alınan Kahraman Kanat (15), Düzgün Öncü (17), Vedat Öncü (17) işkenceye uğramıştı. İşkenceyi protesto etmek ve polisler hakkında suç duyurusunda bulunmak için 12 Mayıs günü polis karakolu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasını Çiğli Halkevi Başkanı okudu. Çeteler, mafyalar sokaklarda dolaşırken polis karakolunda üç gence yapılan faşizan uygulamalar protesto edildi. Sorumlu polislerin ve Çiğli Emniyet Müdürü'nün görevden alınması ve karakolun kapatılması istendi.

Açıklamanın ardından işkenceye uğrayan gençlerden Kahraman Kanat'ın babası Mehmet Kanat konuştu, ardından işkenceye uğrayan gençlerden Düzgün Öncü yaşadıklarını anlattı.

Öncü açıklamasında, 8 Mayıs gecesi 23.15 sıralarında karakolun önünden geçerken polis memurunun sataştığını, ancak buna yanıt vermeden geçerken arkalarından gelen polisin elindeki uzun namlulu silah dipçiğiyle vurmaya başladığını ve döverek gözaltına alındıklarını anlattı. Karakolda ise, dipçik, cop ve tahtalarla dayak yediklerini, küfür, hakaret ve tecavüz tehdidinde maruz kaldıklarını ifade etti.

Basın açıklamasının ardından suç duyurusunda bulunmak için Karşıyaka Adliyesi'ne gidildi. Eylemde "İnsanlık onur işkenceyi yenecek!", "İşkenceci polis mahallemden defol!" vb. sloganlar atıldı. Eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Çiğli

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

“Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım marksist–leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım.”

İbrahim Kaypakkaya

**“Çelik aldığı suyu
unutmayacak!..”**

